BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

Sidney Sheldon

ÎNGER ȘI DEMON

SIDNEY SHELDON

ÎNGER ȘI DEMON

SIDNEY SHELDON

ÎNGER ȘI DEMON

Traducere: **Anca Irina Ionescu**

EDITURA LIDER
București

Redactor carte: ***M. Ionescu***

I.S.B.N. : 973–9343–66–X

TELL ME YOUR DREAMS
Copyright © 1998 by The Sidney Sheldon Family Limited Partnership

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate **Editurii LIDER - București**

Tiparul executat sub comanda nr. 90 274

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
România

Cartea întîi

1

O urmărea cineva. Auzise că există obsedați, dar aceştia făceau parte dintr-o altă lume, o lume a violenței. Nu-şi dădea seama cine ar fi putut fi, cine ar fi dorit să-i facă rău. Încerca disperată să nu intre în panică, dar mai tîrziu a început să aibă vise pline de coşmaruri şi se trezea în fiecare dimineață cu presentimentul că urma să se întîmple ceva cumplit. *Poate că nu e nimic altceva decît imaginația mea,* îşi spunea Ashley Patterson. *Muncesc prea mult. Am nevoie de o vacanță.*

S-a întors ca să se cerceteze cu privirea în oglinda din dormitor. Din oglindă o privea chipul unei femei care se apropia de treizeci de ani, îmbrăcată elegant, cu trăsături de patriciană, silueta zveltă şi ochi căprui neliniştiți şi inteligenți. Avea un fel de eleganță calmă, exercita o atracție subtilă. Părul negru îi cădea moale pe umeri. *Arăt îngrozitor;* îşi spunea Ashley. *Sînt prea slabă. Trebuie să mănînc mai mult.* Se duse

la bucătărie şi începu să-şi pregătească micul dejun, silindu-se să uite lucrurile înspăimîntătoare care se petreceau în jurul ei şi concentrîndu-se asupra omletei pufoase pe care voia s-o prepare. Puse filtrul de cafea în priză şi aşeză o felie de pîine în prăjitor. Zece minute mai tîrziu, totul era gata. Ashley aranjă farfuriile pe masă şi se aşeză. Luă o furculiţă, se uită o clipă la mîncarea din faţa ei, apoi dădu din cap disperată. Spaima îi alungase pofta de mîncare.

Aşa nu se mai poate, îşi spuse ea furioasă. *Indiferent cine este, n-am să-l las să-mi facă asta. Nu, n-am să-l las.*

Ashley aruncă o privire spre ceas. Era momentul să plece la serviciu. Se uită de jur-împrejurul apartamentului atît de cunoscut, ca şi cum ar fi vrut să găsească în el o mîngîiere şi o îmbărbătare. Era un apartament frumos mobilat, situat la etajul al treilea pe Via Camino Court, compus dintr-un living, un dormitor şi o debara, baie, bucătărie şi cameră de oaspeţi. Locuia aici, la Cupertino, în California, de trei ani. Pînă acum două săptămîni, Ashley considera că este un cuibuşor confortabil, ba chiar un adevărat rai. Acum se transformase într-o fortăreaţă, un loc unde nimeni nu putea să pătrundă şi să-i facă rău. Ashley se duse la uşa din faţă şi examină încuietoarea. *Ar trebui să mai pun un lacăt,* îşi spuse ea. *Mîine.* Stinse toate luminile, verifică uşa să se convingă că e bine încuiată în urma ei şi luă ascensorul pînă la garajul de la subsol.

Garajul era pustiu. Maşina ei era la zece metri de ascensor. Se uită cu grijă de jur-împrejur, apoi alergă pînă la maşină, se strecură înăuntru şi încuie portierele, cu inima

bătînd să-i spargă pieptul. Se îndreptă spre centru sub un cer de culoarea plumbului, întunecos şi rău prevestitor. La buletinul meteorologic se spusese că va ploua. *Dar nu va ploua*, îşi spuse Ashley. *O să iasă soarele. Am să fac o înţelegere cu Dumnezeu. Dacă nu plouă, înseamnă că totul este bine, că a fost numai imaginaţia mea.*

Zece minute mai tîrziu, Ashley Patterson mergea cu maşina prin centrul oraşului Cupertino. Era încă uluită de miracolul care se petrecuse cu acest colţişor adormit din Valea Santa Clara. Situat la şaptezeci de kilometri sud de San Francisco, reprezenta locul unde începuse revoluţia computerelor şi fusese numită pe drept cuvînt Valea Siliconilor.

Ashley lucra la Corporaţia Global Computer Graphics, o companie tînără, care se dezvolta rapid şi avea două sute de angajaţi. Cînd dădu colţul pe strada Silverado, Ashley avu sentimentul neplăcut că *el* era în spatele ei şi o urmărea. *Dar cine era el? Şi de ce o urmărea?* Se uită în oglinda retrovizoare. Totul părea normal.

Dar toate instinctele îi spuneau că nu e aşa.

În faţa lui Ashley, se înălţa clădirea strălucitoare şi modernă a Corporaţiei Global Computer Graphics. Intră în parcare, îi arătă paznicului cartea de identitate şi parcă la locul ei. Aici se simţea în siguranţă.

Cînd coborî din maşină, începu să plouă.

Deşi nu era decît ora nouă dimineaţa, la Global Computer Graphics activitatea era în toi. Existau opt cabine

modulare ocupate de operatorii de la computere, toți tineri și inteligenți, preocupați să construiască Web-uri, să creeze sigle pentru companiile noi, să facă lucrări de artă pentru edituri și tipografii și să compună ilustrații pentru reviste. Spațiul era împărțit între diversele secții: administrație, vînzări, marketing și baza tehnică. Atmosfera era neoficială. Salariații erau îmbrăcați în blugi și pulovere.

În timp ce Ashley se îndrepta spre birou, supervizorul ei, Shane Miller, se apropie de ea.

– Bună dimineața, Ashley.

Shane Miller abia trecuse de treizeci de ani, era un bărbat corpolent, serios, cu o personalitate foarte plăcută. La început, încercase s-o convingă pe Ashley să se culce cu el, dar după aceea deveniseră prieteni buni. Îi întinse un exemplar din revista *Time*.

– Ai văzut asta?

Ashley se uită la copertă. Era fotografia unui bărbat cu înfățișare distinsă, în jur de cincizeci de ani, cu părul argintiu. Sub fotografie scria: Dr. Steven Patterson, Părintele mini-chirurgiei cardiace.

– Am văzut.

– Cum te simți cînd ai un tată atît de vestit?

– Minunat, răspunse Ashley zîmbind.

– E un om minunat.

– Am să-i transmit. Luăm masa împreună.

– Bine. Apropo... Shane Miller îi arătă lui Ashley fotografia unui star de cinema care avea să fie folosită într-o reclamă pentru un client. Avem aici o mică problemă. Desiree

s-a îngrăşat cam cu cinci kilograme şi se vede. Uite ce cearcăne are. Cu tot machiajul, se vede că pielea ei este cam buhăită. Crezi că poţi să faci ceva?

Ashley examină fotografia.

– Pot să-i aranjez ochii dacă îi aplic un filtru de estompare. Aş putea încerca să-i subţiez faţa folosind instrumentul de distorsionare, dar ... Nu. Probabil că pînă la urmă o să arate straniu. Mai studie un timp fotografia. O să trebuiască să pun ceva mai mult aer şi să folosesc instrumentul de clonare în unele zone.

– Mulţumesc. Rămîne cum am stabilit pentru sîmbătă seara?

– Da.

Shane Miller dădu din cap spre fotografie.

– Nu e nici o grabă cu asta. Voiau să fie gata luna trecută.

Ashley zâmbi.

– Altceva mai nou nu ştii?

Se apucă de treabă. Ashley era expertă în design pentru reclame şi publicitate, crea diverse imagini şi texte. O jumătate de oră mai tîrziu, Ashley lucra la fotografie şi simţi dintr-o dată că cineva o urmăreşte. Ridică privirile. Era Dennis Tibble.

– Bună dimineaţa, scumpo.

Vocea lui o călca pe nervi. Tibble era geniul companiei în materie de calculatoare. Era cunoscut în unitate ca Meşterul Drege Tot. Imediat ce se strica vreun computer, Tibble era trimis să-i vină de hac. Trecuse puţin peste treizeci de ani, era slab şi chel şi avea o atitudine arogantă supărătoare. Era o

personalitate obsesivă şi se şoptea că este îndrăgostit de Ashley.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulţumesc.

– Ei, ce-ar fi să luăm masa împreună sîmbătă seara?

– Mulţumesc, dar sînt ocupată.

– Iar ieşi cu şeful?

Ashley se întoarse şi îi aruncă o privire furioasă:

– Uite ce este, nu e trea...

– Nu înţeleg ce vezi la el. E un nătărău şi un caraghios. Eu pot să-ţi ofer o seară mai plăcută. Făcu cu ochiul. Ştii ce vreau să spun.

Ashley încerca să-şi stăpînească furia.

– Am de lucru, Dennis.

Tibble se aplecă apropiindu-se de ea şi îi şopti:

– Ai să înţelegi pînă la urmă, iubito, că eu nu mă dau bătut niciodată. Niciodată.

Ashley privi în urma lui cum se îndepărta şi se întrebă: *Oare el să fie?*

La 12.30, Ashley închise computerul şi porni spre Margherita di Roma, restaurantul unde urma să se întîlnească cu tatăl ei ca să ia masa împreună.

Şedea la o masă dintr-un colţ al restaurantului şi îl privea pe tatăl ei care se apropia. Trebuia să admită că este un bărbat chipeş. Oamenii întorceau capul să se uite după el în timp ce străbătea culoarul dintre mese. *Cum te simţi cînd ai un tată celebru?*

Cu ani în urmă, dr. Steven Patterson făcuse o mişcare de pionierat în domeniul chirurgiei cardiace cu intervenţie minimă. Era invitat mereu să ţină prelegeri la cele mai mari spitale din lume. Mama lui Ashley murise pe cînd ea avea numai doisprezece ani şi nu avea pe nimeni altcineva decît pe tatăl ei.

– Scuză-mă că am întîrziat, Ashley. Se aplecă şi o sărută pe obraz.

– Nu face nimic. Şi eu de-abia am venit.

Steven Patterson se aşeză.

– Ai văzut *Time?*

– Da. Mi l-a arătat Shane.

Patterson ridică din sprîncene.

– Shane? Şeful tău?

– Nu e şeful meu. Este... este unul dintre supervizori.

– Nu e bine să amesteci niciodată afacerile cu distracţiile, Ashley. Te vezi cu el în afara orelor de serviciu, nu-i aşa? Faci o greşeală.

– Tată, nu sîntem decît...

Un chelner se apropie de masa lor şi întrebă:

– Aţi dori să vedeţi meniul?

Dr. Patterson se întoarse furios spre el:

– Nu vezi că sîntem în mijlocul unei discuţii? Pleacă de aici şi să vii cînd vei fi chemat.

– M... mă scuzaţi, spuse chelnerul şi se întoarse pe călcîie plecînd grăbit.

Ashley se făcu mică. Uitase ce temperament vulcanic are tatăl ei. Odată îl lovise pe un intern în timpul unei operaţii

pentru că făcuse o evaluare greşită. Ashley îşi mai amintea de certurile violente dintre el şi mama ei, pe cînd ea era încă un copil. O înspăimîntaseră. Părinţii ei se certau întotdeauna pentru acelaşi lucru, dar, oricît se străduia, Ashley nu reuşea să-şi amintească pentru ce anume. Ceva i se blocase în minte.

Tatăl ei continuă să vorbească, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Despre ce vorbeam? A, da. E o mare greşeală să te întîlneşti cu Shane Miller. O mare greşeală.

Şi cuvintele lui îi readuseră în memorie o altă amintire înfricoşătoare.

Parcă auzea aievea vocea tatălui ei care îi spunea: „E o mare greşeală să te întîlneşti cu Jim Cleary. O mare greşeală..."

Ashley abia împlinise optsprezece ani şi locuia la Bedford, în Pennsylvania, unde se născuse. Jim Cleary era băiatul care se bucura de cea mai mare popularitate în liceul din Bedford. Făcea parte din echipa de fotbal, era frumos şi plin de umor, avea un zîmbet ucigător. Ashley avea impresia că toate fetele din şcoală vor să se culce cu el. *Şi probabil că cele mai multe se şi culcă,* îşi spunea ea, mîhnită. Cînd Jim Cleary începuse s-o roage să iasă cu el, se hotărîse să nu se culce cu el. Era convinsă că pe Jim nu-l interesa nimic altceva decît să facă dragoste cu ea, dar cu timpul îşi schimbase părerea. Ashley se simţea bine împreună cu el şi lui se părea că-i plăcea în mod sincer compania ei.

În iarna aceea, într-un week-end, clasa lor făcuse o excursie la munte, ca să schieze. Jim era mort după schi.

– O să ne distrăm grozav, o asigurase el pe Ashley.

– Eu nu merg.

Jim se uitase uimit la ea.

– Dar de ce?

– Nu pot să sufăr frigul. Chiar şi cu mănuşi, tot îmi amorţesc degetele.

– Dar o să fie aşa de frumos ...

– Eu nu merg.

Şi Jim rămăsese cu ea la Bedford. Aveau interese comune şi aceleaşi idealuri şi se simţeau întotdeauna foarte bine unul în compania altuia. Într-o zi, Jim Cleary îi spusese lui Ashley:

- Cineva m-a întrebat în dimineaţa aceasta dacă eşti prietena mea. Ce să-i spun?

Ashley zîmbise şi spusese:

Spune-i că sînt.

Dr. Patterson era îngrijorat.

Te vezi prea des cu băiatul ăsta, Cleary.

Tată, este un băiat foarte cumsecade şi îl iubesc.

Cum poţi să-l iubeşti? Nu e decît un nenorocit de fotbalist. N-am de gînd să te las să te măriţi cu un fotbalist. Nu e bun pentru tine, Ashley.

Aşa spusese despre toţi băieţii cu care se mai întîlnise.

Tatăl ei continuase să facă fel de fel de observaţii răutăcioase la adresa lui Jim Cleary, dar explozia s-a produs în seara cînd a avut loc balul de absolvire a liceului. Jim Cleary urma s-o conducă pe Ashley la banchetul absolvenţilor. Cînd veni se s-o ia, o găsise pe Ashley plîngînd amarnic.

– Ce s-a întîmplat? Ce e cu tine?

– Ta... tata mi-a spus că mă duce la Londra. M-a înscris... la un colegiu de acolo.

Jim Cleary se uită la ea înmărmurit.

– Face asta din cauza noastră, nu-i aşa?

Ashley încuviinţă din cap nefericită.

– Cînd pleci?

– Mîine.

– Nu! Ashley, pentru Dumnezeu, nu-l lăsa să ne facă una ca asta. Ascultă-mă. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Unchiul meu mi-a oferit un serviciu foarte bun în California, la o agenţie de publicitate. O să fugim împreună. Vino mîine dimineaţă la gară. Este un tren care pleacă la Chicago la ora şapte dimineaţa. Vii cu mine?

Ashley se uitase lung la el şi spusese încet:

– Da.

Cînd se mai gîndise după aceea la acest episod, nu-şi putea aduce aminte cum fusese la banchet. Stătuse toată seara cu Jim şi discutaseră emoţionaţi despre planurile lor.

– De ce nu mergem cu avionul la Chicago? întrebase Ashley.

– Pentru că trebuie să ne spunem numele cînd cumpărăm biletele. Dacă mergem cu trenul, n-o să ştie nimeni unde ne-am dus.

Cînd plecaseră de la petrecere, Jim o întrebase blînd:

– Nu vrei să trecem pe la mine pe acasă? Ai mei sînt plecaţi din oraş în week-end.

Ashley şovăi, tulburată.

– Jim... am aşteptat atîta timp, ce mai contează cîteva zile.

– Ai dreptate. Zîmbi. S-ar putea să fiu singurul bărbat de pe acest continent care se căsătoreşte cu o fecioară.

Cînd Jim o adusese pe Ashley acasă de la banchet, dr. Patterson îi aştepta spumegînd de furie.

– Ştii cît e ceasul?

– Îmi pare rău, domnule, dar banchetul...

– Mai dă-mi pace cu scuzele tale, Cleary. Pe cine dracu' îţi închipui că prosteşti?

– Dar nu ...

– De acum înainte, să nu te mai atingi de fiica mea, înţelegi?

– Tată...

– Tu nu te amesteca. Acum începuse chiar să urle. Cleary, vreau să pleci naibii de aici şi să nu te mai văd.

– Domnule, fiica dumneavoastră şi cu mine...

– Jim...

– Du-te la tine în cameră.

– Domnule...

– Dacă te mai prind pe aici, am să-ţi rup picioarele.

Ashley nu-l văzuse niciodată atît de furios. Începuseră să urle cu toţii. Cînd totul se termină, Jim plecase, iar Ashley era scăldată în lacrimi.

N-am să-l las pe tatăl meu să-mi facă una ca asta, îşi spuse Ashley hotărîtă. *Încearcă să-mi distrugă viaţa.* Se aşeză

pe marginea patului şi rămase aşa multă vreme. *Jim este viitorul meu. Vreau să fiu cu el. Locul meu nu mai este aici.* Se ridică şi începu să-şi facă un mic bagaj. Treizeci de minute mai tîrziu, Ashley se strecură afară pe uşa din spate şi porni spre casa lui Jim Cleary, care se afla la vreo zece intersecţii mai încolo. *Am să stau cu el în noaptea asta, şi o să luăm trenul de dimineaţă spre Chicago.* Dar cînd se apropie de casa lui Jim, Ashley îşi spuse: *Nu. Nu e bine aşa. Nu vreau să stric totul. O să mă întîlnesc cu el mîine dimineaţă la gară.*

Şi se întorsese şi pornise înapoi spre casă.

Ashley stătuse trează tot restul nopţii, gîndindu-se cît de minunată avea să fie viaţa ei cu Jim. La ora 5.30, îşi luă valiza şi trecu încet prin faţa uşii închise de la dormitorul tatălui ei. Se strecură afară din casă şi luă un autobuz pînă la gară. Cînd ajunse, Jim nu era acolo. Era încă devreme. Trenul trebuia să plece abia peste o oră. Se aşeză pe o bancă aşteptînd nerăbdătoare. Se gîndi şi la tatăl ei, cum se va trezi şi n-o va găsi acasă. Avea să fie furios.

Dar nu pot să-l las să trăiască în locul meu. Pînă la urmă va trebui să-l cunoască pe Jim, o să înţeleagă ce fericită sînt cu Jim. 6.30...6.40... 6.45... 6.50... Nici urmă de Jim. Ashley începea să intre în panică. Ce să se fi întîmplat? Se hotărî să-i telefoneze. Nu răspundea nimeni. 6.55... *O să vină dintr-o clipă în alta.* Auzi fluieratul trenului în depărtare şi se uită la ceas. 6.59... Trenul intra în gară. Ashley sări în picioare şi privi înspăimîntată în jur. *I s-a întîmplat ceva îngrozitor. A avut un accident. Este în spital.* Cîteva minute

mai tîrziu, Ashley stătea pe peron şi urmărea din priviri trenul spre Chicago care pleca din gară, luînd cu el toate visele ei neîmplinite. Mai aşteptă o jumătate de oră şi încercă să-i telefoneze din nou lui Jim. Nu răspunse nimeni nici de data aceasta. Porni încet spre casă, profund dezamăgită.

La prînz, Ashley şi tatăl ei erau în avion, în drum spre Londra...

Petrecuse doi ani la un colegiu din Londra şi cînd se hotărî să se apuce de computere, Ashley făcu cerere pentru o bursă prestigioasă a Universităţii din California de la Santa Cruz. Bursa îi fusese acordată şi, trei ani mai tîrziu, fusese recrutată de Corporaţia Global Computer Graphics.

La început, Ashley îi scrisese şase scrisori lui Jim Cleary, dar le rupsese pe toate. Acţiunile şi tăcerea lui îi arătaseră foarte clar ce simţea pentru ea.

Vocea tatălui ei o aduse din nou în realitate.

– Eşti la mii de kilometri de aici. La ce te gîndeşti?

Ashley studie chipul tatălui ei de dincolo de masă.

– La nimic.

Dr. Patterson făcu semn chelnerului, îi zîmbi generos şi spuse:

– Acum dorim să vedem meniurile.

Ashley îşi aduse aminte că uitase să-l felicite pe tatăl ei în legătură cu fotografia de pe coperta revistei abia cînd ajunse înapoi, la biroul ei. Cînd se apropie de masa ei, îl zări pe Dennis Tibble care o aştepta.

– Am auzit că ai luat masa cu tatăl tău.

E un ticălos care trage cu urechea. Vrea să știe tot ce se întîmplă aici.

– Da, așa este.

– Nu cred că poate fi foarte amuzant. Coborî vocea și adăugă: De ce nu vrei niciodată să iei prînzul cu mine?

– Dennis... ți-am mai spus. Nu mă interesează.

– O să te intereseze, spuse el zîmbind. Așteaptă numai un pic.

Era ceva ciudat la el, ceva ce producea spaimă. Se întrebă din nou dacă nu cumva el era cel care ... *Nu.* Trebuie să uite de asta, să meargă înainte.

În drum spre casă, Ashley se opri și își parcă mașina în fața librăriei Apple Tree. Înainte să intre, aruncă o privire în oglinda de la intrarea în magazin, ca să vadă dacă nu era cineva cunoscut în spatele ei. Nimeni. Intră.

Un tînăr îi ieși imediat în întîmpinare.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Aveți o carte despre obsedați?

– Despre obsedați? Vînzătorul se uita la ea într-un mod ciudat.

Ashley se simțea îngrozitor. Adăugă repede:

– Da. Și mai vreau și o carte despre... despre grădinărit și... despre animalele din Africa.

– Obsedați, și grădinărit, și animale din Africa?

– Exact, spuse ea cu o voce fermă.

Cine știe? Poate că o să am cîndva o grădină și am să fac o excursie în Africa.

*

Cînd Ashley se întoarse la maşină, începuse din nou să plouă. În timp ce conducea, ploaia îi bătea în parbriz, fragmentîndu-i parcă spaţiul şi transformînd străzile din faţa ei în picturi suprarealiste pointilliste. Dădu drumul ştergătoarelor de parbriz. Acestea începură să şteargă dintr-o parte în alta geamul, sîsîind. „O să te... o să te ... o să te..." Ashley opri grăbită ştergătoarele. *Nu,* îşi spuse ea, *ştergătoarele spun altceva: „Nu e nimeni aici, nu e nimeni aici, nu e nimeni aici."*

Dădu din nou drumul ştergătoarelor „O să te... o să te... o să te..."

Ashley parcă maşina în garaj şi apăsă pe butonul ascensorului. Două minute mai tîrziu, era în apartamentul ei. Se apropie de uşa din faţă, introduse cheia în broască, deschise uşa şi îngheţă.

Toate luminile erau aprinse.

*

2

În jurul tufei de dude,
Maimuța fugărește nevăstuica.
Maimuța crede că e tare nostim,
Dar, vai, nevăstuica a fugit!

Toni Prescott știa exact de ce îi plăcea ei cîntecelul acesta stupid. Mama ei nu putea să-l sufere.

– *Încetează cu cîntecul ăsta tîmpit. Auzi ce-ți spun? Și oricum, n-ai voce.*

– *Da, mamă.*

Și Toni îl cînta din nou, pe șoptite. Dar asta fusese demult, foarte demult. Amintirea sfidării pe care i-o aruncase mamei ei îi făcea însă plăcere.

*

Toni Prescott nu putea să sufere faptul că trebuie să lucreze la Global Computer Graphics. Avea douăzeci şi doi de ani, era poznaşă, vioaie şi îndrăzneaţă. Avea faţa în formă de inimă, ochi căprui jucăuşi şi o siluetă atrăgătoare. Se născuse la Londra şi vorbea cu un încîntător accent britanic. Avea o statură atletică, îi plăcea sportul, mai ales sporturile de iarnă, schiul, bobul şi patinajul.

Cînd se ducea la colegiul din Londra, Toni se îmbrăca sobru, dar seara purta fuste mini şi îmbrăcăminte disco. Îşi petrecea serile şi nopţile la Sala de dans electric din Camden High Street şi la Subterania din Leopard Lounge, amestecîndu-se cu mulţimea din West End. Avea o voce frumoasă, uşor voalată şi senzuală şi la unele cluburi se ducea la pian, cînta din gură şi se acompania singură, iar patronii o încurajau. Atunci se simţea cel mai în elementul ei.

La cluburi, dialogul era întotdeauna acelaşi, de rutină.

Ştii că eşti o mare cîntăreaţă, Toni?

Îhî.

Pot să-ţi ofer ceva de băut?

Mi-ar plăcea un Pimm.

Eşti invitata mea.

Şi se termina întotdeauna la fel. Bărbatul se apleca spre ea şi îi şoptea la ureche:

Ce-ar fi să mergem sus, la mine în cameră, să ne amuzăm un pic?

– Gura. Şi Toni pleca imediat. Stătea întinsă la ea în pat şi se gîndea ce proşti erau bărbaţii şi cît de al naibii de uşor era să-i controlezi. Sărmanii de ei, habar n-aveau, dar ei erau cei care *doreau* să fie controlaţi, *simţeau* nevoia să fie controlaţi.

Şi apoi se mutase de la Londra la Cupertino. La început, totul fusese un adevărat dezastru. Toni nu putea să sufere oraşul Cupertino şi detesta faptul că trebuie să lucreze la Global Computer Graphics. Îi era leahamite să audă vorbindu-se mereu de conectare, de semitonuri şi de grile. Îi lipsea viaţa de noapte excitantă de la Londra. Erau cîteva baruri de noapte şi în Cupertino şi Toni frecventa unele: San Jose Live, P.J. Mulligan sau Hollywood Junction. Purta fuste mini, strîmte cu tricouri foarte ajustate, pantofi decupaţi în faţă cu tocuri de şapte centimetri sau cu talpă groasă de plută. Se machia abundent – folosea un creion dermatograf gros, gene false, farduri pentru pleoape, rujuri strălucitoare. Parcă încerca să-şi ascundă frumuseţea.

Cîteodată, în week-end, Toni se ducea la San Francisco, unde era adevărata viaţă. Alerga dintr-un restaurant în altul, prin cluburi şi baruri cu muzică. Mergea la Harry Denton sau California Café şi, în timp ce muzicienii îşi trăgeau sufletul, Toni se apropia de pian şi începea să cînte. Clienţilor le plăcea. Cînd Toni dorea să-şi achite consumaţia, proprietarii spuneau:

– Nu, e din partea casei. Eşti extraordinară. Te rog să mai vii.

Auzi, mamă? „Eşti extraordinară. Te rog să mai vii."

*

Într-o sîmbătă seara, Toni lua masa în Salonul Francez de la Hotel Cliff. Muzicienii îşi terminaseră prima serie de piese muzicale şi plecaseră de pe podium. Şeful de sală se uită la Toni şi o invită cu un semn din cap. Toni se ridică şi traversă camera, îndreptîndu-se spre pian. Se aşeză şi începu să cînte o melodie de Cole Porter, acompaniindu-se la pian. Cînd termină, se auziră aplauze entuziaste. Mai cîntă încă două cîntece şi se întoarse la masa ei. Un bărbat chel, între două vîrste, se apropie de ea.

Vă rog să mă scuzaţi, pot să mă aşez o clipă lîngă dumneavoastră?

Toni dădu să spună nu, dar omul adăugă de îndată:

Numele meu este Norman Zimmerman. Lucrez la piesa *Regele şi cu mine*. Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu aceasta.

Toni tocmai citise un articol despre el. Era un geniu al teatrului. Se aşeză lîngă ea.

Aveţi un talent remarcabil, doamnă. Vă irosiţi timpul prin locuri ca acesta. Ar trebui să fiţi pe Broadway.

Broadway. Auzi, mamă?

Aş vrea să participaţi la o audiţie pentru...

Nu pot, îmi pare rău.

Omul se uită surprins la ea.

Vi s-ar putea deschide o mulţime de uşi. Vorbesc foarte serios. Nu cred că ştiţi cît sînteţi de talentată.

Am un serviciu.

Şi ce faceţi acolo, dacă îmi este permis să întreb?

Lucrez la o companie de computere.

– Am să vă spun ceva. Pentru început am să vă plătesc dublul salariului de acolo, indiferent cît primiți acolo unde sînteți acum şi ...

– Mă simt măgulită, dar ... nu pot, spuse Toni.

Zimmerman se lăsă pe spătarul scaunului.

– Nu vă interesează show business-ul?

– Mă interesează foarte mult.

– Atunci care e problema?

Toni şovăi, apoi spuse cu multă grijă:

– Probabil că voi fi nevoită să plec la mijlocul turneului.

– Din cauza soțului dumneavoastră sau ...?

– Nu sînt măritată.

– Nu înțeleg. Ați spus că vă interesează show business-ul. Este o ocazie perfectă pentru dumneavoastră ca să ...

– Îmi pare rău, nu pot să vă explic.

Dacă i-aş fi explicat, n-ar fi înțeles, îşi spuse Toni nefericită. *Nimeni n-ar putea înțelege. Este blestemul ăsta cu care trebuie să trăiesc. Pentru totdeauna.*

La cîteva luni după ce Toni începuse să lucreze la Global Computer Graphics, a aflat despre Internet, uşa larg deschisă către lume, prin care puteai să cunoşti bărbați.

Lua masa de seară la Duke of Edinburgh împreună cu Kathy Healy, o prietenă care lucra la o companie rivală. Restaurantul era o cîrciumă englezească autentică, demolată bucată cu bucată, încărcată în containere şi expediată în California. Toni se ducea acolo ca să mănînce peşte şi cartofi prăjiți, costițe prăjite cu budincă de Yorkshire şi alte specialități tipic englezeşti. *Un picior pe pămîntul patriei,* îşi spunea ea.

Să nu ne uităm rădăcinile. Toni ridică privirile spre Kathy:

Vreau să te rog să-mi faci un serviciu.

Despre ce e vorba?

Ajută-mă să folosesc Internetul. Învață-mă cum să ajung la el.

Toni, singurul computer pe care îl am este cel de la companie şi este împotriva politicii companiei să ...

La naiba cu politica companiei. Ştii cum să ajungi la Internet, aşa e?

Da.

Toni o bătu prietenește pe Kathy pe mînă şi zîmbi:

Minunat.

În seara următoare, Toni se duse cu Kathy Healy la biroul acesteia, şi Kathy o introduse în lumea Internetului. După ce făcu clic pe semnul Internetului, Kathy scrise cuvîntul de acces şi aşteptă o clipă să se stabilească legătura, apoi făcu dublu clic pe alt semn şi pătrunseră într-un salon. Toni rămăsese uluită, privind ceea ce se petrecea între oameni din întreaga lume.

– Trebuie să am şi eu aşa ceva! spuse Toni. Am să-mi cumpăr un computer pentru mine şi am să mi-l instalez acasă. Vrei să fii un adevărat înger şi să mă conectezi la Internet?

– Sigur că da, e foarte uşor. Nu ai de făcut nimic altceva decît un clic cu mouse-ul pe semn, te conectezi la locatorul resursei şi ...

– Vorba cîntecului, nu-mi spune, mai bine arată-mi.

În noaptea următoare, Toni era pe Internet şi din acel moment viața ei se schimbă radical. Nu se mai plictisea

niciodată. Internetul devenise covorul magic cu care zbura în jurul lumii. Cum se întorcea de la serviciu, Toni dădea imediat drumul la computer şi începea să exploreze diversele saloane de conversaţie care erau disponibile.

Era aşa de simplu. Accesa Internetul, apăsa pe o clapă şi pe ecran se deschidea o fereastră împărţită în două. Toni scria: „Bună! E cineva pe aici?" În partea inferioară a ecranului apăreau imediat cuvintele: „Bob. Sînt aici. Te aştept."

Era gata să cunoască toată lumea.

Apoi era Hans din Olanda:

– Sînt la Amsterdam, la un club mare. Îmi plac toate dansurile astea noi, hip-hop, rave, beat, ştii tu.

Toni răspunse:

– Pare minunat. Şi mie îmi place să dansez. Pot să dansez o noapte întreagă. Locuiesc într-un oraş mic şi oribil unde nu găseşti nimic altceva decît cluburi disco.

– Pare cam trist.

– Şi chiar este al naibii de trist.

– Dă-mi voie să te consolez eu. Am putea oare să ne întîlnim?

– Pa. Toni părăsi salonul de discuţii.

Şi apoi era Paul din Africa de Sud:

– Te-am aşteptat să revii, Toni.

– Sînt aici. Mor de nerăbdare să aflu totul despre tine, Paul.

– Am treizeci şi doi de ani. Sînt doctor la un spital din Johannesburg. Am...

Toni întrerupse supărată discuţia. *Doctor!* Se simţi

asaltată de amintiri neplăcute. Închise ochii pentru o clipă şi inima începu să-i bată cu putere. Trase de cîteva ori adînc aer în piept. *Pentru astăzi, ajunge,* îşi spuse ea, tremurînd. Se duse apoi la culcare.

În seara următoare, Toni era din nou pe Internet. O aştepta Sean din Dublin:

– Toni... frumos nume.

– Mulţumesc, Sean.

– Ai fost vreodată în Irlanda?

– Nu.

– Ţi-ar plăcea foarte mult aici. Este o ţară minunată. Spune-mi cum arăţi, Toni. Pun pariu că eşti frumoasă.

– Ai dreptate. Sînt frumoasă. Sînt excitantă şi sînt singură. Tu ce faci, Sean?

– Sînt barman. Eu...

Toni puse capăt discuţiei.

În fiecare noapte era altcineva. Era un jucător de polo din Argentina, apoi un vînzător de maşini din Japonia, un vînzător dintr-un magazin universal din Chicago, un tehnician TV de la New York. Internetul era un joc fascinant şi Toni se bucura de el din plin. Putea merge oricît de departe şi se simţea totuşi în siguranţă, pentru că era anonimă. Şi apoi, într-o noapte, într-un astfel de salon de conversaţie, îl cunoscuse pe Jean Claude Parent.

– *Bon soir.* Sînt fericit să te cunosc, Toni.

– Şi eu, Jean Claude. De unde eşti?

– Din Quebec.

– N-am fost niciodată în Quebec. Oare mi-ar plăcea? Toni se aştepta să vadă pe ecran cuvîntul da. Dar în locul lui, Jean Claude scrise:

– Nu ştiu. Depinde ce fel de om eşti.

Pe Toni o intrigă acest gen de răspuns.

– Serios? Şi ce fel de om ar trebui să fiu ca să-mi placă?

– Quebecul este aşa cum era cîndva graniţa de nord a Americii. Este foarte francez. Oamenii din Quebec sînt foarte independenţi. Nu ne place să primim ordine de la nimeni.

– Nici mie nu-mi place, scrise Toni.

– Atunci înseamnă că o să-ţi placă aici. Este un oraş frumos, înconjurat de munţi şi de lacuri frumoase, un paradis pentru vînători şi pescari.

Privind cuvintele care apăreau pe ecranul ei, Toni aproape că simţea entuziasmul lui Jean Claude.

– Sună minunat. Vorbeşte-mi despre tine.

– *Moi?* Nu prea am multe de spus. Am treizeci şi opt de ani, sînt necăsătorit. Tocmai am terminat o relaţie şi aş dori să mă stabilesc la casa mea cu femeia potrivită. *Et vous?* Eşti căsătorită?

Toni scrise:

– Nu, şi eu caut pe cineva. Cu ce te ocupi?

– Am un mic magazin de bijuterii. Sper că o să vii într-o zi să-mi faci o vizită.

– Este o invitaţie?

– *Mais oui.* Bineînţeles.

– Mi se pare interesant, scrise Toni. Şi chiar aşa şi gîndea.

Poate că am să găsesc o posibilitate să ajung pînă acolo, îşi zise Toni. *Poate că el este cel care o să mă salveze.*

Toni comunica cu Jean Claude Parent aproape în fiecare seară. Jean Claude îşi scanase o fotografie de-a lui şi Toni văzu în faţa ei un bărbat foarte atrăgător, cu o privire inteligentă.

Cînd văzu fotografia lui Toni, pe care aceasta o scanase pentru el, Jean Claude scrise:

– Eşti frumoasă, *ma chérie.* Ştiam eu că eşti frumoasă. Te rog să vii să-mi faci o vizită.

- Am să vin.

- Cît mai curînd.

- Pa. Toni ieşi de pe reţea.

A doua zi de dimineaţă, Toni îl auzi pe Shane Miller cum vorbea cu Ashley Patterson şi îşi spuse: *Ce naiba vede la ea? Este o gîsculiţă şi nimic mai mult.* Pentru Toni, Ashley era o fată bătrînă plină de frustrări. *Habar n-are cum să se distreze,* îşi spuse Toni. Nu-i plăcea nimic la ea. Ashley era o înţepată căreia îi plăcea să stea seara acasă şi să citească o carte sau să se uite la canalul de istorie de la CNN. N-o interesa sportul. *Ce plictiseală!* Nu intrase niciodată într-un salon de conversaţie de pe Internet. A face cunoştinţă cu oameni străini prin intermediul computerului era ceva ce Ashley n-ar fi făcut niciodată, *femeia asta rece ca un peşte. Nici nu ştie ce pierde,* îşi mai spuse Toni. *Fără salonul ăsta de pălăvrăgeală de pe Internet nu l-aş fi cunoscut niciodată pe Jean Claude.*

Toni se gîndi cît de mult ar fi detestat mama ei Internetul. Dar mama ei detesta orice. Nu avea decît două modalități de comunicare: prin strigăte sau scîncete. Toni nu reușea niciodată să-i intre în voie. *„Nu poți să faci niciodată nimic ca lumea, copil tîmpit?"* Ei bine, mama ei țipase cam prea des la ea. Toni își amintea de accidentul cumplit în care murise mama ei. O mai auzea și acum cum urlă după ajutor. Amintirea aceasta o făcu pe Toni să zîmbească.

Un peni pentru o jurubiță de ață,
Un peni pentru un ac.
Așa se duc banii,
Hop! nevăstuica a dispărut.

3

În alt loc şi în alte vremuri, Alette Peters ar fi putut fi o artistă de mare succes. Întotdeauna de cînd se ştia, simţurile îi fuseseră dominate de culori. Vedea, mirosea şi auzea culori.

Vocea tatălui ei era albastră şi uneori roşie.
Vocea mamei ei era maro închis.
Vocea profesoarei era galbenă.
Vocea băcanului era purpurie.
Foşnetul vîntului în copaci era verde.
Susurul apei de la robinet era cenuşiu.

Alette Peters avea douăzeci de ani. Putea fi fadă, atrăgătoare sau uluitor de frumoasă, în funcţie de starea ei sufletească sau de ceea ce credea despre ea însăşi în momentul respectiv. Dar nu putea fi niciodată drăguţă. O parte din farmecul ei se datora tocmai faptului că nu era deloc conştientă de felul în care arăta. Era sfioasă şi vorbea încet, cu o blîndeţe aproape anacronică.

Alette se născuse la Roma şi avea un accent italian muzical. Stătuse în capul Scărilor Spaniole şi se uitase la oraş simţind că este al ei. Cînd se uita la templele vechi şi la uriaşul Colosseum ştia că şi ea ţine tot de acea epocă. Se plimbase prin Piazza Navona, ascultase muzica apei din Fîntîna celor patru rîuri şi se plimbase prin Piazza Venezia, cu monumentul în formă de tort de nuntă dedicat lui Victor Emanuel II. Petrecuse ore nesfîrşite la Basilica Sf. Petru, la Muzeul Vaticanului şi la Galeria Borghese, delectîndu-se de nenumărate ori cu lucrările lui Rafael, Fra Bartolomeo şi Andrea del Sarto sau Pontorno. Talentul lor o hipnotiza şi o tulbura în acelaşi timp. Îşi dorea să se fi născut în secolul al XVI-lea ca să-i fi cunoscut. Erau mai reali pentru ea decît trecătorii de pe stradă. Îşi dorea nespus de mult să devină artistă.

Parcă o auzea pe mama ei cum îi spune cu vocea ei maro închis: *„Iroseşti hîrtia şi vopseaua. Nu ai talent."*

Mutarea în California o tulburase la început. Alette nu ştia cum o să se adapteze, dar Cupertino fusese o surpriză plăcută pînă la urmă. Îi plăcea intimitatea pe care i-o oferea oraşul micuţ, îi plăcea să lucreze la Global Computer Graphics Corporation. În Cupertino nu existau galerii mari de artă, dar în timpul week-end-urilor, Alette se ducea cu maşina la San Francisco şi vizita galeriile de acolo.

– De ce te interesează chestiile astea? o întrebase Toni Prescott. Hai cu mine la Mulligans şi o să ne distrăm de minune.

– Nu-ți place arta?
Toni izbucnise în rîs.
– Cum să nu! Dar cum îl cheamă?

Un singur nor umbrea existența lui Alette Peters. Era maniaco-depresivă. Suferea de anomie, un sentiment de înstrăinare față de ceilalți. Schimbările bruște de dispoziție sufletească o luau întotdeauna pe nepregătite și într-o clipă putea să treacă de la euforia cea mai strălucitoare la nefericirea cea mai neagră. Nu știa să-și controleze sentimentele.

Toni era singura cu care Alette putea să discute despre problemele ei. Toni avea o soluție pentru orice, de regulă aceasta suna cam așa: „Hai să mergem undeva să ne distrăm!"

Subiectul preferat al lui Toni era Ashley Patterson. Se uita la Shane Miller care stătea de vorbă cu Ashley.

– Ia te uită și la ticăloasa asta cu fund turtit, spuse Toni plină de dispreț. Parcă e regina ghețurilor.

– E foarte serioasă, încuviință Alette. Ar trebui s-o învețe cineva să rîdă.

– Ar trebui s-o învețe cineva cum să facă dragoste, mîrîi Toni.

O dată pe săptămînă, seara, Alette se ducea la misiunea pentru oamenii fără locuință din San Francisco și ajuta la servitul mesei de seară. Era acolo mai ales o bătrînică blîndă care așteptă cu nerăbdare vizitele lui Alette. Stătea într-un scaun cu rotile și Alette o ajuta să ajungă la masă și îi aducea mîncare caldă.

Femeia îi spunea recunoscătoare:

– Draga mea, dacă aş fi avut o fată, aş fi vrut să fie ca tine.

Alette îi strînsese mîna.

– E un compliment deosebit. Mulţumesc. Dar în sinea ei îşi spunea: *Dacă ai fi avut o fată, ar fi arătat ca o scroafă, la fel ca tine.* Alette era îngrozită de gîndurile ei. Era ca şi cînd ar fi fost altcineva înlăuntrul ei care ar fi rostit aceste vorbe. Aşa i se întîmpla mereu.

Se dusese odată la cumpărături cu Betty Hardy, o femeie care făcea parte din aceeaşi parohie ca şi Alette. Se opriseră în faţa vitrinei unui magazin. Betty admira o rochie.

– Nu-i aşa că e frumoasă?

– Admirabilă, spusese Alette. *E cea mai urîtă rochie pe care am văzut-o vreodată. Numai bună pentru tine.*

Într-o seară, Alette lua masa cu Ronald, paracliser la biserica ei.

– Îmi face mare plăcere că sînt cu tine aici, Alette. Hai să ne întîlnim mai des.

– Mi-ar plăcea şi mie, zîmbi ea timid. Dar în sinea ei îşi spuse: *Ai vrea tu, tîmpitule. Poate pe lumea cealaltă, idiotule.* Şi se îngrozi din nou. *Ce se întîmplă cu mine?* Nu găsea nici un răspuns.

Cea mai mică jignire, intenţionată sau nu, o scotea din sărite, făcînd-o să turbeze de furie. Într-o dimineaţă, pe cînd mergea cu maşina spre serviciu, altă maşină îi sări brusc în faţă. Scrîşni din dinţi şi spuse în sinea ei: *Am să te ucid, ticălosule.* Bărbatul îi făcu cu mîna un gest de scuze şi Alette îi zîmbi dulce. Dar mînia stăruia în ea.

*

Cînd cobora asupra ei norul acela mohorît, Alette îşi imagina că oamenii de pe stradă fac infarct, sau sînt loviţi de maşini, sau sînt murdăriţi de noroi din cap pînă în picioare. Îşi imagina în minte scenele, care erau deosebit de reale. Cîteva clipe mai tîrziu, se simţea copleşită de ruşine. În zilele ei bune, Alette era total diferită. Era amabilă, simpatică şi îi plăcea să-i ajute pe oameni. Singurul lucru care îi strica fericirea era norul despre care ştia că va coborî din nou asupra ei, iar ea se va pierde în el.

În fiecare duminică de dimineaţă, Alette se ducea la biserică. Biserica avea programe de împărţire a hranei la cei fără adăpost, de organizare a unor ore de educaţie artistică şi meditaţii pentru elevi. Alette ţinea orele de duminică şi dădea o mînă de ajutor la creşă. Se prezenta ca voluntară la toate activităţile de caritate şi le dedica tot timpul ei liber. Îi plăcea în mod deosebit să predea ore de desen copiilor.

Într-o dimineaţă, biserica a organizat un fel de expoziţie cu vînzare pentru strîngerea de fonduri, iar Alette a adus cîteva dintre tablourile ei ca să le vîndă. Pastorul, Frank Selvaggio, le privi uluit.

– Dar sînt... sînt admirabile! Ar trebui să le vinzi la o galerie de artă.

– Nu, nu cred, spuse Alette roşind puternic. Le fac numai aşa, ca să mă distrez.

La expoziţie era mare înghesuială. Enoriaşii îşi aduseseră rudele şi prietenii şi se amenajaseră mici pavilioane pentru

jocuri şi pentru obiectele artistice. Erau şi torturi foarte frumos ornamentate, plăpumi executate manual, gemuri făcute în casă în borcane frumoase, jucării cioplite din lemn. Oamenii se plimbau de la un pavilion la altul, gustau din dulciuri şi cumpărau lucruri cu care a doua zi nu ştiau ce să facă.

– Dar e o acţiune de caritate, o auzi Alette pe o femeie explicîndu-i soţului ei.

Alette se uită la tablourile pe care le expusese în pavilion, cele mai multe din ele fiind peisaje în culori strălucitoare, care parcă voiau să se desprindă de pe pînză. Era plină de presimţiri sumbre. *„Iroseşti o mulţime de bani pe vopsele, copile."*

De pavilionul ei, se apropiase un bărbat.

– Bună, tu ai pictat toate astea?

Avea o voce albastru închis.

Nu, tîmpitule, a trecut Michelangelo pe aici şi le-a desenat.

– Eşti foarte talentată.

– Mulţumesc. *Ce ştii tu despre talent?*

O pereche de tineri se opri la pavilionul lui Alette.

– Uite ce culori! Vreau neapărat să cumpărăm unul. Eşti foarte talentată.

Toată după-amiaza oamenii au continuat să vină la pavilionul ei şi să cumpere tablourile, spunîndu-i ce talent formidabil are. Şi Alette dorea să-i creadă, dar de fiecare dată parcă se lăsa peste ea o cortină neagră şi îşi spunea: *Toţi se înşală.*

Apăru şi un negustor de opere de artă.

- Tablourile astea sînt chiar foarte reuşite. Ar trebui să-ţi valorifici talentul.

Sînt numai amatoare, insistă Alette. Şi refuză să discute mai departe.

La sfîrşitul zilei, Alette îşi vînduse toate tablourile. Adună banii pe care îi primise, îi puse într-un plic şi i-l dădu pastorului Frank Selvaggio. Acesta îl luă şi spuse:

Mulţumesc, Alette. Ai un mare har, aduci atîta frumuseţe în viaţa oamenilor.

Ai auzit, mamă?

Cînd se afla la San Francisco, petrecea ore întregi la Muzeul de Artă Modernă şi la Muzeul De Young, studiind colecţiile de artă americană. Cîţiva tineri artişti copiau tablouri de pe pereţii muzeului. Unul dintre tineri îi atrase în mod deosebit atenţia lui Alette. Se apropia de treizeci de ani, era zvelt şi blond, cu o faţă puternică şi inteligentă. Copia *Petuniile* Georgiei O'Keeffe şi lucrarea lui era deosebit de reuşită. Artistul simţi că Alette îl priveşte.

Bună.

Vocea lui era de un galben cald.

Artistul făcu semn cu capul către tabloul la care lucra şi întrebă:

- Ce părere ai?

– *Bellissimo*. Cred că este minunat. Şi aşteptă ca vocea ei interioară să spună: *Pentru un amator tîmpit.* Dar nu se întîmplă aşa. Era surprinsă.

– Este realmente minunată.

– Mulțumesc, spuse el zîmbind. Numele meu este Richard. Richard Melton.

– Alette Peters.

– Vii des pe aici? întrebă Richard.

– *Sì.* Cît pot de des. Nu locuiesc în San Francisco.

– Unde locuiești?

– La Cupertino. *Nu „Nu e treaba ta" sau „Ai vrea tu să știi, nu-i așa?", ci – „În Cupertino." Ce se întîmplă cu mine?*

– E un orășel mic și drăguț.

– Și mie îmi place. – *Nu „Ce dracu' te face să crezi că e un orășel drăguț?" sau „Ce știi tu despre orășelele mici și drăguțe?", ci – „Și mie îmi place".*

Richard termină de pictat.

– Mi-e foame. Pot să te invit la dejun? La bufetul muzeului este o mîncare foarte bună.

Alette ezită numai o clipă.

– *Va bene.* Îmi place ideea. – *Nu „Ești un prost" sau „Nu iau dejunul cu bărbați străini", ci – „Îmi place ideea".* Era o experiență nouă și emoționantă pentru Alette.

Dejunul fu extrem de plăcut și nici o clipă lui Alette nu-i veniră în minte gînduri negative. Au discutat despre marii artiști, iar Alette îi spuse lui Richard că își petrecuse copilăria la Roma.

– N-am fost niciodată la Roma, spuse el. Poate că, într-o zi...

Iar Alette își spuse: *Ar fi amuzant să merg la Roma cu*

time. Cînd terminară de mîncat, Richard îl văzu pe colegul său de cameră şi îl strigă să vină la masa lor.

– Gary, nu ştiam că o să fii şi tu aici. Vreau să faci cunoştinţă cu cineva. Ea este Alette Peters. Gary King.

Gary avea şi el aproape treizeci de ani, ochi albaştri şi părul pînă la umeri.

– Mă bucur să te cunosc, Gary.

– Gary este cel mai bun prieten al meu încă din liceu, Alette.

– Da. Am trăit alături de el zece ani suculenţi, aşa că dacă vrei să auzi vreo povestioară deocheată...

– Gary, tu n-ai nici o treabă?

– Ba am. Se întoarse către Alette. Dar nu uita oferta mea. Pe curînd.

Amîndoi se uitară în urma lui Gary, apoi Richard spuse:

– Alette...

– Da?

– Pot să te mai văd?

– Mi-ar plăcea. *Foarte mult.*

Luni de dimineaţă, Alette îi povesti lui Toni întîmplarea.

– Nu te încurca cu un artist, o preveni Toni. O să trăiţi din fructele pe care le pictează el. Vă mai vedeţi?

– Da, zîmbi Alette. Cred că mă place. Şi mie îmi place de el. Ba chiar foarte mult.

Totul a început ca o mică neînţelgere şi s-a încheiat cu o dispută îngrozitoare. Pastorul Frank ieşea la pensie după

patruzeci de ani de serviciu. Fusese un pastor foarte bun şi grijuliu, iar congregaţia regreta plecarea lui. S-au ţinut şedinţe secrete pentru a se lua hotărîrea ce cadou de adio să i se facă. Un ceas ... bani... o vacanţă... un tablou... Îi plăcea arta.

– Ce ar fi să-i facem un portret pe fundalul bisericii? Se întoarseră către Alette. Ai vrea să-l faci?

– Bineînţeles, răspunse Alette fericită.

Walter Manning era unul dintre cei mai vechi membri ai congregaţiei şi unul dintre principalii susţinători financiari ai acesteia. Era un om de afaceri prosper, dar nu putea suferi să vadă că altcineva are succes.

– Fiica mea este o pictoriţă foarte bună, spuse el. Poate că ar putea ea să-l facă.

– Să le punem pe amîndouă să picteze şi după aceea să supunem la vot pe care din cele două tablouri să i-l dăm pastorului Frank.

Alette se apucă de treabă. Portretul îi luă cinci zile şi era o operă de artă foarte reuşită din care răzbătea toată bunătatea şi blîndeţea celui portretizat. În duminica următoare, grupul se întruni din nou ca să privească cele două portrete. Cel făcut de Alette trezi exclamaţii de admiraţie.

– Este aşa de real, parcă ar vrea să plece de pe pînză...

– O, o să-i placă foarte mult...

– Ar trebui să-l duci la un muzeu, Alette...

Walter Manning despachetă portretul făcut de fiica lui. Era o lucrare bine realizată, dar îi lipsea focul sacru din portretul lui Alette.

– Este foarte drăguț, spuse unul dintre privitori cu mult tact, dar cred că portretul lui Alette este ...

– Sînt de acord...

– Portretul lui Alette trebuie să fie...

Walter Manning interveni:

– Trebuie să fie o decizie unanimă. Fiica mea este artistă profesionistă – se uită condescendent spre Alette –, nu o diletantă. Ne-a făcut o favoare. Nu putem s-o respingem.

– Dar, Walter...

– Nu, domnule. Trebuie să fie o decizie unanimă. Sau îi dăm portretul făcut de fiica mea, sau nu-i dăm nimic.

– Mie îmi place foarte mult portretul făcut de ea, spuse Alette. O să-i facă foarte multă plăcere.

În seara aceea, în timp ce se ducea spre casă, Walter Manning a fost ucis de un şofer care a fugit de la locul faptei.

Cînd auzi ştirea, Alette rămase înmărmurită.

4

Ashley Patterson făcea grăbită duş, căci întîrziase la serviciu, cînd auzi zgomotul. Să se fi deschis, oare, o uşă? Sau poate că se închisese? Opri duşul şi ascultă, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. *Linişte.* Rămase încremenită o clipă, cu corpul strălucind sub picăturile de apă, apoi se îmbrăcă în grabă şi intră cu băgare de seamă în dormitor. Totul părea să fie normal. *Din nou imaginaţia mea tîmpită. Trebuie să mă îmbrac.* Se duse spre scrinul cu lenjerie, trase sertarul şi rămase cu privirile în jos, nevenindu-i să creadă. Cineva îi scotocise prin lenjeria intimă. Sutienele şi chiloţii erau aşezate în teancuri amestecate. Ea le ţinea întotdeauna separat.

Ashley simţi că i se face greaţă. Oare îşi deschisese fermoarul de la pantaloni, îi luase chiloţii şi se frecase cu ei? Îşi imaginase cum o violează? Cum o violează şi apoi o ucide? Nu mai putea să respire. *Trebuie să mă duc la poliţie, dar or să rîdă de mine.*

Vreți să începem o investigație deoarece credeți că cineva a scotocit în sertarul dumneavoastră cu lenjerie?

Mă urmărește cineva.

Ați văzut cine este?

Nu.

V-a amenințat cineva?

Nu.

Știți de ce ar dori cineva să vă facă rău?

Nu.

Nu are nici un rost, își spuse disperată Ashley. *Nu pot să mă duc la poliție. Astea sînt întrebările pe care mi le vor pune și am să stau acolo ca o toantă.*

Se îmbrăcă cît putu mai repede, căci simțise brusc dorința să evadeze din apartament. *Trebuie să fiu mereu în mișcare. Trebuie să mă duc undeva să nu mă poată găsi.*

Dar chiar în timp ce gîndea așa, avea sentimentul că lucrul acesta este imposibil. *Știe unde locuiesc, știe unde lucrez. Și eu ce știu despre el? Nimic.*

Refuza să țină o armă în apartament pentru că detesta violența. *Dar acum am nevoie de o armă de apărare,* își spuse ea. Se duse la bucătărie, luă un cuțit și îl duse în dormitor, unde îl puse în sertarul de la noptieră.

Poate că mi-am amestecat eu singură lenjeria. Probabil că așa s-a întîmplat. Sau poate că este tocmai ceea ce doream să mi se întîmple?

În cutia ei de scrisori din holul de la intrare era un plic. Adresa expeditorului era Cartierul Liceului din Bedford, Pennsylvania.

Ashley citi de două ori invitația:

Reuniunea cu ocazia a zece ani de la terminarea liceului!

Om bogat, om sărac, cerşetor, hoţ. Te-ai gîndit vreodată ce s-a întîmplat cu colegii tăi de clasă în ultimii zece ani? Iată şansa de a afla. În week-end-ul de 15 iunie vom avea parte de o reîntîlnire spectaculoasă. Mîncare, băutură, o orchestră grozavă şi dans. Distrează-te alături de noi.

Expediază cartea poştală alăturată pentru confirmare ca să ştim că vei veni. Toată lumea aşteaptă cu nerăbdare să te vadă.

În timp ce mergea cu maşina spre serviciu, Ashley se gîndea la invitaţie. *„Toată lumea aşteaptă cu nerăbdare să te vadă." Toată lumea cu excepţia lui Jim Cleary*, îşi spuse ea cu amărăciune în suflet.

„Vreau să te căsătoreşti cu mine. Unchiul meu mi-a oferit o slujbă foarte bună la Chicago la agenţia lui de publicitate.... Este un tren care pleacă la Chicago la ora şapte dimineaţa. Vrei să mergi cu mine?"

Şi îşi aminti cîtă durere simţise în timp ce îl aştepta zadarnic pe Jim în gară, pentru că îl crezuse, avusese încredere în el. Se răzgîndise şi nu fusese îndeajuns de bărbat ca să vină să-i spună în faţă. O lăsase să aştepte acolo, singură, în gară. Dă-o-ncolo de invitaţie. Nu mă duc.

Ashley lua dejunul cu Shane Miller la TGI Friday. Şedeau într-un separeu şi mîncau în tăcere.

– Pari preocupată de ceva, spuse Shane.

– Scuză-mă. Ashley ezită o clipă. Se simţea tentată să-i

spună povestea cu lenjeria, dar se gândi că o să sune ridicol. *Îi a scotocit cineva prin lenjerie?* Aşa că spuse altceva:

– Am primit o invitaţie la aniversarea a zece ani de la absolvirea liceului.

– Şi te duci?

– Bineînţeles că nu. Rosti cuvintele cu mai multă forţă decît intenţionase.

Shane Miller se uită curios la ea.

– De ce nu? Lucrurile astea sînt foarte amuzante.

Oare o să fie şi Jim Cleary acolo? Poate că s-a însurat şi are şi copii. Şi ce o să-i spună? „Îmi pare rău că n-am reuşit să ajung la gară. Scuză-mă că te-am minţit cînd ţi-am spus că vreau să mă căsătoresc cu tine."

– Nu mă duc.

Dar Ashley nu era capabilă să-şi scoată invitaţia din minte. *Ar fi nostim să le revăd pe unele dintre fostele colege de clasă,* îşi spuse ea. Erau cîteva cu care fusese mai apropiată. Una dintre ele era Florence Schiffer. *Mă întreb ce s-o fi întîmplat cu ea?* Şi se mai întreba dacă oraşul Bedford se schimbase.

Ashley Patterson crescuse în Bedford, Pennsylvania, un oraş mic, la două ore spre est de Pittsburgh, la poalele munţilor Allegheny. Tatăl ei era director la Memorial Hospital din districtul Bedford, unul dintre primele o sută de spitale din ţară.

Bedford era un oraş minunat pentru copii. Avea parcuri

pentru picnicuri, rîuri pentru pescuit şi fel de fel de evenimente sociale care se desfăşurau pe tot parcursul anului. Lui Ashley îi plăcea să viziteze Valea Mare, unde era o colonie de indieni. Vedeai acolo cai înhămaţi la trăsurici indiene cu acoperiş în diverse culori, în funcţie de preferinţele posesorilor. Mai erau şi seri în Satul Misterelor şi teatru în aer liber la Marele Festival al Dovleacului. Ashley zîmbi amintindu-şi de toate clipele fericite petrecute acolo. *Poate că totuşi am să mă duc,* îşi zise ea. *Jim Cleary n-o să aibă curajul să se arate acolo.*

Ashley îi spuse lui Shane Miller ce hotărîre luase.

– Este de vineri într-o săptămînă, spuse ea. Duminică seara sînt înapoi.

– Minunat. Anunţă-mă la ce oră te întorci. Am să te aştept la aeroport.

– Mulţumesc, Shane.

Cînd se întoarse de la masă, Ashley intră în biroul ei şi dădu drumul la computer. Spre uimirea ei, pe ecran începură să se rostogolească imediat o mulţime de punctuleţe care se grupară şi formară chipul ei. Ashley privea încremenită. Văzu îngrozită cum în partea de sus a ecranului apăru o mînă care ţinea un cuţit de măcelar, gata să-l înfigă în pieptul ei. Ashley urlă:

– Nu!

Închise monitorul şi sări în picioare. Shane Miller veni alergînd spre ea.

– Ashley! Ce s-a întîmplat?

Ashley tremura.

– Pe... ecran...

Shane dădu drumul computerului. Pe ecran apăru imaginea unui pisoi care fugărea un ghem de lînă pe o pajişte. Shane se întoarse şi privi uimit la Ashley.

– Ce...?

– A... a dispărut, şopti ea.

– Ce a dispărut?

Ashley dădu din cap.

– Nimic. Am... am fost cam stresată în ultima vreme, Shane. Scuză-mă.

– Ce-ar fi să te duci să stai de vorbă cu doctorul Speakman?

Ashley mai fusese la dr. Speakman. Era psihologul companiei, angajat tocmai pentru a da sfaturi operatorilor stresaţi din cauza calculatoarelor. Nu era medic, dar era un om inteligent şi înţelegător şi era foarte bine să poţi să stai de vorbă cu cineva.

– Am să mă duc, spuse Ashley.

Dr. Ben Speakman avea în jur de cincizeci de ani, un adevărat patriarh în această mare de tinereţe. Biroul lui era o oază de linişte la unul din capetele clădirii, confortabil şi relaxant.

– Am avut un vis cumplit noaptea trecută. Ashley închise ochii, trăind visul din nou. Alergam. Eram într-o grădină mare, plină cu flori... Aveau feţe ciudate, urîte... Ţipau la mine... Nu auzeam ce spun. Alergam mereu spre ceva... Nu ştiu spre ce... Se opri şi deschise ochii.

– Poate că fugeai nu spre ceva, ci *de* ceva. Te fugărea ceva?

– Nu ştiu. Eu... eu cred că mă urmăreşte cineva, domnule doctor. Poate să pară o nebunie, dar... cred că cineva vrea să mă omoare.

Doctorul o studie atent o clipă.

– Cine ar putea dori să te omoare?

– Nu ... n-am nici cea mai mică idee.

– *Ai văzut* pe cineva că te urmăreşte?

– Nu.

– Locuieşti singură, nu-i aşa?

– Da.

– Ieşi cu cineva? Vreau să spun, dacă ai o relaţie sentimentală?

– Nu. În momentul de faţă, nu.

– Adică a trecut ceva timp de cînd... vreau să spun că, uneori, atunci cînd în viaţa unei femei nu există un bărbat ... ei bine, se acumulează un fel de tensiune fizică...

Ceea ce încearcă să-mi spună este că am nevoie de un ... bun. Nu îndrăznea să rostească nici în gînd cuvîntul acesta. Parcă îl auzea pe tatăl ei cum ţipă la ea. *„Să nu mai spui niciodată cuvîntul ăsta. Oamenii or să creadă că eşti o tîrfă. Oamenii decenţi nu rostesc acest cuvînt. De unde înveţi genul ăsta de limbaj?"*

– Cred că ai muncit prea mult, Ashley. Nu cred că trebuie să fii îngrijorată. Probabil că este vorba numai de o anumită stare de tensiune. Încearcă s-o iei mai uşor un timp. Odihneşte-te mai mult.

– Am să încerc.

Shane Miller o aştepta.

– Ce a spus doctorul Speakman?

Ashley reuşi să zîmbească.

– A spus că n-am nimic. Că am muncit prea mult.

– Ei bine, trebuie să facem ceva, spuse Shane. Pentru început, ce-ar fi să-ţi iei liber în după-amiaza aceasta? Vocea lui era plină de îngrijorare.

– Mulţumesc.

Se uită la el şi zîmbi. Era un om de aur. Un prieten de nădejde.

Nu se poate să fie el, îşi spuse Ashley, *nu se poate.*

Săptămîna următoare, Ashley nu se putu gîndi la nimic altceva decît la întîlnire. *Mă întreb dacă nu fac o greşeală ducîndu-mă acolo. Ce mă fac dacă apare Jim Cleary? Oare îşi dă seama cît de profund m-a rănit? Oare îi pasă? Oare îşi mai aminteşte de mine?*

În noaptea premergătoare plecării, Ashley nu putu să doarmă. Era tentată să-şi anuleze biletul. *Sînt o proastă,* îşi spuse ea. *Trecutul e trecut.*

Cînd îşi ridică biletul de la aeroport, se uită la el şi spuse:

– Mi-e teamă că este o greşeală. Am cumpărat bilet turist, iar acesta este la clasa întîi.

– Da. L-aţi schimbat.

Ashley rămase cu gura căscată la funcţionară.

– Ce-am făcut?

– Ați telefonat și ați spus să-l schimbăm cu un bilet de clasa întîi. Îi arătă lui Ashley o bucățică de hîrtie. Acesta este numărul cărții dumneavoastră de credit, așa e?

Ashley se uită la el și spuse încet:

– Da.

Nu dăduse nici un telefon.

Ashley sosi la Bedford devreme și se cază la hotelul Bedford Springs Resort. Festivitățile legate de aniversare urmau să înceapă abia la ora șase seara, așa că se hotărî să facă o plimbare prin oraș. Chemă un taxi în fața hotelului.

– Unde doriți să mergem, domnișoară?

– Vreau să ne plimbăm prin oraș.

De regulă, cînd te întorci după mai mulți ani în orașul natal, totul ți se pare mai mic, dar lui Ashley Bedford i se părea mai mare decît își amintea ea. Taxiul trecu în sus și în jos pe străzi cunoscute, trecu pe lîngă birourile publicației *Bedford Gazette* și pe lîngă postul de televiziune WKYE, pe lîngă mai multe restaurante și galerii de artă familiare. Toate vechile localuri erau la locul lor. Trecură și pe lîngă Memorial Hospital, o clădire grațioasă din cărămidă, cu trei etaje. Aici devenise tatăl ei vestit.

Își aminti din nou de certurile cumplite, de țipetele mamei și ale tatălui ei. Întotdeauna se certau pentru același lucru. *Dar care era acela?* Nu putea să-și aducă aminte.

La ora cinci, Ashley se întoarse în camera ei de hotel. Își schimbă rochia de trei ori pînă să se decidă cu ce să rămînă

îmbrăcată. Își puse o rochie simplă, neagră, care o avantaja.

Cînd intră în sala de gimnastică a liceului din Bedford, împodobită festiv, se trezi înconjurată de 120 de străini care i se păreau vag cunoscuți. Unii dintre foștii ei colegi de clasă erau absolut de nerecunoscut, alții se schimbaseră foarte puțin. Ashley alerga cu privirea căutînd o singură persoană: pe Jim O'Leary. Oare să se fi schimbat chiar așa de mult? Oare să fi venit și cu soția? Oamenii se apropiară de Ashley.

- Ashley, eu sînt Trent Waterson. Arăți minunat!

- Mulțumesc! Și tu la fel!

- Să ți-o prezint pe soția mea...

- Ashley, tu ești, nu-i așa?

Da, ăăă...

Art. Art Davies. Mă mai ții minte?

Sigur că da.

Era prost îmbrăcat și părea stînjenit.

Cum îți merg treburile, Art?

Păi, ce să spun, am vrut să mă fac inginer, dar n-a mers.

Îmi pare rău.

- Da. Oricum, am devenit mecanic.

- Ashley! Sînt Lenny Holland. Pentru Dumnezeu, ce frumoasă ești!

- Mulțumesc, Lenny.

Lenny se îngrășase și purta un diamant mare pe degetul mic.

– Mă ocup de afaceri imobiliare. Merge bine. Te-ai măritat?

Ashley ezită:

– Nu.

– O mai ştii pe Nicki Brandt? Ne-am căsătorit. Avem doi gemeni.

– Felicitări.

E uimitor cît de mult se pot schimba oamenii în zece ani. Unii erau mai graşi, alţii mai slabi... prosperi sau săraci. Căsătoriţi sau divorţaţi... părinţi sau fără copii...

Seara se desfăşura în continuare cu muzică şi dans. Ashley stătea de vorbă cu foştii colegi de clasă şi afla de la ei ce mai făcuseră, dar cu gîndul era tot la Jim Cleary. Nici urmă de Jim. *N-o să vină,* decise ea. *Ştie că s-ar putea să fiu şi eu aici şi îi este frică să dea ochii cu mine.*

O femeie frumoasă se apropie de ea.

– Ashley! Speram să te văd! Era Florence Schiffer.

Ashley se bucura sincer s-o vadă. Florence fusese cîndva una din prietenele ei cele mai apropiate. Găsiră o masă într-un colţ mai retras, unde puteau să stea de vorbă.

– Arăţi minunat, Florence, spuse Ashley.

– Şi tu. Îmi pare rău că am întîrziat. De cînd ne-am văzut ultima oară m-am măritat şi am divorţat. Acum ies cu bărbatul visurilor mele. Dar tu ce mai faci? După banchetul de adio ai dispărut. Am încercat să dau de tine, dar ai plecat din oraş.

– Am plecat la Londra, spuse Ashley. Tata m-a înscris la

un colegiu de acolo. Am plecat în dimineața de după banchet.

- Am încercat în fel şi chip să dau de tine. Poliţiştii credeau că pot să le spun unde eşti. Te-au căutat pentru că tu erai prietenă atunci cu Jim Cleary.

- *Poliţiştii?* făcu Ashley mirată.

- Da. Cei care au cercetat crima.

Ashley simți cum sîngele îi fuge din obraji.

- Ce... care crimă?

Florence privi uimită la ea.

- Dumnezeule mare! Nu ştii?

- *Ce să ştiu?* întrebă puțin iritată Ashley. Despre ce vorbeşti?

A doua zi după banchet, părinții lui Jim s-au întors acasă şi au găsit cadavrul. Fusese înjunghiat şi ... castrat.

Camera începu să se învîrtească cu Ashley. Ea strînse în mîini marginea mesei. Florence o apucă de braț.

Iartă-mă... îmi pare rău, Ashley. Credeam că ai citit despre asta, dar, sigur... ai plecat la Londra.

Ashley închise ochii şi strînse tare din pleoape. Se vedea în gînd cum se strecurase în noaptea aceea afară din casă şi pornise spre Jim Cleary. Dar se întorsese acasă ca să-l aştepte mai tîrziu, în gară. *Dacă m-aş fi dus la el,* îşi zise Ashley nefericită, *ar mai fi fost încă în viață. Şi în toți acești ani eu l-am urît. O, Dumnezeule mare! Cine ar fi putut să-l omoare? Cine?*

Parcă auzea şi acum vocea tatălui ei, *„Să nu mai pui mîna pe fiica mea, înțelegi?... Dacă te mai prind vreodată cu ea, îți crăp capul."*

Se ridică în picioare.

– Te rog să mă scuzi, Florence, eu... nu mă simt prea bine.

Ashley o luă la goană.

Poliţiştii. Probabil că luaseră legătura cu tatăl ei. *De ce nu mi-a spus nimic?*

Luă primul avion înapoi spre California. Nu adormi decît tîrziu, spre dimineaţă. Avu un coşmar. Un personaj care stătea în întuneric îl înjunghia pe Jim şi Jim ţipa la el. Personajul păşi în lumină.

Era tatăl ei.

5

Următoarele cîteva luni au fost un calvar pentru Ashley. Imaginea trupului lui Jim Cleary, mutilat şi plin de sînge, îi bîntuia toate gîndurile. Se duse din nou să stea de vorbă cu dr. Speakman, dar ştia că nu va îndrăzni să discute cu nimeni despre aceasta. Se simţea foarte vinovată chiar şi pentru simplul fapt că îşi închipuise că tatăl ei ar fi putut să facă un asemenea lucru. Alungă gîndul şi încercă să se concentreze asupra muncii sale. Era imposibil. Se uită disperată la un logo pe care tocmai îl începuse. Shane Miller o privea îngrijorat.

– Te simţi bine, Ashley?

Ashley se sili să zîmbească.

– Mă simt foarte bine.

– Îmi pare foarte rău pentru prietenul tău.

Îi povestise despre Jim.

– O să ... o să-mi treacă.

– Ce ar fi să luăm diseară masa împreună?

– Mulțumesc, Shane. Nu... nu mă simt încă în stare. Poate săptămîna viitoare.

– Foarte bine. Dacă pot să fac ceva pentru tine...

– Mulțumesc, apreciez gestul tău, dar nimeni nu poate face nimic.

Toni îi spuse lui Alette:

– Domnișoara Fund Turtit are o problemă. N-are decît să se spînzure, din partea mea.

– Îmi pare rău pentru ea, spuse Alette. Este tulburată.

– Naiba s-o ia. Noi avem problemele noastre, nu-i așa, iubito?

Într-o vineri după-amiază, în timp ce Ashley se pregătea de plecare, Dennis Tibble o opri.

– Bună, iubito. Fă-mi și mie un serviciu.

– Îmi pare rău, Dennis, dar...

– Haide, mai înveselește-te puțin! O luă de braț. Am nevoie de un sfat din punctul de vedere al unei femei.

– Denis, n-am chef de ...

– M-am îndrăgostit de o fată, vreau să mă însor cu ea, dar sînt niște probleme. Nu vrei să mă ajuți?

Ashley șovăi. Nu-i plăcea Dennis Tibble, dar nu vedea nimic rău în faptul că ar fi putut să-l ajute.

– Și nu putem aștepta pînă mîine?

– Trebuie să vorbesc cu tine acum. Este foarte urgent.

Ashley inspiră adînc.

- Putem să mergem la tine acasă.

Ashley scutură energic din cap:

- Nu.

N-ar mai fi reuşit niciodată să-l facă să plece.

- Atunci eşti de acord să treci pe la mine?

Ashley şovăi din nou.

- Foarte bine. *În felul acesta pot pleca oricînd doresc. Dacă pot să-l ajut s-o obţină pe femeia de care este îndrăgostit, poate că o să mă lase în pace pe mine.*

Toni îi spuse lui Alette:

- Dumnezeule! Madmoazel Fund Turtit se duce acasă la el! Îţi vine să crezi cît e de proastă? Unde i-o fi capul?

- Încearcă numai să-l ajute. Nu e nimic rău în asta.

- Vai de mine, Alette. Oare cînd o să te maturizezi? Individul vrea să-i facă felul.

- *Non va. Non si fa così*[1].

- Parcă mi-ai luat vorba din gură.

Apartamentul lui Dennis Tibble era mobilat în stil neo-coşmar. Pe pereţi atîrnau fel de fel de postere din filmele horror alături de cele cu manechine în pielea goală şi animale sălbatice. Mici sculpturi erotice din lemn săteau împrăştiate pe mese.

Este apartamentul unui nebun, îşi spuse Ashley. Abia aştepta să plece de acolo.

---

[1] Nu se poate. Aşa ceva nu se face (în limba italiană în original).

– Mă bucur foarte mult că ai venit, iubito. Apreciez foarte mult gestul tău. Dacă...

– Nu pot să stau mult, Dennis, îl avertiză Ashley. Spune-mi ce e cu femeia aceea de care eşti îndrăgostit.

– E o femeie grozavă, spuse el. Îi întinse o ţigară. Doreşti?

– Nu fumez. Se uită la el în timp ce îşi aprindea ţigara.

– Ceva de băut?

– Nu beau.

Dennis rînji.

– Nu fumezi, nu bei. Mai rămîne o singură activitate interesantă, aşa e?

Ashley i-o reteză scurt:

– Dennis, dacă nu...

– Glumesc. Se duse spre bar şi îşi turnă nişte vin. Bea puţin vin. Nu poate să-ţi facă rău. Îi întinse paharul.

Ashley sorbi o înghiţitură.

– Vorbeşte-mi despre domnişoara Perfecţiune.

Dennis Tibble se aşeză pe canapea, alături de Ashley.

– N-am mai cunoscut pe nimeni ca ea. Este la fel de sexy ca tine şi ...

– Încetează sau plec.

– Ei, am vrut să-ţi fac un compliment. Oricum, este nebună după mine, dar mama şi tatăl ei au pretenţii şi nu pot să mă sufere.

Ashley nu făcu nici un comentariu.

– Aşadar, situaţia este următoarea: dacă insist, o să se mărite cu mine, dar se va înstrăina de toată familia. Este foarte

proprietă de ai ei, iar dacă mă căsătoresc cu ea, mai mult ca sigur că au s-o dezmoştenească. Şi poate că, după aceea, într-o bună zi, o să dea vina pe mine. Vezi care e problema?

Ashley mai sorbi o înghiţitură.

– Da, am...

După aceea, timpul se pierdu în ceaţă.

Ashley se trezi încet, cu sentimentul că se întîmplase ceva cumplit. Se simţea ca şi cînd ar fi fost drogată. Îi trebui un efort enorm numai ca să deschidă ochii. Se uită de jur-împrejur şi simţi cum o cuprinde panica. Stătea întinsă pe un pat, în pielea goală, într-o cameră ieftină de hotel. Reuşi să se ridice un capul oaselor şi inima începu să-i bată cu putere. Nu avea habar unde era şi nici cum ajunsese acolo. Pe noptieră era meniul de la room-service; se întinse şi îl luă. *Hotel Loop Chicago.* Citi din nou, uluită. *Ce fac eu la Chicago? De cît timp sînt aici? Vizita acasă la Dennis Tibble a fost vineri. Ce zi e astăzi?* Din ce în ce mai alarmată, puse mîna pe telefon.

– Cu ce vă pot ajuta?

Ashley articula cu greu cuvintele.

– Ce... ce zi e astăzi?

– Astăzi este şaptesprezece...

– Nu, ce *zi a săptămînii* este astăzi?

– O, astăzi este luni. Pot să...

Ashley puse telefonul la loc ameţită. *Luni.* Pierduse două zile şi două nopţi. Se aşeză pe marginea patului şi încercă să-şi aducă aminte. Se dusese la Dennis Tibble acasă... băuse un pahar de vin... după aceea totul i se şterse din memorie.

Probabil că îi pusese ceva în vin, care o făcuse să-şi piardă temporar memoria. Citise despre asemenea incidente cînd fuseseră folosite droguri. Era un drog care se numea „drogul violului". Asta îi dăduse şi el. Toată vorbăria cu sfatul pe care îl aştepta de la ea fusese un vicleşug. *Şi ca o proastă ce sînt, m-am lăsat prinsă.* Nu-şi amintea cînd se dusese la aeroport, cînd se urcase în avion şi cînd ajunsese la Chicago, în hotelul ăsta prăpădit împreună cu Tibble. Şi ceea ce era şi mai rău – nu-şi amintea ce se întîmplase în această cameră.

Trebuie să plec de aici, îşi spuse Ashley disperată. Se simţea murdară, ca şi cînd i-ar fi fost violat tot trupul. Ce îi făcuse? Încercă să nu se mai gîndească la asta, se duse la baie şi intră sub duş. Lăsă jetul de apă fierbinte să-i biciuiască trupul, încercînd să înlăture acele lucruri murdare, oribile, care poate că i se întîmplaseră. Dacă o lăsase însărcinată? Îi venea să vomite la gîndul că ar putea avea un copil de la el. Ashley ieşi de sub duş, se şterse şi se duse la dulap. Hainele ei nu erau acolo. Singurele lucruri de îmbrăcat erau o fustă mini de piele, un tricou ajustat şi decoltat şi o pereche de sandale cu toc cui. Îi repugna să îmbrace hainele altcuiva, dar nu avea încotro. Se îmbrăcă repede şi se uită în oglindă. Arăta ca o prostituată.

Ashley se uită în poşetă. Numai patru dolari. Dar carnetul de cecuri şi cartea de credit erau acolo. *Slavă Domnului!*

Ieşi pe coridor. Acesta era pustiu. Luă ascensorul în jos pînă în holul prăpădit al hotelului şi se îndreptă spre casă, unde întinse unui bărbat în vîrstă cartea de credit.

– Ne părăseşti? rînji el. Ei bine, te-ai distrat pe cinste, n-am ce zice.

Ashley se uită fix la el, neştiind ce vrea să spună şi înspăimîntată la gîndul că s-ar putea să afle. Se simţea tentată să întrebe cînd plecase Dennis Tibble, dar hotărî că e mai bine să nu aducă vorba despre el.

Casierul puse cartea de credit într-un dispozitiv. În cele din urmă spuse:

– Îmi pare rău, cartea nu merge. Ai depăşit limita!

Ashley rămase cu gura căscată.

– Nu se poate! Trebuie să fie o greşeală!

Funcţionarul ridică din umeri.

– Nu ai altă carte de credit?

– Nu. Primiţi un cec?

Funcţionarul aruncă o privire dezaprobatoare spre îmbrăcămintea ei.

– Poate că da, dacă ai vreun document de identitate.

– Trebuie să dau un telefon...

– Cabina telefonică e în colţ.

– Aici Memorial Hospital din San Francisco...

– Cu doctorul Steven Patterson.

– Un moment, vă rog....

– Biroul doctorului Patterson.

– Sarah? Sînt eu, Ashley. Trebuie să vorbesc cu tata.

– E în operaţie şi ...

Ashley strînse mai tare receptorul în mînă.

– Nu ştii cît mai durează?

– E greu de spus. Ştiu că mai are încă o operaţie programată după ...

isterie.

– Trebuie neapărat să vorbesc cu el. Este foarte urgent. Poți să-i transmiți, te rog? Imediat ce are un moment liber, să mă sune. Se uită la numărul telefonului din cabină şi îl transmise secretarei tatălui ei. Am să aştept aici pînă mă sună.

– Îi transmit cu siguranță.

Stătu în hol aproape o oră, încercînd să hipnotizeze telefonul şi să-l facă să sune. Oamenii care treceau pe acolo se uitau la ea, alții chiar se holbau, iar ea se simțea ca şi cînd ar fi fost în pielea goală, în hainele acelea deşănțate. Cînd sună telefonul, tresări speriată. Se repezi spre cabină.

– Alo...

– Ashley? Era vocea tatălui ei.

– O, tată, sînt...

– Ce s-a întîmplat?

– Sînt la Chicago şi ...

– Ce faci la Chicago?

– Nu pot să-ți explic acum. Nu am bani la mine şi îmi trebuie un bilet de avion pentru San Jose. Poți să mă ajuți?

– Desigur. Rămîi la telefon. Trei minute mai tîrziu, tatăl ei se întoarse la telefon. Un avion al companiei American Airlines pleacă de acolo la zece patruzeci. Zborul 407. La punctul de intrare va fi un bilet pe numele tău. Te aştept la aeroport şi...

– Nu! Nu putea să-l lase s-o vadă în halul ăsta. Mă... mă duc acasă să mă schimb.

– Foarte bine. Atunci am să vin şi eu acolo şi te iau la masă. Ai să-mi povesteşti totul după aceea.

– Mulţumesc, tată.

În avionul care o ducea acasă, Ashley se gîndi la lucrul acesta de neiertat pe care i-l făcuse Dennis Tibble. *O să trebuiască să mă duc la poliţie,* decise ea. Nu pot să las lucrurile aşa. *Cîtor altor femei le-a făcut acelaşi lucru?*

Cînd ajunse înapoi în apartamentul ei, Ashley avu sentimentul că se întoarce într-un adăpost. Abia aştepta să scape de hainele acelea deşucheate. Le scoase de pe ea cît putu de repede. Simţea nevoia să mai facă încă un duş înainte de sosirea tatălui ei. Porni spre dulap şi încremeni. În faţa ei, pe măsuţa de toaletă, se afla un muc de ţigară.

Şedeau la o masă din colţ, în restaurantul The Oaks. Dr. Patterson o examina îngrijorat, cu privirile, pe Ashley.

– Ce ai căutat la Chicago?

– Nu... nu ştiu.

Patterson se uită la ea fără să înţeleagă.

– Nu ştii?

Ashley şovăi, neştiind dacă să-i povestească sau nu. Poate că o să-i dea totuşi un sfat. Începu cu băgare de seamă:

– Dennis Tibble m-a invitat la el acasă să-l ajut într-o problemă...

– Dennis Tibble? Vipera aia? Ashley îi prezentase tatălui ei cu mult timp în urmă toţi oamenii cu care lucra la birou. Cum poţi să ai de-a face cu unul ca el?

Ashley ştiu imediat că făcuse o mare greşeală. Tatăl ei reacţiona întotdeauna violent la orice problemă de-a ei. Mai ales atunci cînd era vorba de un bărbat. *„Dacă te mai prind pe aici, Cleary, îţi crăp capul."*

– Nu contează, spuse Ashley.

– Vreau să ştiu.

Ashley rămase tăcută o clipă, cuprinsă de o presimţire sumbră.

– Păi, am băut ceva acasă la Dennis şi ...

În timp ce vorbea urmărea expresia de pe chipul tatălui ei şi se simţea tot mai înfricoşată. Încercă să scurteze povestea.

– Nu, spuse tatăl ei, vreau să aud tot.

Ashley stătea întinsă în pat în noaptea aceea, prea epuizată ca să adoarmă şi gîndurile îi zburau haotic în toate părţile. *Dacă se află ce mi-a făcut Dennis, o să fie foarte umilitor. Toată lumea o să ştie la serviciu ce mi s-a întîmplat. Dar nu pot să-l las să mai facă asta şi altcuiva. Trebuie să mă duc la poliţie.*

Oamenii încercaseră s-o avertizeze că Dennis era obsedat de ea, dar ea îi ignorase. Acum, cînd privea în urmă, îşi dădea seama că existaseră mai multe semne: Dennis nu putea să sufere să vadă pe cineva că stă de vorbă cu ea; o ruga mereu să se întîlnească cu el; trăgea întotdeauna cu urechea...

Cel puţin, acum ştiu cine e obsedatul, îşi spuse Ashley.

La ora 8.30 dimineaţa, cînd Ashley tocmai ieşea pe uşă, se auzi soneria telefonului. Ridică receptorul.

Alo!

Ashley, sînt eu, Shane. Ai auzit?

Ce să aud?

Au spus la televiziune. S-a găsit cadavrul lui Dennis Tibble.

Timp de o secundă, Ashley simți că amețește.

O, Dumnezeule! Ce s-a întîmplat?

După cum susține șeriful, cineva l-a înjunghiat și l-a [illegible]drat.

6

Adjunctul şerifului din Cupertino, Sam Blake, îşi cîştigase slujba actuală cu multă trudă. Se căsătorise cu sora şerifului, Serena Dowling, o cotoroanţă cu limbă atît de ascuţită încît ar fi putut defrişa toate pădurile din statul Oregon. Sam Blake era singurul bărbat din cîţi cunoscuse Serena care era în stare să se descurce cu ea. Era un om de statură mijlocie, blînd, amabil şi cu o răbdare de sfînt. Indiferent cît de urît se purta Serena, aştepta pînă cînd se liniştea şi după aceea discuta calm cu ea.

Blake venise la Biroul şerifului pentru că Matt Dowling era cel mai bun prieten al lui. Fuseseră colegi de şcoală şi crescuseră împreună. Lui Blake îi plăcea munca de poliţist şi era foarte bun în meseria lui. Avea o inteligenţă vie, pătrunzătoare şi o tenacitate încăpăţînată. Această combinaţie făcea din el cel mai bun poliţist din oraş.

*

Era dimineață devreme, iar Sam Blake și șeriful Dowling beau cafeaua împreună.

- Am auzit că soră-mea te-a chinuit rău astă-noapte, spuse șeriful Dowling. Am primit cîteva telefoane de la vecini din cauza zgomotului. Serena e campioană la țipete și urlete.

- Pînă la urmă am reușit s-o liniștesc, Matt, ridică Sam din umeri.

- Slavă Domnului că nu mai stă cu mine, Sam. Nu știu ce naiba are. Parcă intră dracu' în ea...

Conversația le fu întreruptă brusc:

- Șefule, am primit un telefon de la 911. S-a comis o crimă pe Sunnyvale Avenue.

Șeriful Dowling se uită la Blake, iar acesta încuviință din cap.

– Mă duc eu.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Blake intra în apartamentul lui Dennis Tibble. Un polițist stătea de vorbă în living cu administratorul clădirii.

– Unde e cadavrul? întrebă Blake.

Polițistul făcu semn spre dormitor.

– Acolo, domnule.

Polițistul era palid la față.

Blake intră în dormitor și se opri șocat. Un trup gol de bărbat era întins pe pat și prima impresie a lui Blake fu că toată încăperea era scăldată în sînge. Cînd se apropie de pat, înțelese de unde provenea sîngele. Marginea zimțuită a unei

sticle sparte înțepase spatele victimei de mai multe ori, lăsînd cioburi în trupul acesteia. Testiculele victimei fuseseră retezate.

Privind la cadavru, Blake simți o împunsătură dureroasă în organele genitale.

– Cum naiba poate să facă un om așa ceva? spuse el cu voce tare.

Nu se vedea nici o armă, dar urma să se facă o percheziție amănunțită. Blake se duse din nou în living să stea de vorbă cu administratorul.

– L-ați cunoscut pe decedat?

– Da, domnule. Este apartamentul lui.

– Cum se numește?

– Tibble. Dennis Tibble.

Blake își însemnă numele.

– De cît timp locuia aici?

– Cam de trei ani.

– Ce puteți să-mi spuneți despre el?

– Nu prea mult, domnule. Tibble își ținea secretele pentru el. Plătea chiria la timp întotdeauna. Din cînd în cînd, mai aducea cîte o femeie pe aici. Cred că erau toate profesioniste.

– Știi unde lucra?

– O, da. La Corporația Global Computer Graphics. Era unul din specialiștii lor în computere.

Blake făcu altă însemnare.

– Cine a descoperit cadavrul?

– Una dintre femeile de serviciu. Maria. Ieri a fost sărbătoare, așa că a venit abia astăzi de dimineață...

– Vreau să stau de vorbă cu ea.

– Da, domnule, mă duc s-o chem.

Maria era o braziliancă brunetă de vreo patruzeci şi ceva de ani, emoţionată şi speriată.

– Tu ai descoperit cadavrul, Maria?

– N-am făcut-o eu, jur că nu. Era pe punctul de a face o criză de isterie. Am nevoie de un avocat?

– Nu, nu ai nevoie de avocat. Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Nu s-a întîmplat nimic. Vreau să spun – am venit aici de dimineaţă să fac curăţenie, aşa cum fac de obicei. Am... am crezut că plecase. Pleacă întotdeauna pe la şapte dimineaţa. Am făcut curat în living şi...

La naiba!...

– Maria, îţi aminteşti cum arăta camera înainte să faci curat?

– Ce vreţi să spuneţi?

– Ai mişcat ceva din loc? Ai luat ceva de aici?

– A, da. Era o sticlă spartă pe podea. Era foarte lipicioasă. Am...

– Ce ai făcut cu ea? întrebă el plin de speranţă.

– Am aruncat-o în concasorul de gunoaie şi am zdrobit-o.

– Ce ai mai făcut?

– Păi, am curăţat scrumiera şi ...

– Erau mucuri de ţigară în ea?

Femeia stătu o clipă pe gînduri ca să-şi amintească.

– Unul. L-am aruncat în coşul de gunoi din bucătărie.

– Hai să ne uităm la el.

O urmă în bucătărie şi femeia îi arătă coşul de gunoi. În el, era un muc de ţigară cu ruj pe el. Blake îl puse cu grijă

într-un plic special. Apoi o conduse din nou în living.

– Maria, poți să-ți dai seama dacă lipsește ceva din apartament? Crezi că au fost luate bunuri de valoare?

Femeia se uită de jur-împrejur.

– Nu cred. Domnului Tibble îi plăcea să colecționeze statuete. Cheltuia o mulțime de bani pe ele. Se pare că sînt toate la locul lor.

Așadar, motivul n-a fost jaful. Droguri? Răzbunare? O poveste de dragoste care a luat-o razna?

– Ce ai făcut după ce ai curățat aici, Maria?

– Am dat cu aspiratorul, așa cum fac de obicei. Și după aceea... vocea i se stinse. Am intrat în dormitor și... și l-am văzut.

Aruncă o privire speriată spre Blake.

– Jur că n-am făcut-o eu.

Medicul legist veni împreună cu asistenții lui și puseră cavadrul într-un sac.

Trei ore mai tîrziu, Sam Blake era din nou în biroul șerifului.

– Ce ai aflat, Sam?

– Nu prea multe. Blake se așeză în fața lui Dowling. Dennis Tibble lucra la Global. Se pare că era un fel de geniu.

– Dar nu suficient de geniu ca să nu se lase ucis.

– N-a fost numai ucis, Matt. A fost măcelărit. Ar fi trebuit să vezi ce a făcut cineva din trupul lui. Trebuie să fi fost un fel de maniac.

– Nu avem nimic de care să ne agățăm?

– Nu putem fi siguri ce armă s-a folosit. Aşteptăm rezultatele de la laborator, dar s-ar putea să fie o sticlă de vin spartă. Servitoarea a aruncat-o la gunoi. S-ar părea că există nişte amprente pe una din bucăţile de sticlă înfipte în spatele lui. Am vorbit cu vecinii. N-am aflat nimic. Nimeni nu a văzut pe cineva intrînd sau ieşind din apartament. Nici un fel de zgomote neobişnuite. Se pare că Tibble îşi petrecea foarte mult timp de unul singur. Nu era genul foarte sociabil. Şi încă ceva. Tibble a făcut dragoste înainte să moară. Avem urme vaginale, păr pubian, alte probe şi urme de ruj pe un muc de ţigară. Aşteptăm testul ADN.

– Ziarele o să aibă ce să melităeze acum, Sam. Parcă văd titlurile... „Un maniac loveşte în Valea Siliconilor." Şeriful Dowling oftă. Să scăpăm de chestia asta cît mai repede.

– Mă duc la Global Computer Graphics chiar acum.

Ashley avu nevoie de o oră ca să se decidă dacă să meargă sau nu la serviciu. Era zdrobită. *E destul să se uite cineva o dată la mine şi toată lumea o să înţeleagă că s-a întîmplat ceva. Dar dacă nu mă arăt acolo, or să vrea să ştie de ce. Poliţia probabil că este deja acolo şi pune întrebări. Dacă mă interoghează şi pe mine, va trebui să le spun adevărul. N-or să mă creadă. Au să arunce pe mine vina pentru omor. Şi dacă mă cred şi dacă eu le spun că tata ştia ce mi-a făcut, o să-l învinuiască pe el.*

Se gîndi la asasinarea lui Jim Cleary. Parcă auzea şi acum vocea lui Florence: *„Părinţii lui Jim s-au întors şi au găsit cadavrul lui. Fusese înjunghiat şi castrat."*

Ashley strînse pleoapele. *Dumnezeule mare, ce se întîmplă? Ce se întîmplă?*

Adjunctul de şerif Blake intră în încăperea unde mai multe grupuri de angajaţi cu priviri sumbre stăteau în picioare şi discutau. Blake îşi putea imagina foarte uşor care este subiectul conversaţiilor lor. Ashley se uită cu teamă la el în timp ce se îndrepta spre biroul lui Shane Miller. Acesta se ridică şi veni în întîmpinarea lui.

– Blake?

– Da.

Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile.

– Ia loc.

Sam Blake se aşeză.

– După cîte înţeleg, Dennis Tibble lucra aici?

– Aşa este. Era unul dintre cei mai buni. Este o tragedie cumplită.

– Lucra aici cam de trei ani?

– Da. Era geniul nostru. Putea să facă orice la computer.

– Ce puteţi să-mi spuneţi despre viaţa lui socială?

Shane Miller scutură din cap.

– Nu prea mult. Tibble era un singuratic.

– Aveţi idee dacă era implicat în afaceri cu droguri?

– Dennis? O, nu. Era un tip foarte sănătos.

– Îi plăcea să joace cărţi? Datora cuiva o sumă mai mare de bani?

– Nu. Avea un salariu foarte bun, dar cred că era destul de strîns la pungă.

– Ce puteți să ne spuneți despre femei? Avea o prietenă?

– Femeile nu se simțeau atrase de Tibble. Reflectă o clipă. În ultima vreme povestea tuturor că găsise pe cineva cu care dorea să se căsătorească.

– A pomenit cumva numele persoanei?

Miller dădu negativ din cap.

– Nu. Sau nu față de mine.

– Aveți ceva împotrivă dacă am să stau de vorbă cu unii din salariații dumneavoastră?

– Nu, deloc. Poftiți. Trebuie să vă spun însă că sînt cu toții cam zguduiți.

Ar fi fost încă și mai zguduiți dacă ar fi văzut cadavrul, își zise Blake.

Cei doi bărbați porniră împreună spre salariați. Shane Miller ridică vocea:

– Vă rog să faceți puțină liniște. Acesta este domnul Blake, adjunctul șerifului, și ar dori să vă pună cîteva întrebări.

Salariații tăcuseră și ascultau acum cu atenție.

– Sînt sigur că ați auzit cu toții ce s-a întîmplat cu domnul Tibble, spuse Blake. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să descoperim cine l-a ucis. Știți cumva dacă avea dușmani? Știți pe cineva care îl ura atît de mult încît să dorească să-l ucidă?

Liniște. Blake continuă:

– Există o femeie cu care dorea să se căsătorească. A discutat despre ea cu vreunul dintre dumneavoastră?

Ashley simțea că nu mai are aer. Acum era momentul să vorbească. Acum era momentul să-i spună lui Blake ce îi

făcuse ei Tibble. Dar Ashley îşi aminti de expresia de pe chipul tatălui ei atunci cînd îi povestise întîmplarea. Or să-l învinovăţească de crimă.

Tatăl ei nu putea să omoare pe nimeni.

Era medic.

Era chirurg.

Dennis Tibble fusese castrat.

Acum adjunctul de şerif Blake spunea:

– ... şi nimeni dintre dumneavoastră nu l-a văzut după ce a plecat de aici vineri după-amiază?

Toni Prescott îşi spunea în gînd: *Haide, dă-i drumul, domnişoară Fandoseală. Spune-i că ai fost la el acasă. De ce nu vorbeşti?*

Adjunctul de şerif Blake mai aşteptă o clipă, încercînd să-şi ascundă dezamăgirea.

– Ei bine, dacă vă mai amintiţi ceva ce ar putea să ne ajute, aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi da un telefon. Domnul Miller are numărul meu. Vă mulţumesc.

Toţi îl urmăriră cu privirea, în timp ce se îndrepta spre ieşire, însoţit de Shane.

Ashley răsuflă uşurată.

Adjunctul de şerif se întoarse spre Shane:

– Era mai apropiat de cineva anume din salariaţi?

– Nu, nu tocmai, răspunse Shane. Nu cred că Dennis era foarte apropiat de cineva. Se simţea atras de una dintre operatoarele noastre de la computer, dar n-a reuşit să facă nimic cu ea.

Blake se opri brusc.

– Este acum aici?

– Da, dar...

– Aş dori să stau de vorbă cu ea.

– Foarte bine. Puteţi folosi biroul meu.

Se întoarseră înapoi în încăpere şi Ashley îi văzu. Se îndreptau direct spre ea. Simţea cum roşeşte.

– Ashley, domnul Blake doreşte să stea de vorbă cu tine.

Aşadar, ştia! O s-o întrebe despre vizita ei acasă la Tibble. *Trebuie să fiu cu mare băgare de seamă,* îşi spuse Ashley.

Adjunctul şerifului o privea cu atenţie.

– Aveţi ceva împotrivă, domnişoară Patterson?

Ashley îşi regăsi vocea.

– Nu, cîtuşi de puţin, spuse ea şi îl urmă în biroul lui Shane Miller.

– Luaţi loc. Se aşezară amîndoi. Din cîte înţeleg, Dennis Tibble era îndrăgostit de dumneavoastră, aşa e?

– Da... aşa cred. *Ai grijă.* Da.

– Vă întîlneaţi cu el?

Faptul că m-am dus o dată la el acasă nu înseamnă că mă întîlneam cu el.

– Nu.

– V-a vorbit despre femeia aceea cu care dorea să se căsătorească?

Se afunda tot mai mult şi mai mult. Oare înregistrează convorbirea? Poate că ştia deja că fusese acasă la Tibble. Poate că i-au găsit amprentele. Acum ar fi fost momentul să-i spună ajutorului de şerif ce îi făcuse Tibble. *Dar dacă îi spun,* se gîndi Ashley disperată, *o să ajungă la tata şi au să facă*

legătură între el și asasinarea lui Jim Cleary. Oare știau și despre asta? Dar secția de poliție de la Bedford nu avea nici un motiv să comunice acest lucru poliției din Cupertino. Sau poate că avea?

Blake o privea insistent, așteptînd un răspuns.

– Domnișoară Patterson?

– Poftim? A, da, mă scuzați. Sînt atît de tulburată...

– Înțeleg. V-a vorbit Tibble despre femeia cu care dorea să se căsătorească?

– Da... dar n-a spus cum o cheamă.

Cel puțin acest lucru era adevărat.

– Ați fost vreodată în apartamentul lui Tibble?

Ashley trase aer în piept. Dacă spunea nu, interogatoriul probabil că se va termina. Dar dacă i-au găsit amprentele...

– Da.

– Ați spus că nu vă întîlneați cu el, spuse Blake privind-o și mai intens.

Mintea lui Ashley alerga acum în galop.

– Așa este. N-am avut o întîlnire cu el, nu. M-am dus să-i duc niște hîrtii pe care le uitase.

– Cînd a fost asta?

Ashley simți că a căzut în cursă.

– Cam... acum o săptămînă.

– Și altă dată nu ați mai fost la el acasă?

– Nu, n-am mai fost.

Acum, chiar dacă avea amprentele ei, totul va fi în ordine. Ajutorul de șerif ședea acolo și o studia, iar Ashley se simțea vinovată. Dorea să-i spună adevărul. Poate că intrase vreun hoț și îl ucisese – același care îl ucisese și pe Jim Cleary cu

zece ani mai înainte la cinci mii de kilometri distanță. Dacă puteai să crezi în coincidențe. Dacă puteai să crezi în Moș Crăciun.

Naiba să te ia, tată.

– Este o crimă cumplită, spuse Blake. Se pare că nu există nici un motiv. Dar știți, de cînd sînt eu în poliție, n-am văzut niciodată o crimă fără motiv.

Nici un răspuns.

– Nu știți cumva *dumneavoastră* dacă Tibble lua droguri?

– Sînt sigură că nu.

– Atunci ce să înțeleg? Nu e vorba de droguri. Nu este jaf. Nu datora nimănui bani. Nu mai rămîne decît o situație romantică, așa e? Cineva care era gelos pe el.

Sau un tată care voia să-și apere fiica.

– Sînt la fel de nedumerită ca și dumneavoastră.

Polițistul se uită o clipă la ea și ochii lui păreau să spună: „Doamnă, nu te cred".

Blake se ridică în picioare. Scoase o carte de vizită și i-o întinse lui Ashley.

– Dacă vă mai amintiți ceva, v-aș fi recunoscător dacă mi-ați da un telefon.

– Cu plăcere.

– La revedere.

Ashley îl urmări cu privirea. *Gata. Tata e salvat.*

Cînd se întoarse acasă în seara aceea, găsi un mesaj pe robot: „M-ai înfierbîntat rău de tot seara trecută, iubito. Simt

că mai sînt tare şi acum. Dar o să ai grijă de mine şi diseară, aşa cum mi-ai promis. În acelaşi loc, la aceeaşi oră".

Ashley rămase pironită în picioare, ascultînd fără să poată crede. *Simt că înnebunesc,* îşi spuse ea. *N-are nici o legătură cu tata. Altcineva trebuie să fie în spatele acestei grozăvii. Dar cine? Şi de ce?*

Cinci zile mai tîrziu, Ashley primi un extras de cont de la agenţia cărţilor de credit. Trei lucruri îi reţinură în mod special atenţia:

O notă de plată de la Magazinul de modă în valoare de 450 de dolari.

O notă de plată de la Clubul Circus în valoare de 300 de dolari.

O notă de plată de la Restaurantul Louie în valoare de 250 de dolari.

Nu auzise în viaţa ei de magazinul de modă, de club sau de restaurant.

7

Ashley Patterson urmărea în presă ancheta în cazul asasinatului lui Dennis Tibble. Se pare că poliția ajunsese în impas.

S-a terminat, își spuse Ashley. *Nu mai am de ce să-mi fac griji.*

În seara aceea, Sam Blake apăru în locuința ei. Ashley se uită la el și simți cum gura i se usucă brusc.

– Sper că nu vă deranjez, spuse ajutorul de șerif. Mă duceam spre casă și m-am gîndit să dau pe aici.

– Nu mă deranjați, spuse Ashley și înghiți în gol.

Blake intră în apartament.

– Aveți o locuință foarte drăguță.

– Mulțumesc.

– Pun pariu că lui Dennis Tibble nu i-a plăcut acest gen de mobilă.

Inima lui Ashley începu să bată rapid.

– Nu ştiu. N-a fost niciodată aici.

– O, credeam că s-ar fi putut să vină pe aici, ştiţi.

– Nu, nu ştiu. Aşa cum v-am spus, nu mă întîlneam cu el.

– Aşa e.

– Poftiţi.

– Vedeţi, am o problemă mare cu acest caz, domnişoară Patterson. Nu se potriveşte cu nici un model. Aşa cum spuneam, întotdeauna trebuie să existe un motiv. Am vorbit cu cîţiva dintre oamenii de la Global Computer Graphics şi se pare că nimeni nu l-a cunoscut prea bine pe Tibble. Păstra totul pentru el.

Ashley asculta, aşteptînd să vadă de unde va veni lovitura.

– De fapt, din cele ce mi-au spus, dumneavoastră aţi fost singura persoană care l-a interesat.

Descoperise ceva, sau mergea la nimereală?

Ashley spuse cu mare băgare de seamă:

– Îl interesam, dar el nu mă interesa pe mine. I-am spus foarte clar lucrul acesta.

Poliţistul încuviinţă din cap.

– Ei bine, consider că a fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră să-i duceţi hîrtiile acasă.

Ashley fu cît pe-aci să spună „Ce hîrtii?", dar îşi aminti brusc.

– Nu... n-a fost cine ştie ce. E în drumul meu spre casă.

– Aşa e. Probabil că cineva îl ura foarte tare pe Tibble dacă a făcut ceea ce a făcut.

Ashley stătea încordată fără să spună nimic.

– Ştiţi ce nu pot eu să sufăr? spuse Blake. Crimele nerezolvate. Îmi lasă întotdeauna un sentiment de frustrare. Pentru că atunci cînd o crimă rămîne nerezolvată, eu nu consider că ucigaşul a fost inteligent. Consider că poliţiştii nu au fost destul de inteligenţi. Ei bine, pînă în momentul de faţă am avut noroc. Am rezolvat toate cazurile de omucidere care mi-au fost încredinţate.

Se ridică în picioare.

– Nu am de gînd să renunţ nici de astă dată. Dacă vă mai vine în minte ceva ce ne-ar putea ajuta, vă rog să-mi telefonaţi, da, domnişoară Patterson?

– Da, bineînţeles.

Ashley îl urmări cu privirea în timp ce pleca şi se întrebă: *I venit aici în semn de avertisment? Ştie mai mult decît îmi spune?*

Toni era mai absorbită ca oricînd de Internet. Cel mai mult îi plăceau discuţiile cu Jean Claude, dar aceasta n-o împiedica să aibă şi alţi corespondenţi. Stătea în faţa computerului şi mesajele se aşterneau unul după altul pe ecran.

– Toni? Unde ai fost? Te-am aşteptat în salonul de conversaţie.

– Merit să mă aştepţi, dragă. Vorbeşte-mi despre tine. Cu ce te ocupi?

– Lucrez la o farmacie. Pot să-ţi fiu de folos. Iei droguri?

– Du-te naibii.

– Tu eşti, Toni?
– Materializarea visurilor tale. Tu eşti, Mark?
– Da.
– N-ai mai fost pe Internet în ultima vreme.
– Am fost ocupat. Aş vrea să te cunosc, Toni.
– Mark, spune-mi cu ce te ocupi?
– Sînt bibliotecar.
– Ce emoţionant! Toate cărţile alea ...
– Cînd putem să ne vedem?
– Ce-ar fi să-l întrebi pe Nostradamus?

– Bună, Toni, numele meu e Wendy.
– Bună, Wendy.
– Mi se pare că-ţi place să te distrezi.
– Iubesc viaţa.
– Cred că te-aş putea ajuta să te bucuri şi mai mult de ea.
– La ce te referi?
– Ei bine, sper că nu faci parte dintre persoanele acelea înguste la minte cărora le e teamă să experimenteze lucruri noi, incitante. Aş dori să te fac să te simţi bine.
– Mulţumesc, Wendy, nu ai echipamentul de care am eu nevoie.

Şi, după aceea, a venit din nou Jean Claude Parent.
– *Bonne nuit. Comment ça va?* Ce mai faci?
– Foarte bine. Dar tu?
– Mi-a fost dor de tine. Doresc foarte mult să te cunosc personal.

– Şi eu vreau să te cunosc. Îţi mulţumesc pentru fotografie. Eşti un bărbat foarte bine.

– Iar tu eşti frumoasă. Cred că este foarte important să ne cunoaştem. Compania ta nu vine la Quebec la congresul computerelor?

– Ce congres? Eu nu ştiu nimic. Cînd este?

– Peste trei săptămîni. Vor fi foarte multe companii mari aici. Sper să fii şi tu.

– Şi eu sper.

– Putem să ne întîlnim în salonul de conversaţie de pe Internet mîine la aceeaşi oră?

– Bineînţeles. Pe mîine.

– *À demain.*

În dimineaţa următoare, Shane Miller se apropie de Ashley.

– Ashley, ai auzit de marele congres al computerelor care va avea loc la Quebec City?

Ashley încuviinţă din cap.

– Se pare că va fi ceva interesant.

– Tocmai ne gîndeam dacă să trimitem şi noi acolo o delegaţie.

– Toate companiile mari vor fi acolo, spuse Ashley. Symantec, Microsoft, Apple. Quebec City organizează un festival măreţ pentru ele. O călătorie pînă acolo ar putea fi un fel de cadou de Crăciun.

Shane Miller zîmbi în faţa entuziasmului ei.

– Am să văd.

În dimineața următoare, Shane Miller o invită pe Ashley în biroul lui.

– Cum ți-ar plăcea să-ți petreci Crăciunul la Quebec?

– Mergem la Quebec? E minunat, exclamă entuziasmată Ashley. Pînă atunci își petrecuse întotdeauna Crăciunul cu tatăl ei, dar anul acesta voia să sfideze tradiția.

– Ai face bine să-ți iei cît mai multe haine groase.

– Nu te teme. Așa am să fac. Abia aștept, zău așa, Shane.

Toni era din nou în salonul de conversație de pe Internet.

– Jean Claude, compania trimite un grup la Quebec!

– *Formidable!* Îmi pare așa de bine. Cînd soseşti?

– Peste două săptămîni. O să fim cincisprezece.

– *Merveilleux!* Simt că o să se întîmple ceva foarte important.

– Şi eu la fel.

Ceva foarte important.

Ashley urmărea cu îngrijorare ştirile din fiecare seară, dar în cazul asasinării lui Dennis Tibble nu erau nici un fel de noutăți. Începu să se relaxeze. Dacă poliția nu putea face legătura între ea şi caz, nu aveau cum să facă o legătură cu tatăl ei. Își făcuse curaj de nenumărate ori ca să-l întrebe, dar de fiecare dată dăduse înapoi. Dacă era nevinovat? Ar putea s-o ierte vreodată dacă îl acuza de crimă? *Iar dacă este vinovat, eu nu vreau să ştiu,* își spuse Ashley. *N-aş putea suporta. Şi dacă a făcut lucrurile acelea îngrozitoare, în*

mintea lui le-a făcut ca să mă apere pe mine. Cel puțin, nu va trebui să dau ochii cu el de Crăciun.

Ashley îi telefonă tatălui ei la San Francisco. Vorbi repede, fără nici o introducere:

– Anul acesta n-am să pot să petrec Crăciunul cu tine, tată. Compania mă trimite la un congres în Canada.

Urmă o tăcere lungă.

– Nu cade deloc bine, Ashley. Noi ne-am petrecut Crăciunul întotdeauna împreună.

– N-am ce să fac...

– Știi că ești tot ce am.

– Da, tată, și... tu ești tot ce am.

– Acest lucru e foarte important.

Destul de important ca să ucizi pentru el?

– Unde este congresul?

– La Quebec City, este...

– O, e un loc foarte drăguț. N-am mai fost de ani de zile acolo. Uite cum o să facem. Am să vin și eu și o să luăm împreună masa de Crăciun.

– Nu cred că este... spuse repede Ashley.

– Fă o rezervare și pentru mine la hotelul la care stai tu, indiferent care este acesta. Nu trebuie să stricăm o tradiție, nu-i așa?

Ashley șovăi, apoi răspunse încet:

– Da, tată.

Cum am să pot să-l privesc în ochi?

Alette era emoționată. Îi spuse lui Toni:

– N-am fost niciodată la Quebec City. Sînt și muzee acolo?

– Bineînțeles că sînt și muzee, spuse Toni. Sînt de toate. Și o mulțime de sporturi de iarnă. Schi, patinaj...

Alette se cutremură.

– Nu pot să sufăr frigul. Sportul nu e pentru mine. Chiar și cu mănuși, îmi amorțesc degetele. Eu rămîn cu muzeele.

La 21 decembrie, grupul de la Global Computer Graphics sosi la Aeroportul Internațional Jean-Lesage din Sainte-Foy și fu condus la hotelul Château Frontenac din Quebec City. Afară temperatura scăzuse sub zero grade, iar pe străzi se așternuse un strat de zăpadă.

Jean Claude îi dăduse lui Toni numărul de telefon de acasă. Sună imediat ce intră în cameră.

– Sper că nu e prea tîrziu, spuse ea.

– *Mais non!* Nici nu-mi vine să cred că ești tu. Cînd pot să te văd?

– Mîine mergem cu toții la Centrul Congreselor, dar la prînz pot să mă strecor afară și să iau masa cu tine.

– *Bon!* Pe Grande Allée est este un restaurant care se numește Le Paris-Brest. Putem să ne întîlnim acolo la ora unu?

– Voi fi acolo.

Centrul Congreselor din Quebec era situat pe bulevardul René Lévesque și era o clădire cu patru etaje din oțel și sticlă,

care putea găzdui cîteva mii de congresmeni. La ora nouă dimineața, holurile spațioase erau pline de experți în computere din întreaga lume, care făceau schimb de informații referitor la noutățile de ultima oră. Se răspîndiseră prin camerele multimedia, în sălile de expoziție și la centrele de conferințe video. Șase seminare erau în curs de desfășurare în același timp. Toni se plictisise. *Atîta vorbărie și nici un fel de acțiune*, își spunea ea. La ora 12.45, se strecură afară și luă un taxi care o duse la restaurant.

Jean Claude o aștepta. O luă de mînă și spuse cu căldură:

– Toni, sînt atît de fericit că ai putut să vii.

– Și eu.

– Am să încerc să fac în așa fel încît timpul pe care îl vei petrece aici să fie foarte plăcut, spuse Jean Claude. Este un oraș foarte frumos pe care merită să-l vezi.

Toni zîmbi și spuse:

– Sînt sigură că o să-mi facă plăcere.

– Aș dori să petrec cît mai mult timp cu tine.

– Poți să-ți iei liber? Ce faci cu magazinul de bijuterii?

Jean Claude zîmbi.

– Va trebui să se descurce fără mine.

Chelnerul le aduse meniurile.

– N-ai vrea să încercăm o specialitate de-a noastră, francezo-canadiană?

– Ba da.

– Atunci lasă-mă pe mine să comand și pentru tine. Se întoarse apoi către chelner. *Nous voudrions le Brome Lake*

Duckling[1]. Îi explică apoi lui Toni: Este un fel de mîncare locală, rață înăbușită în calvados și umplută cu mere.

– Pare să fie delicios.

Și a fost delicios.

În timpul dejunului, povestiră unul despre altul.

– Așa. N-ai fost niciodată căsătorit? întrebă Toni.

– Nu. Dar tu?

– Nici eu.

– N-ai găsit bărbatul potrivit.

O, Dumnezeule, dacă ar fi așa de simplu.

– Nu.

Au vorbit apoi despre Quebec și despre ce se putea face acolo.

– Știi să schiezi?

– Ador schiul, spuse Toni.

– A, *bon, moi aussi*[2]. Și putem să ne dăm cu sania, să patinăm, să facem cumpărături...

În entuziasmul lui era ceva aproape copilăresc. Toni nu se mai simțise niciodată așa de bine.

Shane Miller aranjase ca grupul lui să participe la congres dimineața și să fie liber după-amiezele.

– Nu știu ce am să fac aici, i se plînse Alette lui Toni. E așa frig. Tu ce ai de gînd să faci?

---

[1] Am dori rață Brom Lake (în limba franceză în original).

[2] Bine, și eu (în limba franceză în original).

– Tot, zîmbi Toni.

– *A più tardi*[1].

Toni şi Jean Claude luau dejunul împreună în fiecare zi, şi în fiecare după-amiază Jean Claude o ducea pe Toni să viziteze oraşul. Nu mai văzuse nici un oraş ca acesta. Era ca şi cînd ar fi descoperit un sat francez pitoresc de la cumpăna dintre veacuri, situat în America de Nord. Au vizitat şi Citadela, cu zidurile de apărare ale oraşului vechi şi au privit schimbarea gărzii în interiorul fortului. Au hoinărit prin străzile comerciale, Saint Jean, Cartier, Côte de la Fabrique şi s-au plimbat prin Cartierul Petit Champlain.

– Acesta este cel mai vechi cartier comercial din America de Nord, îi spuse Jean Claude.

– E formidabil.

Peste tot unde se duceau, brazii de Crăciun străluceau, pretutindeni erau vitrine împodobite şi sclipitoare, pentru încîntarea trecătorilor. Jean Claude o duse pe Toni la ţară cu snowmobilul. În timp ce coborau în viteză panta, strigă la urechea ei:

– Te simţi bine?

Toni îşi dădu seama că nu este o întrebare oarecare. Răspunse cu o voce moale:

– Mă simt minunat.

Alette îşi petrecea timpul la muzee. Vizită Bazilica Notre-Dame şi Capela Bunului Păstor, Muzeul Augustine, dar n-o

[1] Pe curînd (în limba italiană în original).

interesa nimic altceva din ceea ce oferea Quebecul. Erau zeci de restaurante Gourmet, dar, atunci cînd nu mînca la hotel, se ducea la Le Commensal, un restaurant vegetarian.

Din cînd în cînd, Alette se gîndea la prietenul ei pictor din San Francisco, Richard Melton, şi se întreba oare ce face şi dacă se gîndeşte la ea.

Ashley se temea de Crăciun. Se simţea tentată să-i telefoneze tatălui ei şi să-i spună să nu vină. *Dar ce pretext pot să invoc? Eşti un asasin. Nu vreau să te văd.*

Şi cu fiecare zi care trecea, Crăciunul era tot mai aproape.

– Aş vrea să-ţi arăt magazinul meu de bijuterii, îi spuse Jean Claude lui Toni. Ţi-ar face plăcere să-l vezi?

– La nebunie.

Magazinul Parent era situat chiar în inima oraşului Quebec City, pe strada Notre Dame. Cînd intră pe uşă, Toni fu uluită. Pe Internet, Jean Claude îi spusese „Am un mic magazin de bijuterii". Era un magazin mare, amenajat cu gust. Cîţiva vînzători erau ocupaţi cu clienţii. Toni se uită de jur-împrejur şi spuse:

– E ... e uluitor.

Jean Claude zîmbi.

– *Merci*. Aş dori să-ţi ofer un cadou de Crăciun.

– Nu. Nu trebuie. Eu...

– Te rog să nu-mi răpeşti această plăcere. Jean Claude o conduse pe Toni spre o vitrină plină cu inele. Spune-mi care din ele îţi place.

Toni scutură din cap.

– Sînt mult prea scumpe. Nu pot să...

– Te rog.

Toni le studie un moment, apoi dădu din cap:

– Foarte bine.

Examină din nou vitrina. În mijloc se afla un smarald mare înconjurat de diamante. Jean Claude văzu că privirile ei rămăseseră fixate pe el.

– Îți place inelul cu smarald?

– E foarte frumos, dar este mult prea...

– E al tău.

Jean Claude luă o cheiță, descuie vitrina și scoase inelul.

– Nu, Jean Claude...

– *Pour moi*[1]. Îi puse inelul în deget. Se potrivea perfect.

– *Voilà!* E un semn.

Toni îl strînse de mînă.

– Nu... nu știu ce să spun.

– Nici nu pot să-ți spun cît de multă plăcere îmi faci. Este un restaurant minunat numit Pavillon. Ai fi de acord să luăm cina acolo împreună?

– Oriunde dorești.

– Vin să te iau la ora opt.

În acea seară, la ora șase, tatăl lui Ashley telefonă și spuse:

– Mi-e teamă că am să te dezamăgesc, Ashley. N-am să pot fi acolo de Crăciun. Un pacient important de-al meu din

[1] Pentru mine (în limba franceză în original).

America de Sud a făcut o criză de inimă. Deseară iau avionul spre Argentina.

– Îmi pare rău, tată, spuse Ashley. Încercă să pară cît mai convingătoare.

– O să ne revanşăm pentru asta, de acord, iubito?

– Da, tată. Călătorie plăcută.

Toni aştepta cu nerăbdare cina cu Jean Claude. Avea să fie o seară minunată. În timp ce se îmbrăca, fredona încetişor:

În sus şi în jos, pe stradă,
Şi-năuntru şi-n afară, la Vulturul,
Aşa se duc banii,
Poc! şi nevăstuica fuge.

Cred că Jean Claude s-a îndrăgostit de mine, mamă.

Restaurantul Pavillon este situat în uriaşa hală a vechii gări din Quebec, Gare du Palais. Este un restaurant mare cu un bar lung la intrare şi mai multe şiruri de mese care ocupă tot spaţiul pînă în fundul sălii. La ora unsprezece seara, douăsprezece mese sînt date la o parte ca să se creeze un ring de dans şi un disc-jockey preia conducerea muzicală, prezentînd o mare varietate de înregistrări de tot felul, de la jazz la blues.

Toni şi Jean Claude sosiră la ora nouă şi fură întîmpinaţi călduros de proprietar chiar de la intrare.

– Domnule Parent, ce plăcere să vă vedem!

– Mulțumesc, André. Dînsa este domnișoara Toni Prescott. Domnul Nicholas.

– Încîntat de cunoștință, domnișoară Prescott. Masa dumneavoastră este gata.

– Mîncarea de aici este excelentă, o asigură Jean-Claude pe Toni, după ce se așezară. Să începem cu șampanie.

Comandară friptură de vițel cu salată și o sticlă de Valplicella. Toni studia cu încîntare inelul cu smarald pe care i-l dăduse Jean Claude.

– Este așa de frumos! exclamă ea.

– *Toi aussi*[1], spuse Jean Claude aplecîndu-se peste masă. Nici nu pot să-ți spun ce fericit sînt că ne-am cunoscut, în sfîrșit.

– Și eu, spuse încet Toni.

Începu muzica. Jean Claude se uită la Toni.

– Vrei să dansezi?

– Ador dansul.

Dansul era una dintre pasiunile lui Toni și cînd ieșea pe ring uita de orice altceva. *Era fetiță și dansa cu tatăl ei, iar mama ei spunea „copila e greoaie".*

Jean Claude o strîngea aproape de el.

– Dansezi minunat.

– Mulțumesc. *Auzi, mamă?*

Aș dori să fie așa mereu, își spuse Toni.

Pe drum, la întoarcerea spre hotel, Jean Claude spuse:

– *Chérie,* n-ai vrea să trecem pe la mine să mai bem un păhărel?

---

[1] Și tu (în limba franceză în original).

Toni şovăi.

– Nu în seara aceasta, Jean Claude.

– Atunci poate mîine?

Toni îi strînse mîna.

– Mîine.

La ora trei dimineaţa, ofiţerul de poliţie René Picard se afla în maşina de serviciu care patrula pe Grande Allée din cartierul Montcalm, cînd observă că uşa de la intrarea unei case cu două etaje era deschisă larg. Se apropie de uşă şi strigă:

– *Bonsoir. Y a-t-il quelqu'un?*[1]

Nici un răspuns. Păşi în hol şi se îndreptă spre salonul spaţios.

– *C'est la police. Y a-t-il quelqu'un?*[2]

Nici un răspuns. Casa era nefiresc de tăcută. Picard îşi desfăcu pistolul din curele şi începu să inspecteze camerele de jos, una după alta; singurul răspuns era tăcerea deplină. Se întoarse în hol. De aici pornea o scară graţioasă spre etajul superior.

– Alo!

Nimic. Picard începu să urce sările. Cînd ajunse sus, avea pistolul deja în mînă. Strigă din nou, apoi porni pe coridor. În faţa lui, uşa de la un dormitor era întredeschisă. Se duse spre ea, o deschise mai mult şi păli brusc.

– *Mon Dieu!*

---

[1] Bună seara! E cineva acasă? (în limba franceză în original).

[2] Poliţia! E cineva acasă? (în limba franceză în original).

În aceeaşi dimineaţă, la ora cinci, în clădirea de piatră cenuşie şi cărămidă galbenă de pe bulevardul Story , unde se afla Centrala Poliţiei, inspectorul Paul Cayer întreba:

– Deci ce avem aici?

Ofiţerul Guy Fontaine răspunse:

– Numele victimei este Jean Claude Parent. A fost înjunghiat cel puţin de douăsprezece ori şi a fost castrat. Medicul legist spune că asasinatul a avut loc în ultimele trei sau patru ore. Am găsit o notă de plată de la restaurantul Pavillon în buzunarul sacoului lui Parent. A luat masa acolo în seara trecută. L-am scos pe proprietarul restaurantului din pat.

– Şi?

– Domnul Parent a fost la Pavillon cu o femeie pe nume Toni Prescott, o brunetă foarte atrăgătoare, cu accent englezesc. Directorul magazinului de bijuterii al domnului Parent spune că în aceeaşi zi, mai devreme, domnul Parent venise la magazin cu o femeie care corespundea acestor semnalmente şi îi cumpărase un inel scump cu smaralde. Credem că domnul Parent a avut un contact sexual cu cineva înainte să moară şi că arma crimei a fost un cuţit de oţel pentru deschis scrisori. Pe mînerul lui sînt amprente. Le-am trimis la laboratorul nostru şi la FBI. Aşteptăm rezultatele.

– Aţi arestat-o pe Toni Prescott?

– *Nu.*

– De ce?

– N-am putut s-o găsim. Am verificat la toate hotelurile.

Am verificat în dosarele noastre şi în cele ale FBI-ului. Nu are certificat de naştere, nici număr de asigurare socială, nici permis de conducere.

– Imposibil! Ar fi putut să părăsească oraşul?

– Nu cred, domnule inspector. Aeroportul s-a închis la miezul nopţii. Ultimul tren a plecat din Quebec City ieri la cinci treizeci. Primul tren din dimineaţa aceasta va fi la şase treizeci şi nouă. Am trimis semnalmentele ei la autogară, la două companii de taxiuri şi la compania de limuzine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, avem numele, descrierea şi amprentele ei. Nu se poate să fi dispărut.

O oră mai tîrziu, sosi raportul de la FBI. Nu se putuseră identifica amprentele. Toni Prescott nu era înregistrată nicăieri.

8

La cinci zile după ce Ashley se întorsese de la Quebec City, primi un telefon de la tatăl ei.

– M-am întors.

– Întors? Ashley avu nevoie de cîteva clipe ca să-şi aducă aminte. O, da, pacientul tău din Argentina. Cum se simte?

– O să trăiască.

– Mă bucur.

– Poţi să vii diseară la San Francisco să luăm cina împreună?

Lui Ashley îi era groază să dea ochii cu el, dar nu-i venea în minte nici un motiv să refuze.

– Foarte bine.

– Ne vedem la restaurantul Lulu la ora opt.

Ashley aştepta la restaurant cînd intră tatăl ei. Văzu din nou privirile admirative pe care i le aruncau oamenii,

recunoscîndu-i chipul. Tatăl ei era un bărbat vestit. *Ar risca oare totul numai ca să...?* Ajunsese lîngă masă.

– Mă bucur să te văd, draga mea. Îmi pare rău că n-am fost împreună de Crăciun.

– Şi mie, se forţă ea să spună.

Ashley se uita la meniul din faţa ei fără să-l vadă, încercînd să-şi adune gîndurile.

– Ce ai dori?

– Nu... nu prea mi-e foame, spuse ea.

– Trebuie să mănînci ceva. Eşti prea slabă.

– O să iau pui.

Se uită la tatăl ei care comanda mîncarea şi se întrebă dacă va avea curajul să abordeze subiectul.

– Cum a fost la Quebec?

– A fost foarte interesant, spuse Ashley, este un oraş frumos.

– Trebuie să mergem acolo odată împreună.

Ashley luă o decizie şi se strădui să păstreze un ton cît mai neutru.

– Da. Apropo... în iunie am fost la Bedford, la aniversarea a zece ani de la terminarea liceului.

Tatăl ei dădu din cap.

– Te-ai distrat bine?

– Nu. Ashley vorbea rar, alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Am... am descoperit că în ziua cînd am plecat împreună cu tine la Londra, a fost găsit ... trupul lui Jim Cleary. Fusese înjunghiat şi... castrat.

Ashley stătea nemişcată, cu privirile aţintite asupra lui,

așteptînd să vadă ce reacție va avea. Dr. Patterson ridică din sprîncene.

– Cleary? A, da. Băiatul acela care umbla după tine. Te-am salvat de el, așa e?

Ce a însemnat asta? O mărturisire? O salvase de Jim Cleary ucigîndu-l?

Ashley trase aer în piept și continuă:

– Dennis Tibble a fost asasinat în același fel. A fost înjunghiat și castrat.

Tatăl ei luă o chiflă și o unse cu unt.

– Nu mă mir, Ashley, spuse el. Oamenii răi, de regulă, o sfîrșesc rău.

Și era doctor! Un om care salva vieți omenești! N-am să-l înțeleg niciodată, își spuse Ashely. *Și nici nu cred că vreau.*

Cînd terminară masa, Ashley nu era deloc mai aproape de adevăr.

– Alette, mi-a plăcut foarte mult la Quebec, spuse Toni. Aș vrea să mă întorc acolo cîndva. Te-ai distrat bine?

– Mi-au plăcut muzeele, spuse Alette sfioasă.

– I-ai dat telefon prietenului tău din San Francisco?

– Nu e prietenul meu.

– Dar pun pariu că ai vrea să fie, așa e?

– *Forse.* Poate.

– Atunci de ce nu-i dai telefon?

– Nu cred că se cuvine ca...

– Telefonează-i.

Se înțeleseră să se întîlnească la Muzeul De Young.

– Mi-a fost tare dor de tine, spuse Richard Melton. Cum a fost la Quebec?

– *Va bene.*

– Aş fi vrut să merg şi eu cu tine.

Poate, într-o zi, îşi spuse Alette plină de speranță.

– Cum merge cu pictura?

– Nu e rău. Tocmai am vîndut cîteva tablouri unui colecționar foarte cunoscut.

– Fantastic! Era încîntată. Şi nu se putea abține să nu gîndească, *totul e atît de diferit cînd sînt cu el. Dacă ar fi fost altcineva, acum mi-aş fi spus „Cine e omul acela total lipsit de gust care e în stare să cumpere tablourile tale" sau „Nu renunța la munca ta zilnică" sau fel de fel de alte observații răutăcioase. Dar nu fac acest lucru cu Richard.*

Alette avea un incredibil sentiment de libertate, ca şi cînd ar fi găsit un tratament pentru o boală cumplită.

Luară masa la muzeu.

– Ce ai dori? întrebă Richard. Au o friptură de vită nemaipomenită aici.

– Sînt vegetariană. Am să iau numai o salată.

– Foarte bine.

O chelneriță tînără şi atrăgătoare veni spre masa lor.

– Bună, Richard.

– Bună, Bernice.

Pe neaşteptate, Alette simți o împunsătură de gelozie. Reacția o surprinse.

– Vreți să comandați?

– Da. Domnișoara Peters o să ia o salată, iar eu un sandviș cu friptură de vită.

Chelnerița o studia pe Alette. *Este oare geloasă pe mine?* se întrebă Alette. După ce se îndepărtă chelnerița, Alette spuse:

– Este foarte drăguță. O cunoști bine? Roși apoi imediat. *Mai bine nu spuneam asta.*

Richard zîmbi.

– Vin foarte des pe aici. Cînd am venit prima dată, nu prea aveam bani. Am comandat numai un sandviș și Berenice mi-a adus un adevărat ospăț. E foarte bună.

– Pare foarte drăguță, spuse Alette, zicîndu-și în sinea ei: *Are coapsele groase.*

După ce comandară, discutară despre artiști.

– Într-o bună zi, am să mă duc la Giverny, acolo unde a pictat Monet, spuse Alette.

– Știai că Monet a fost la început caricaturist?

– Nu.

– Așa este. Apoi l-a cunoscut pe Boudin, care a devenit profesorul lui și l-a convins să picteze în aer liber. E o poveste întreagă cu asta. Monet era atît de pasionat de pictura în aer liber, încît atunci cînd s-a decis să picteze o femeie în grădină pe o pînză de peste trei metri înălțime, a pus să se sape un șanț în grădină în așa fel încît să poată coborî și urca pînza cu ajutorul scripeților. Tabloul este acum la Musée d'Orsay din Paris.

Timpul trecea repede și plăcut.

După dejun, Alette şi Richard se plimbară peste tot, vizitînd exponatele. Erau peste patruzeci de mii de obiecte în cadrul colecţiei, fel de fel de lucruri, de la obiecte vechi egiptene, pînă la tablouri americane contemporane. Un paznic în uniformă se apropie de el.

– Bună ziua, Richard.

– Bună, Brian. Ea este prietenea mea, Alette Peters. Brian Hill.

– Vă place muzeul? o întrebă Brian pe Alette.

– O, da, este minunat.

– Richard mă învaţă să pictez, spuse Brian.

– Serios? Alette se uită la Richard.

– O, îl ajut numai puţin, spuse cu modestie Richard.

– Face mult mai mult, domnişoară. Totdeauna mi-am dorit să fiu pictor. De aceea am luat slujba asta de la muzeu, pentru că îmi place arta. Richard vine foarte des pe aici şi pictează. Cînd am văzut lucrările lui, mi-am zis: „Vreau să fiu la fel ca el". Aşa că l-am rugat să mă înveţe şi el a fost foarte amabil. Ai văzut tablourile lui?

– Da, spuse Alette, sînt minunate.

După ce plecă Brian, Alette se întoarse către Richard:

– E minunat că faci asemenea lucru, Richard.

– Îmi place să fac bine oamenilor, spuse el şi se uită la Alette.

Cînd ieşiră din muzeu, Richard spuse:

– Colegul meu de cameră este astăzi la o petrecere. Ce-ar fi să trecem pe la mine pe acasă?

Alette îl strînse de mînă.

– Nu, nu încă, Richard.

– Cum vrei tu. Ne vedem în week-end-ul viitor?

– Da.

Şi Richard nici nu-şi închipuia cît de mult doreşte Alette să-l revadă. Richard o conduse pe Alette pînă în parcarea unde îşi lăsase maşina. Îi făcu cu mîna cînd se depărtă.

Cînd se duse la culcare în seara aceea, Alette îşi spuse: *Este un adevărat miracol. Richard m-a eliberat.* Adormi visîndu-l.

La ora două dimineaţa, colegul de cameră al lui Richard Melton, Gary, se întoarse de la petrecere. În apartament era întuneric. Aprinse lumina în living.

– Richard?

Se îndreptă spre dormitor. Ajuns în dreptul uşii aruncă o privire înăuntru şi îi veni să vomite.

– Linişteşte-te, băiete. Detectivul Whittier se uita la tînărul care tremura pe scaunul din faţa lui. Haide s-o luăm de la început. Avea duşmani, pe cineva îndeajuns de furios pe el ca să facă una ca asta?

Gary înghiţi în sec.

– Nu. Toată lumea ... toată lumea îl iubea pe Richard.

– Cineva nu l-a iubit. De cît timp locuiţi împreună, tu şi Richard?

– De doi ani.

– Eraţi amanţi?

– Doamne fereşte! spuse Gary indignat. Nu. Eram prieteni. Locuiam împreună din motive financiare.

Detectivul Whittier se uită de jur-împrejurul apartamentului.

– Cu siguranţă că motivul n-a fost jaful. Nu prea e mare lucru de furat aici. Colegul tău de cameră avea vreo prietenă?

– Nu... de fapt, da. Era o fată de care îi plăcea. Cred că începuse să-i placă chiar foarte mult.

– Ştii cum o cheamă?

– Da. Alette. Alette Peters. Lucrează la Cupertino.

Detectivul Whittier şi detectivul Reynolds se uitară unul la altul.

– Cupertino?

– Iisuse, făcu Reynolds.

Treizeci de minute mai tîrziu, detectivul Whittier vorbea la telefon cu şeriful Dowling.

– Cred că ar putea să te intereseze că avem aici o crimă cu acelaşi modus operandi ca şi cazul dumitale din Cupertino – mai multe răni prin înjunghiere şi castrare.

– Dumnezeule mare!

– Tocmai am vorbit şi cu cei de la FBI. Computerul lor arată că au mai existat trei omoruri cu castrare foarte asemănătoare cu acesta. Primul s-a petrecut la Bedford, Pennsylvania, cam acum zece ani, următorul a fost un individ pe nume Dennis Tibble – acesta e cazul dumitale –, apoi acelaşi modus operandi a apărut la Quebec City, iar acum aici.

– Nu înțeleg nimic. Pennsylvania ... Cupertino... Quebec City... San Francisco... Să fie oare vreo legătură?

– Încercăm s-o găsim. La Quebec se verifică pașapoartele. FBI-ul face o anchetă ca să verifice dacă cineva care a fost la Quebec City în preajma Crăciunului a fost și în celelalte orașe în momentul comiterii asasinatelor...

Cînd presa află despre asasinate, începură să apară reportaje pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume:

UN UCIGAȘ ÎN SERIE AFLAT ÎN LIBERTATE...

QUATRE HOMMES BRUTALEMENT TUÉS ET CASTRÉS...[1]

GESUCHT WIRD EIN MANN DER SEINE OPFER KASTRIERT[2]

QUATTRO UOMINI SONO STATI CASTRATI E UCCISI[3]

Cei mai vestiți psihanaliști preluaseră cazul de pe Internet și îl studiau.

„... și toate victimele sînt bărbați. Din cauza modului în care au fost înjunghiați și castrați, este fără îndoială vorba de un homosexual care..."

„... așadar, dacă poliția va reuși să găsească o legătură între victime, va descoperi probabil că este vorba de un

[1] Patru bărbați uciși bestial și castrați (în limba franceză în original).

[2] Este căutat un bărbat care își castrează victimele... (în limba germană în original).

[3] Patru bărbați au fost castrați și uciși (în limba italiană în original).

îndrăgostit pe care toți bărbații aceştia l-au disprețuit..."

„...eu aş spune, mai degrabă, că sînt crime întîmplătoare comise de cineva care a avut o mamă dominatoare..."

Sîmbătă de dimineață, detectivul Whittier îl chemă pe adjunctul de şerif Blake din San Francisco.

– Am ceva proaspăt pentru dumneata.

– Dă-i drumul.

– Tocmai am primit un telefon de la FBI. Cupertino este locul unde îşi are domiciliul o femeie care a fost la Quebec la data asasinării lui Parent.

– Interesant. Cum o cheamă?

– Patterson. Ashley Patterson.

În aceeaşi seară la ora şase, Sam Blake suna la uşa apartamentului lui Ashley Patterson. Prin uşa închisă, o auzi întrebînd precaut:

– Cine este?

– Ofițer Blake. Aş dori să discut cu dumneavoastră, domnişoară Patterson.

A urmat o tăcere lungă, apoi uşa s-a deschis. Ashley stătea în cadrul uşii cu o înfățişare stranie.

– Pot să intru?

– Desigur. *Să fie vorba de tata? Trebuie să am grijă.* Ashley îl conduse pe polițist spre o canapea.

– Ați fi de acord să-mi răspundeți la cîteva întrebări?

Ashley se foi stingherită.

– Nu... nu ştiu ce să spun. Sînt bănuită de ceva?

Blake zîmbi liniştitor.

– Nici vorbă de aşa ceva, domnişoară Patterson. Este vorba numai de ceva de rutină. Cercetăm cîteva cazuri de omucidere.

– Nu ştiu nimic despre nici un fel de omucideri, spuse ea repede. *Poate prea repede?*

– Aţi fost la Quebec City recent, aşa e?

– Da.

– Îl cunoaşteţi pe Jean Claude Parent?

– Jean Claude Parent?

Se gîndi o clipă.

– Nu. N-am auzit niciodată de el. Cine este?

– Are un magazin de bijuterii la Quebec City.

Ashley scutură negativ din cap.

– N-am cumpărat nici un fel de bijuterii la Quebec.

– Aţi lucrat cu Dennis Tibble.

Ashley simţi cum teama o cuprinde din nou. Aşadar, *era vorba totuşi* despre tatăl ei. Spuse cu grijă:

– N-am lucrat cu el. Am lucrat amîndoi pentru aceeaşi companie.

– Bineînţeles. Vă duceţi cîteodată la San Francisco, domnişoară Patterson?

Ashley se întreba încotro o duce discuţia. *Atenţie!*

– Uneori, da.

– Aţi cunoscut un pictor pe nume Richard Melton?

– Nu. Nu cunosc pe nimeni cu numele acesta.

Blake o privea dezamăgit pe Ashley.

– Domnişoară Patterson, aţi fi de acord să veniţi la sediu

şi să daţi un test cu detectorul de minciuni? Dacă doriţi, putem să-l invităm pe avocatul dumneavoastră şi...

– Nu am nevoie de avocat. Accept cu plăcere testul.

Expertul poligraf se numea Keith Rosson şi era unul dintre cei mai buni. Trebuise să-şi anuleze o întîlnire, dar era fericit să-i facă un serviciu lui Sam Blake.

Ashley era aşezată pe un scaun, conectată la poligraf. Rosson discutase deja patruzeci de minute cu ea, dorind să obţină informaţii de bază şi să-i evalueze starea emoţională.

– Te simţi bine?

– Da.

– Foarte bine. Atunci să începem. Apăsă pe un buton. Cum te cheamă?

– Ashley Patterson.

Privirile lui Rosson alergau de la Ashley la imprimanta maşinii.

– Cîţi ani aveţi, domnişoară Patterson?

– Douăzeci şi opt.

– Unde locuiţi?

– Pe Via Camino Court 10964 în Cupertino.

– Lucraţi undeva?

– Da.

– Vă place muzica clasică?

– Da.

– Îl cunoaşteţi pe Richard Melton?

– Nu.

Nu se înregistrase nici o modificare a curbei.

– Unde lucraţi?

– La Corporația Global Computer Graphics.
– Vă place munca dumneavoastră?
– Da.
– Lucrați cinci zile pe săptămînă?
– Da.
– Îl cunoașteți pe Jean Claude Parent?
– Nu.
Tot nici o modificare.
– Ați mîncat de dimineață?
– Da.
– L-ați ucis pe Dennis Tibble?
– Nu.

Întrebările urmară tot așa încă treizeci de minute și se repetară apoi în altă ordine. Cînd termină, Keith Rosson se duse în biroul lui Blake și îi întinse rezultatul testului:

– Curată ca lacrima. Există o șansă mai mică de unu la sută să mintă. N-ai nimerit pe cine trebuie.

Ashley plecă de la poliție ușurată. *Slavă Domnului că s-a terminat.* Se temuse că or să-i pună întrebări care ar fi putut să-l implice pe tatăl ei, dar nu se întîmplase așa. *Nimeni nu mai poate face acum legătura între tata și ceea ce se întîmplă.*

Își parcă mașina în garaj și luă ascensorul pînă la etajul ei. Descuie, intră și încuie cu grijă ușa în urma ei. Se simțea sfîrșită, dar, în același timp, încîntată. *O baie fierbinte,* își zise Ashley. Intră în baie și se făcu albă ca varul. Pe oglinda din baie cineva scrisese cu un ruj de buze strălucitor AI SĂ MORI.

Se lupta să învingă o criză de isterie. Degetele îi tremurau atît de tare, încît trebui să formeze de trei ori numărul pînă să nimerească. Inspiră adînc şi încercă din nou. Doi... nouă ... nouă... doi... unu... zero... unu... Telefonul începu să sune.

– Biroul şerifului.

– Cu domnul Blake, vă rog. Repede!

– Domnul Blake s-a dus acasă. Poate altcineva...

– Nu! Vreţi să-l rugaţi să mă sune? Sînt Ashley Patterson. Am nevoie de el chiar acum.

– Aşteptaţi puţin, să văd dacă vă pot face legătura.

Sam Blake o asculta liniştit pe Serena care ţipa la el.

– Fratele meu te aleargă ca pe un cal, zi şi noapte, dar nu-ţi dă destui bani ca să mă întreţii într-un mod decent. De ce nu-i ceri să-ţi mărească salariul? *De ce?*

Erau la masă.

– Vrei să-mi dai cartofii, draga mea?

Serena apucă farfuria cu cartofi şi o trînti în faţa soţului ei.

– Necazul e că ei nu te apreciază.

– Aşa e, draga mea. Pot să mai iau puţin sos?

– Tu auzi ce-ţi spun eu? urlă ea.

– Cuvînt cu cuvînt, iubita mea. Masa este delicioasă. Găteşti admirabil.

– Cum pot să mă cert cu tine, ticălosule, dacă tu nu-mi răspunzi?

Blake luă o înghiţitură de friptură şi spuse:

– Pentru că te iubesc.

Se auzi telefonul.

– Scuză-mă.

Se ridică şi luă receptorul în mînă.

– Alo... Da... Fă-mi legătura. Domnişoară Patterson? Auzea cum plînge cu sughiţuri.

– S-a... s-a întîmplat ceva cumplit. Trebuie să veniţi imediat încoace.

– Am şi pornit.

Serena era în picioare.

– *Ce?* Unde te duci? Sîntem la masă!

– E o urgenţă, draga mea. Mă întorc cît pot de repede.

Serena îl privi cum îşi prinde pistolul în curele. Se aplecă spre ea şi o sărută.

– A fost o masă admirabilă.

Ashley deschise uşa din faţă chiar în clipa în care sosi Blake. Obrajii îi erau pătaţi de lacrimi. Tremura toată. Sam

Blake intră în apartament privind cu grijă în jur.

– Mai e cineva aici?

– Ci-cineva *a fost* aici. Ashley se lupta să-şi păstreze controlul. P-priveşte... Îl conduse spre baie.

Blake citi cu voce tare cuvintele scrise pe oglindă: „O să mori". Se întoarse apoi spre Ashley:

– Aveţi idee cine ar fi putut să scrie asta?

– Nu, spuse Ashley. Este apartamentul meu. Nimeni altcineva nu mai are cheia ... Şi cineva vine aici... Cineva mă urmăreşte. Cineva are de gînd să mă omoare. Ashley izbucni în lacrimi. Nu mai pot să suport.

Plîngea cu sughiţuri, nemaiputînd să se controleze. Blake se apropie de ea, o cuprinse cu un braţ şi o bătu prietenește pe umăr.

– Haide, totul o să fie bine. O să vă acordăm protecţie şi o să aflăm cine se ascunde în spatele tuturor acestor lucruri.

Ashley respiră adînc.

– Îmi pare rău. Eu ... de regulă, nu mă port aşa. Dar ... dar este de-a dreptul oribil.

– Haideţi să stăm de vorbă, spuse Blake.

Ashley reuşi să schiţeze ceva ce semăna a zîmbet.

– Foarte bine.

– Ce-aţi zice de o ceaşcă de ceai?

Au început să stea de vorbă în faţa celor două ceşti de ceai fierbinte.

– Cînd au început toate astea, domnişoară Patterson?

– Cam ... cam acum şase luni. Am avut sentimentul că

mă urmăreşte cineva. La început a fost numai un sentiment vag, dar după aceea a început să se accentueze. *Ştiam* că sînt urmărită, dar nu vedeam pe nimeni. Apoi, la serviciu, cineva a intrat în computerul meu şi a desenat o mînă cu un cuţit care încerca să mă înjunghie.

– Şi nu aveţi idee cine ar fi putut fi?

– Nu.

– Aţi spus că cineva a intrat în acest apartament şi mai înainte, nu numai astăzi?

– Da. O dată, cineva a aprins toate luminile în timp ce eu eram plecată. Altă dată am găsit un chiştoc de ţigară pe măsuţa mea de toaletă. Eu nu fumez. Şi cineva mi-a deschis sertarul... cu lenjerie intimă... şi mi-a scotocit prin ea. Respiră profund. Şi acum ... asta.

– Aveţi vreun prieten care s-ar putea simţi respins?

– Nu, spuse Ashley scuturînd din cap.

– Aţi avut de-a face cu cineva care a pierdut bani din cauza dumneavoastră?

– Nu.

– N-aţi primit ameninţări de nicăieri?

– Nu.

Se gîndi să-i spună despre week-end-ul pe care îl petrecuse la Chicago, dar atunci ar fi trebuit să pomenească şi de tatăl ei. Se hotărî să nu spună nimic.

– Nu vreau să rămîn singură aici în noaptea asta.

– Foarte bine. Am să telefonez la secţie să trimită pe cineva care ...

– Nu! Vă rog! Mi-e teamă, nu am încredere în altcineva.

Nu puteți să stați dumneavoatră cu mine pînă dimineață?

– Nu cred că e...

– O, vă rog. Ashley tremura toată.

Blake se uită în ochii ei şi îşi spuse că nu văzuse niciodată om mai speriat ca ea.

– Nu există nici un loc unde v-ați putea petrece noaptea? Nu aveți prieteni care...

– Şi dacă tocmai unul dintre prieteni îmi face toate astea?

– Foarte bine, încuviință el din cap. Am să rămîn aici. Mîine dimineață am să vă aranjez o protecție de douăzeci şi patru de ore.

– Mulțumesc. Vocea ei exprima uşurare.

Blake o bătu prieteneşte pe mînă.

– Şi nu vă mai faceți griji. Vă promit că o să facem lumină în treaba asta. Am să-i dau telefon şerifului Dowling şi am să-i spun ce s-a întîmplat.

Vorbi cinci minute la telefon şi după ce închise spuse:

– Ar fi bine să-i telefonez şi soției mele.

– Bineînțeles.

Blake ridică din nou receptorul şi formă numărul.

– Alo, draga mea. Noaptea asta nu vin acasă, aşa că ai face bine să te mai uiți la tele...

– *Ce face?* Unde eşti, cu care dintre tîrfele alea ale tale ieftine?

Ashley o auzea cum țipă în receptor.

– Serena...

– Pe mine nu mă păcăleşti.

– Serena...

– Toți bărbații se gîndesc numai la asta – cum să se culce cu tîrfele.

– Serena...

– Ei bine, n-am să mai accept așa ceva.

– Serena...

– Asta e răsplata mea pentru că sînt o soție așa de bună...

Conversația unilaterală mai continuă zece minute. În cele din urmă, Blake puse receptorul în furcă și se întoarse stînjenit către Ashley.

– Îmi cer scuze. Dar nu este deloc așa cum pare.

Ashley se uită la el și spuse:

– Înțeleg.

– Nu... vorbesc serios. Serena se poartă în felul acesta pentru că este speriată.

Ashley îl privi curioasă:

– Speriată?

Blake rămase tăcut o clipă.

– E pe moarte. Are cancer. S-a simțit mai bine un timp. A început acum șapte ani. Sîntem căsătoriți de cinci.

– Așadar, știai...

– Da. Dar nu contează. O iubesc. Se opri. După aceea lucrurile s-au înrăutățit. Este speriată pentru că îi este frică de moarte și se teme să n-o părăsesc. Toate țipetele ei sînt numai ca să ascundă această frică.

– Îmi... îmi pare rău.

– Este un om minunat. În sufletul ei, este blîndă, grijulie și iubitoare. Aceasta este Serena pe care o cunosc eu.

– Îmi pare rău că am provocat... spuse Ashley.

– Nu face nimic. Se uită în jur.

– Este un singur dormitor, spuse Ashley. Puteți dormi acolo, iar eu am să dorm pe canapea.

Blake dădu din cap.

– Canapeaua este foarte bună pentru mine.

– Nici nu pot să vă spun cît vă sînt de recunoscătoare, spuse Ashley.

– Nici o problemă, domnişoară Patterson.

Se uită în urma ei cum se ducea la dulapul cu lenjerie şi scotea cearşafurile.

– Sper că o să vă simțiți...

– Perfect. De altfel, nu intenționez să dorm prea mult.

Verifică ferestrele ca să se asigure că sînt închise bine şi se duse apoi la uşă să pună şi a doua siguranță.

– Foarte bine. Puse pistolul pe masa de lîngă canapea. Mergeți şi dormiți liniştită. Mîine dimineață o să organizăm totul.

Ashley încuviință din cap. Se apropie de el şi îl sărută pe obraz.

– Mulțumesc.

Blake privi în urma ei în timp ce intra în dormitor şi închidea uşa în urma ei. Se duse din nou la ferestre şi le mai verifică încă o dată. Avea să fie o noapte lungă.

La sediul FBI din Washington, agentul special Ramirez vorbea cu Roland Kingsley, şeful secției.

– Avem amprentele şi raportul ADN de la locul crimelor din Bedford, Cupertino, Quebec şi San Francisco. Tocmai

am primit raportul final al testului ADN. Amprentele sînt identice la toate locurile crimelor, la fel şi raportul ADN.

– Aşadar, este un ucigaş în serie, dădu din cap Kingsley.

– Fără nici o îndoială.

– Hai să-l găsim pe ticălos!

La ora şase dimineaţa, trupul gol al ajutorului de şerif Sam Blake fu găsit de soţia superintendentului clădirii pe aleea din spatele blocului lui Ashley Patterson.

Fusese înjunghiat mortal şi castrat.

10

Erau cinci la număr: şeriful Dowling, doi poliţişti în civil şi doi în uniformă. Stăteau în living şi o priveau pe Ashley, care şedea pe un scaun şi plîngea isteric.

– Sînteţi singura care poate să ne ajute, domnişoară Patterson, spuse şeriful Dowling.

Ashley ridică privirile spre bărbaţi şi încuviinţă din cap. Respiră adînc de mai multe ori.

– Am să ... am să încerc.

– Să începem cu începutul. Poliţistul Blake a petrecut noaptea aici?

– D-da. Eu l-am rugat. Eram ... eram îngrozitor de înspăimîntată.

– Apartamentul are un singur dormitor.

– Aşa este.

– Unde a dormit Blake?

Ashley arătă spre canapea, pe care erau o cuvertură şi o pernă.

– A... a dormit aici.

– La ce oră v-ați dus la culcare?

Ashley se gîndi o clipă.

– Trebuie să fi fost pe la miezul nopții. Eram neliniştită. Am băut un ceai şi am stat de vorbă un timp. După aceea m-am simțit mai calmă. Am adus păturile şi o pernă pentru el, după aceea m-am dus în dormitor. Ashley lupta să se poată stăpîni.

– Atunci l-ați văzut pentru ultima oară?

– Da.

– Şi v-ați dus la culcare?

– Nu imediat. În cele din urmă am luat şi o pastilă de dormit. Următorul lucru de care îmi amintesc este că am fost trezită de țipetele unei femei care veneau dinspre aleea din spate.

Ashley începu să tremure.

– Credeți că a intrat cineva în apartament şi l-a ucis pe Blake?

– Nu... nu ştiu. Ashley era disperată. Cineva a intrat aici. Mi-a scris chiar şi mesaje de amenințare pe oglindă.

– Mi-a povestit despre asta la telefon.

– Poate că a auzit ceva şi ... şi s-a dus afară să vadă ce este, spuse Ashley.

Şeriful Dowling neagă din cap.

– Nu cred că s-ar fi dus afară în pielea goală.

– Nu ştiu, nu ştiu, strigă Ashley. Este un coşmar. Îşi acoperi ochii cu mîinile.

– Aş dori să arunc o privire prin apartament, spuse şeriful Dowling. Am nevoie de mandat de percheziție?

– Bineînțeles că nu. Poftiți.

Șeriful Dowling făcu un semn din cap către detectivi. Unul dintre ei intră în dormitor. Celălalt se duse la bucătărie.

– Despre ce ați discutat cu Sam Blake?

Ashley respiră adînc.

– I-am povestit despre... despre lucrurile care mi se întîmplă în ultima vreme. Era foarte... Ridică privirile către șerif. De ce să fi vrut cineva să-l ucidă? *De ce?*

– Nu știu, domnișoară Patterson. Dar vom afla.

Locotenentul Elton, detectivul care se dusese la bucătărie, stătea în cadrul ușii.

– Puteți veni o clipă, domnule șerif?

– Scuzați-mă.

Șeriful intră în bucătărie.

– Ce este?

– Am găsit asta în chiuvetă, spuse Elton. Ținea în mînă un cuțit mare de bucătărie. N-a fost spălat. Cred că vom găsi amprente.

Kostoff, al doilea detectiv, veni din dormitor și intră repede în bucătărie. Ținea în mînă un inel cu smarald și diamante.

– L-am găsit în cutia cu bijuterii din dormitor. Se potrivește cu descrierea inelului cu smarald pe care am primit-o de la Quebec. Cel pe care Jean Claude Parent i l-a dăruit lui Toni Prescott.

Cei trei bărbați se uitau unul la altul.

– Nu mai înțeleg nimic, spuse șeriful. Luă cu grijă cuțitul și inelul și intră în salon. Arătă cuțitul și întrebă: Domnișoară Patterson, este cuțitul dumneavoastră?

Ashley se uită la el.

– Da... ar putea fi. De ce?

Şeriful îi prezentă inelul.

– Aţi mai văzut acest inel?

Ashley se uită la el şi neagă din cap.

– Nu.

– L-am găsit în cutia de bijuterii.

Îi urmăreau expresia de pe faţă. Ashley era complet buimăcită.

– L-a pus cineva acolo, şopti ea.

– Cine ar putea face aşa ceva?

– Nu ştiu, spuse ea, albă la faţă ca varul.

Un alt poliţist intră pe uşa din faţă.

– Domnule şerif...

– Da, Baker! îi făcu semn să se apropie. Ce aţi găsit?

– Am găsit pete de sînge pe covoraşul de pe coridor şi în ascensor. Se pare că trupul a fost pus pe un cearşaf, tîrît în ascensor şi apoi aruncat pe alee.

– Dumnezeule mare! Şeriful se întoarse spre Ashley: Domnişoară Patterson, sînteţi arestată. Am să vă citesc drepturile. Aveţi dreptul să tăceţi. Dacă renunţaţi la dreptul de a tăcea, orice veţi spune ar putea fi folosit împotriva dumneavoastră la tribunal. Aveţi dreptul la un avocat. Dacă nu vă puteţi permite un avocat, va fi numit unul de către tribunal.

Cînd ajunseră la biroul şerifului, Dowling spuse:

– Luaţi-i amprentele şi duceţi-o la arest.

Ashley se supuse procedurilor ca un automat. Cînd totul se termină, şeriful Dowling spuse:

– Ai dreptul să dai un telefon.

Ashley îi aruncă o privire tulbure.

– N-am cui să telefonez. *Nu pot să-i telefonez lui tata.*

Şeriful o urmărea din priviri pe Ashley, în timp ce aceasta era dusă în celulă.

– Al naibii să fiu dacă înţeleg. Ai văzut testul detectorului de minciuni? Aş fi jurat că e nevinovată.

Detectivul Kostoff intră în încăpere.

– Sam a avut raporturi sexuale înainte să moară. L-am luminat cu o lampă cu ultraviolete şi am descoperit urme de sperma şi pete vaginale pe el şi pe cearşaful în care a fost învelit. Am...

Şeriful Dowling îl întrerupse brusc.

– Stai aşa!

Amînase mereu momentul cînd avea să-i dea surorii lui vestea cea tristă. Trebuia s-o facă chiar acum. Oftă şi spuse:

– Mă întorc repede.

Douăzeci de minute mai tîrziu, era acasă la Sam.

– O, ce plăcere neaşteptată, făcu Serena. Sam e cu tine?

– Nu, Serena. Trebuie să-ţi pun o întrebare.

Avea să fie al naibii de greu. Serena se uita curioasă la el.

– Da?

– Ai... aţi făcut dragoste în ultimele douăzeci şi patru de ore?

Expresia de pe chipul ei se schimbă brusc.

– Ce? Noi ... nu. Ce vrei? Sam nu mai vine, aşa e?

– Îmi displace profund că trebuie să-ţi spun, dar...

– M-a părăsit pentru ea, nu-i aşa? Ştiam eu că aşa o să se întîmple. Nu-l învinovăţesc. Am fost o soţie îngrozitoare. Eu...

– Serena, Sam e mort.

– Am ţipat mereu la el. Dar nu voiam să ţip. Îmi amintesc...

Dowling o apucă de ambele braţe.

– Serena, Sam e mort.

– Odată, am mers împreună pe plajă şi...

Dowling o zgîlţîia.

– Ascultă-mă. Sam e mort.

– ... şi trebuia să facem un picnic.

Privi la ea şi îşi dădu seama că îl auzise.

– Şi eram la picnic şi omul ăla a venit şi a spus „Dă-mi banii", iar Sam a spus „Arată-mi pistolul".

Şeriful Dowling stătea acolo şi o lăsa să vorbească. Era în stare de şoc, nu voia să accepte realitatea.

– ... aşa era Sam. Povesteşte-mi despre femeia cu care a fugit. E frumoasă? Sam îmi spune tot timpul că sînt frumoasă, dar eu ştiu că nu e aşa. Spune aşa ca să mă facă să mă simt bine, pentru că mă iubeşte. N-o să mă părăsească niciodată. O să se întoarcă. Ai să vezi. Mă iubeşte.

Serena continuă să vorbească. Şeriful se duse la telefon şi formă un număr.

– Trimiteţi o asistentă medicală aici.

Se duse apoi şi îşi puse mîinile pe umerii surorii lui.

– Totul o să fie bine.

– Ţi-am povestit cînd Sam şi cu mine...?

Cincisprezece minute mai tîrziu, asistenta medicală sosise deja.

– Ai grijă de ea, spuse şeriful Dowling.

În biroul şerifului Dowling, se ţinea o mică întrunire.

– Ai un telefon pe linia unu.

Şeriful Dowling ridică receptorul.

– Da.

– La telefon este agentul special Ramirez de la sediul FBI din Washington. Avem anumite informaţii pentru dumneavoastră în cazul ucigaşului în serie. Nu avem nici un fel de amprente la dosarul lui Ashley Patterson pentru că nu are cazier şi înainte de 1988 nu era nevoie de amprenta degetului mare pentru obţinerea permisului de conducere.

– Mai departe.

– La început, am crezut că s-ar putea să fie o şmecherie cu computerul şi am verificat şi ...

Următoarele cinci minute, şeriful Dowling ascultă în tăcere, cu o expresie de neîncredere pe faţă. Cînd vorbi în cele din urmă, spuse:

– Eşti sigur că nu e o greşeală? Nu pare prea... Chiar toate?... Înţeleg... Mulţumesc foarte mult.

Puse receptorul la loc şi rămase tăcut cîtva timp. Apoi ridică privirile.

– Erau de la laboratorul FBI din Washington. Au verificat

amprentele de pe trupurile victimelor. Jean Claude din Quebec era în legătură cu o englezoaică pe nume Toni Prescott în momentul în care a fost ucis.

– Da.

– Richard Melton din San Francisco se întîlnea cu o italiancă atunci cînd a fost omorît.

Toți dădură din cap.

– Şi noaptea trecută Sam Blake a fost cu Ashley Patterson.

– Corect.

Şeriful Dowling trase adînc aer în piept.

– Ashley Patterson...

– Da?

– Toni Prescott...

– Da?

– Alette Peters...

– Da?

– Sînt toate una şi aceeaşi persoană.

Cartea a doua

11

Robert Crowther, brokerul imobiliar de la firma Bryant & Crowther, deschise uşa cu un zîmbet înfloritor şi spuse:

– Aici este terasa. Are vedere spre Turn.

Îi privea atent pe cei doi soţi, care ieşiseră pe terasă şi se îndreptau spre balustradă. Priveliştea era minunată. Oraşul San Francisco se întindea departe, în jos, oferind o imagine de vis. Robert Crowther văzu amuzat cum cei doi schimbă o privire între ei şi un zîmbet tainic. Încercau să-şi ascundă emoţia. Aşa se întîmpla mereu: viitorii cumpărători îşi închipuiau că dacă vor arăta prea mult entuziasm, preţul va creşte.

Pentru această casă, îşi zise Crowther, *preţul era şi aşa foarte mare.* Se întreba dacă cei doi şi-l pot permite. Bărbatul era avocat şi avocaţii tineri nu cîştigau chiar aşa de mult.

Erau o pereche simpatică, se vedea că se iubesc foarte

mult. David Singer abia trecuse de treizeci de ani, era blond şi avea o privire inteligentă şi deschisă. Soţia lui, Sandra, era o femeie plăcută şi cu o privire caldă.

Robert Crowther observase umflătura din talie şi spuse:

– A doua cameră de oaspeţi este foarte potrivită pentru copii. La o intersecţie distanţă de aici este şi un teren de joacă şi în cartier sînt două şcoli.

Văzu cum cei doi făcură încă un schimb rapid de priviri. Casa avea două niveluri, la etaj era dormitorul principal, o baie şi o cameră de oaspeţi. La parter, era un living spaţios, o sufragerie, o bibliotecă, bucătăria, încă o cameră de oaspeţi şi două băi. Aproape toate camerele aveau vedere spre oraş. Robert se uită la cei doi în timp ce se plimbau prin casă. Se opriseră într-un colţ şi vorbeau în şoaptă.

– Îmi place, spuse Sandra. Şi o să fie perfect pentru copil. Dar, dragul meu, putem să ne permitem? Este vorba de şase sute de mii de dolari!

– Plus întreţinerea, spuse David. Vestea cea proastă este că nu putem să ne-o permitem astăzi. Vestea cea bună este că vom putea să ne-o permitem joi. Duhul iese din sticla fermecată şi vieţile noastre se vor schimba.

– Ştiu, spuse ea fericită. Nu-i aşa că-i minunat?

– Atunci o luăm?

Sandra trase adînc aer în piept şi spuse:

– O luăm.

David zîmbi, făcu un gest larg cu mîna şi spuse:

– Bine aţi venit acasă, doamnă Singer.

Braţ la braţ, se apropiară de Robert Crowther care îi aştepta.

– O luăm, spuse David.

– Felicitări. Este una dintre cele mai frumoase locuințe din San Francisco. Veți fi foarte fericiți aici.

– Sîntem siguri că vom fi fericiți.

– Aveți noroc. Trebuie să vă spun că mai sînt mulți alți oameni interesați de această casă.

– Ce aconto trebuie să vă dăm?

– Zece mii de dolari ar fi foarte bine. Facem toate hîrtiile. Cînd semnăm, mai dați încă șaizeci de mii de dolari. Banca dumneavoastră poate să emită un ordin de ipotecare pe o perioadă de douăzeci sau treizeci de ani.

David se uită la Sandra.

– Foarte bine.

– O să pregătim toate hîrtiile.

– Putem să ne mai uităm o dată? întrebă nerăbdătoare Sandra.

Crowther zîmbi binevoitor.

– Cît doriți, doamnă Singer. Este a dumneavoastră.

– Totul e ca un vis minunat, David. Nu pot să cred că este aievea.

– Este aievea. David o luă în brațe. Vreau să-ți împlinesc toate visele.

– Asta și faci, dragul meu.

Locuiau într-un mic apartament de două camere din cartierul Marina, dar acum, că urma să vină copilul, locuința ar fi fost cam mică. Pînă acum nici n-ar fi putut să-și permită casa de pe colina Nob, dar joi urma să fie ziua parteneriatului

la firma de drept internațional Kincaid, Turner, Rose & Ripley, unde lucra David. Din cei douăzeci şi cinci de posibili candidați, aveau să fie aleşi şase care să devină parteneri în cadrul firmei şi toată lumea era de acord că David era unul dintre ei. Kincaid, Turner, Rose & Ripley, cu birouri la San Francisco, New York, Londra, Paris şi Tokyo era una dintre cele mai prestigioase firme de drept internațional şi reprezenta, de regulă, obiectivul numărul unu al tuturor absolvenților de la cele mai bune facultăți de drept.

Față de angajații tineri, firma aplica metoda cu „bățul şi morcovul", ca în povestea cu măgarul. Partenerii mai în vîrstă profitau de ei fără milă, neținînd seama de orele de program sau de sănătatea lor, dîndu-le avocaților tineri toate corvezile cu care nu voiau să fie tulburați. Era o muncă grea, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Acesta era bățul. Cei care rămîneau la firmă o făceau din cauza morcovului. Morcovul era promisiunea de parteneriat la firmă. Devenind parteneri, avocații primeau un salariu mai mare, o felie mai mare din plăcinta profitului corporației, un birou mai spațios cu vedere frumoasă, grup sanitar separat, posturi în străinătate şi multe alte avantaje.

David se ocupa de dreptul internațional în cadrul firmei Kincaid, Turner, Rose & Ripley de şase ani şi sentimentele lui erau amestecate. Lucrase pînă la ore imposibile, stresul era enorm, dar David, hotărît să devină partener, se ținuse tare şi făcuse o treabă minunată. Acum ziua cea mare era aproape.

După ce se despărțiră de agentul imobiliar, David şi Sandra se duseră la cumpărături. Cumpărară o căduță, un

scaun înalt, jucării şi hăinuţe pentru copilaşul căruia îi spuneau deja Jeffrey.

– Hai să-i mai cumpărăm nişte jucării, spuse David.

– Avem destul timp pentru asta, rîse Sandra.

După cumpărături, se mai plimbară prin oraş, pe faleza din piaţa Ghirardelli, apoi trecură pe la Cannery şi la Malul Pescarului. Luară dejunul la Bistroul American.

Era sîmbătă, o zi minunată în San Francisco pentru bărbaţii cu valize de piele cu monogramă, cu costume de culoare închisă, cu cămăşi cu monogramă, o zi admirabilă pentru dejunuri la restaurante luxoase şi pentru a cumpăra o locuinţă nouă.

David şi Sandra se cunoscuseră cu trei ani în urmă la o mică petrecere. David venise la petrecere cu fiica unui client al firmei. Sandra lucra şi ea la o firmă rivală. În timpul dineului, Sandra şi David au intrat într-o dispută cu privire la o decizie luată într-un caz politic de la Washington. În timp ce ceilalţi oaspeţi de la masă se uitau la ei, disputa s-a încins tot mai mult. La un moment dat, David şi Sandra şi-au dat seama că nici unuia din ei nu-i păsa de decizia tribunalului. Se ambalaseră ca să-şi dovedească unul altuia ce buni erau, fusese un fel de meci verbal. David îi telefonase Sandrei chiar a doua zi:

– Aş dori să terminăm discuţia de ieri, cred că este foarte importantă.

– Aşa cred şi eu, consimţi Sandra.

– Am putea continua discuţia deseară, la cină?

Sandra şovăi. Avea deja o întîlnire pentru seara aceea.

– Da, deseară o să fie foarte bine.

Din acea seară, rămăseseră împreună. La un an după ce se cunoscuseră, se căsătoriră. Joseph Kincaid, cel mai în vîrstă partener al firmei, îi dăduse lui David un week-end liber.

Salariul lui David de la Kincaid, Turner, Rose & Ripley era de 45 000 de dolari pe an. Sandra îşi păstrase serviciul de la biroul de avocatură, dar acum, cînd urmau să aibă un copil, cheltuielile aveau să crească.

– Peste cîteva luni, va trebui să renunţ la serviciu, spuse Sandra. Nu vreau să las copilul în grija unei dădace. Vreau să fiu alături de el tot timpul.

Ecografia arătase că vor avea un băiat.

– O să ne descurcăm, o asigurase David.

Parteneriatul avea să le transforme viaţa. David lucra şi mai mult. Voia să fie sigur că nu va fi trecut cu vederea în ziua alegerii noilor parteneri.

Joi de dimineaţă, în timp ce se îmbrăca, David se uita la televizor. Un crainic vorbea emoţionat: „Avem un reportaj cutremurător... Ashley Patterson, fiica renumitului chirurg din San Francisco Steven Patterson, a fost arestată. Este bănuită a fi autoarea unor crime în serie anchetate în momentul de faţă de poliţie şi de FBI..."

David încremenise în faţa televizorului.

„... seara trecută, şeriful din districtul Santa Clara, Matt Dowling, a anunţat că Ashley Patterson a fost arestată pentru

mai multe asasinate în serie care au inclus şi castrarea sîngeroasă a victimelor. Şeriful Dowling le-a spus reporterilor: Nu există nici un dubiu în privinţa persoanei, avem dovezi concludente."

Dr. Steven Patterson. David se duse cu gîndurile înapoi amintindu-şi de trecut...

Avea douăzeci şi unu de ani şi începuse Facultatea de drept. Se întorsese într-o zi acasă de la ore şi o găsise pe mama lui zăcînd pe podea, leşinată. Dăduse telefon la 911 şi o ambulanţă o dusese la Memorial Hospital din San Francisco. David aşteptase afară, în faţa camerei de urgenţă; în cele din urmă, un medic venise să stea de vorbă cu el.

– Este... este bine... o să fie bine?

Doctorul şovăise.

– A examinat-o unul din cardiologii noştri. Are o ruptură de cord la valva mitrală.

– Ce înseamnă asta? întrebase David.

– Mi-e teamă că nu putem face nimic pentru ea. Este prea slăbită ca să-i facem un transplant, iar minichirurgia cardiacă este abia la început şi prea riscantă.

David simţise că îi vine să leşine.

– Cît... cît o să mai...?

– Aş spune, cel mult cîteva zile, poate o săptămînă. Îmi pare rău, băiete.

David rămăsese încremenit, cuprins de panică.

– Nu este *nimeni* care să poată s-o ajute?

– Mi-e teamă că nu. Singurul care ar fi putut s-o ajute

este doctorul Steven Patterson, dar este foarte...

– Cine este Steven Patterson?

– Doctorul Patterson este inițiatorul chirurgiei cardiace cu intervenție minimă. Dar are un program foarte încărcat, lucrează și în cercetare, așa că nu e nici o șansă ...

David plecase.

Îi telefonase doctorului Patterson de la un telefon public din holul spitalului.

– Aș dori o programare la doctorul Patterson. Este pentru mama mea, are...

– Regretăm, dar nu mai acceptăm programări noi. Cel mai curînd vă putem programa peste șase luni.

– *Nu mai are șase luni,* strigase David.

– Îmi pare rău, pot să vă recomand...

David trîntise receptorul.

În dimineața următoare, David se dusese la cabinetul doctorului Patterson. Sala de așteptare era plină. David se dusese la secretară.

– Aș dori să-l văd pe domnul doctor Patterson. Mama este foarte bolnavă și ...

Femeia ridică privirile spre el și spuse:

– Tot dumneavoastră ați telefonat și ieri, nu-i așa?

– Da.

– V-am spus și atunci. Nu avem nici un loc liber și nu mai facem alte programări.

– Am să aștept, spusese David încăpățînat.

– Nu puteți să așteptați. Domnul doctor este...

David se aşează pe un scaun. Oamenii din sala de aşteptare erau chemaţi unul după altul în cabinet pînă cînd rămase singur.

La ora şase, secretara spuse:

– Nu are rost să mai aşteptaţi. Doctorul Patterson a plecat acasă.

În aceeaşi seară, David se dusese să-şi vadă mama, care era la reanimare.

– Nu puteţi sta decît un minut, îl avertizase sora. Este foarte slăbită.

David intrase în cameră cu ochii plini de lacrimi. Mama lui era conectată la un plămîn artificial şi avea o mulţime de tubuleţe care îi intrau în braţe şi în nări. Era mai albă decît cearşafurile pe care stătea culcată. Ţinea ochii închişi. David se apropie de ea şi spuse:

– Sînt eu, mamă. N-am să te las, n-o să ţi se întîmple nimic rău. O să fie bine.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

– Mă auzi? O să luptăm împreună. Nimeni n-o să ne înfrîngă atît timp cît sîntem împreună. Am să-ţi aduc cel mai bun doctor din lume. Rezistă încă puţin. Mîine vin din nou.

Se aplecă şi o sărută blînd pe obraz.

O să mai trăiască pînă mîine?

În dimineaţa următoare, David se duse în garajul de la subsolul clădirii unde se afla cabinetul doctorului Patterson. Supraveghetorul parcajului aranja maşinile. Se apropie imediat de David.

– Cu ce vă pot servi? întrebă el.

– O aştept pe soţia mea, spuse David. Este la doctorul Patterson.

Băiatul zîmbi:

– E un om pe cinste.

– Ne povestea ce maşină grozavă are. David făcu o pauză, ca şi cînd ar fi încercat să-şi amintească. Parcă un Cadillac, nu-i aşa?

Băiatul de la garaj clătină din cap:

– Nu, este Rolls-ul ăla de acolo, spuse el arătînd spre un Rolls-Royce parcat în colţ.

– Aşa e. Dar cred că a spus că are şi un Cadillac, insistă David.

– Nu m-ar mira, spuse garajistul şi se grăbi să iasă în întîmpinarea unei maşini care tocmai sosea.

David porni agale spre Rolls. Cînd fu sigur că nu-l vede nimeni, se strecură pe bancheta din spate şi apoi se ascunse pe podea. Rămase înghesuit acolo, aşteptînd să sosească dr. Patterson.

La ora 6.15, David simţi o uşoară smucitură. Portiera din faţă se deschise şi cineva se aşeză la volan. Auzi cum porneşte motorul şi apoi maşina se puse în mişcare.

– La revedere, domnule doctor Patterson.

– La revedere, Marco.

Maşina părăsi garajul şi David simţi cum coteşte. Mai aşteptă două minute, apoi trase aer în piept şi se ridică.

Dr. Patterson îl văzu în oglinda retrovizoare. Spuse calm:

– Dacă vrei să mă jefuieşti, trebuie să ştii că nu am bani la mine.

– Ia-o pe o stradă laterală şi opreşte.

Dr. Patterson încuviinţă din cap. David privea îngrijorat cum doctorul coteşte pe o străduţă laterală, apoi opreşte.

– Îţi dau toţi banii pe care îi am la mine, spuse dr.Patterson. Poţi să iei şi maşina. Nu e nevoie să fii violent. Dacă...

David se strecură pe locul din faţă.

– Nu e vorba de jaf. Nu vreau maşina.

Dr. Patterson îl privea iritat.

– Atunci ce naiba vrei?

– Numele meu este Singer. Mama mea este pe moarte. Vreau s-o salvaţi.

Pe chipul lui Patterson apăru o expresie de uşurare, înlocuită imediat de una de furie.

– Fă-ţi o programare la se...

– Nu am timp să mai fac nici o afurisită de programare. David urla. Mama *moare,* iar eu n-am de gînd s-o las să moară. Se lupta din răsputeri să se controleze. Vă rog. Ceilalţi doctori mi-au spus că sînteţi singura speranţă pe care o avem.

Dr. Patterson se uita la el încă furios.

– Ce are?

– Are ... are o ruptură de valvă mitrală. Doctorii se tem s-o opereze. Spun că dumneavoastră sînteţi singurul care poate să-i salveze viaţa.

Dr. Patterson clătină din cap

– Programul meu...

– Puţin îmi pasă de program! urlă David. E mama mea! Trebuie s-o salvaţi. Este tot ce am!

Urmase o liniște prelungită. David ședea acolo cu ochii închiși și pleoapele strînse. Într-un tîrziu, auzi vocea doctorului Patterson.

– Nu pot să promit mare lucru, dar am s-o examinez. Unde este?

David se întoarse spre el.

– Este la reanimare, la Memorial Hospital din San Francisco.

– Ne vedem acolo mîine dimineață la ora opt.

David parcă nu-și mai găsea vocea.

– Nici nu știu cum să vă ...

– Ține minte, nu-ți promit nimic. Și nu apreciez deloc faptul că m-ai speriat în halul ăsta, tinere. Data viitoare, încearcă să folosești telefonul.

David continua să stea acolo, țeapăn. Dr. Patterson se uită la el.

– Ce mai este?

– Mai este o problemă.

– Nu mai spune!

– Eu ... n-am bani. Sînt student la drept și muncesc ca să mă întrețin la facultate.

Dr. Patterson privea fix la el.

David începu să vorbească pătimaș:

– Vă jur că am să găsesc o modalitate să vă răsplătesc. Chiar dacă va fi nevoie să muncesc pentru asta toată viața, voi avea grijă să vă primiți plata. Știu că sînteți un doctor scump, dar ...

– Nu cred că știi, fiule.

– Nu am la cine altcineva să apelez, doctore Patterson. Vă... vă implor.

A urmat altă pauză.

– Cîți ani de drept ai făcut?

– Nici unul. Abia acum am început.

– Dar speri că ai să poți să te revanşezi față de mine?

– Jur.

– Du-te la naiba.

Ajuns acasă, David era sigur că avea să fie ridicat de poliție pentru răpire, amenințare şi Dumnezeu mai ştie ce. Dar nu se întîmplă nimic din toate acestea. În mintea lui stăruia întrebarea dacă dr. Patterson avea să-şi facă apariția la spital.

A doua zi de dimineață, cînd David se duse la reanimare, îl găsi acolo pe dr. Patterson, care o examina pe mama lui. David privi în tăcere, simțind cum inima îi bate nebuneşte. Dr. Patterson se întoarse către unul din doctorii care stăteau acolo şi se uitau la el.

– Duceți-o sus, în sala de operație.

În timp ce mama lui era transferată pe o targă mobilă, David spuse cu o voce răguşită:

– O să...?

– O să vedem.

Şase ore mai tîrziu, David se afla în sala de aşteptare cînd dr. Patterson se apropie de el. David sări în picioare.

– Cum a ...?

Îi era teamă să termine propoziția.

– O să fie bine. Mama ta este o doamnă foarte puternică.

David stătea acolo, copleşit de un sentiment de uşurare. Spuse o rugăciune de mulțumire în gînd. *Mulțumesc, Doamne.*

Dr. Patterson se uita fix la el.

– Nici măcar nu ştiu cum te cheamă pe numele mic.

– David, domnule.

– Ei bine, domnule David, ştii de ce am decis să fac acest lucru?

– Nu...

– Din două motive. Starea mamei dumitale era o provocare pentru mine. Mie îmi plac provocările. Al doilea motiv ai fost dumneata.

– Nu ... nu înțeleg.

– Ceea ce ai făcut este ceea ce aş fi făcut probabil şi eu cînd eram mai tînăr. Ai dat dovadă de imaginație. Acum – tonul lui se schimbă –, ai spus că o să te revanşezi față de mine.

David îşi simți inima cît un purice.

– Da, domnule. Într-o zi ...

– Dar ce-ar fi să-mi plăteşti acum?

David înghiți un nod.

– *Acum?*

– O să facem o înțelegere. Ştii să conduci?

– Da, domnule.

– Foarte bine. M-am plictisit să merg cu maşina asta mare peste tot. O să mă duci în fiecare dimineață la serviciu şi o să mă iei seara la şase sau la şapte timp de un an. La sfîrşitul

unui an, voi considera că onorariul meu este achitat.

Aceasta fusese înțelegerea. David îl dusese pe dr. Patterson în fiecare zi la serviciu și înapoi și, în schimb, acesta salvase viața mamei lui. În acel an, David îl cunoscuse mai bine pe dr. Patterson și ajunsese să-l adore. În pofida unor izbucniri de furie întîmplătoare, era omul cel mai puțin egoist din cîți cunoscuse David vreodată. Era implicat în diverse acțiuni de caritate și își consacra timpul liber clinicilor unde se administra tratament gratuit. În timp ce mergeau la și de la spital, avuseseră discuții lungi.

– Ce fel de drept studiezi, David?

– Drept penal.

– De ce? Ca să-i ajuți pe ticăloși să scape cu fața curată?

– Nu, domnule. Sînt foarte mulți oameni cumsecade care cad în capcanele legii și au nevoie de ajutor. Vreau să-i ajut pe aceștia.

Cînd se încheiase anul, dr. Patterson îi strînsese mîna lui David și spusese:

– Acum sîntem chit...

David nu-l mai văzuse ani de zile pe dr. Patterson, dar dădea adesea de numele lui în ziare. „Dr. Patterson a deschis o clinică gratuită pentru copiii bolnavi de SIDA..."

„Dr. Steven Patterson a sosit astăzi în Kenya pentru a inaugura Centrul Medical Patterson..."

„Astăzi și-a început activitatea Centrul de Caritate Patterson pentru cei fără locuințe..."

Parcă era pretutindeni, dăruindu-și timpul și banii celor care aveau nevoie de el.

Vocea Sandrei îl smulse din reverie.

– David, nu te simți bine?

Se întoarse cu spatele spre televizor.

– Fiica lui Steven Patterson a fost arestată pentru omorurile acelea în serie.

– E cumplit! Îmi pare tare rău, dragul meu, spuse Sandra.

– I-a dăruit mamei şapte ani minunați de viață. Este nedrept ca unui om ca el să i se întîmple aşa ceva. Este cel mai distins gentleman pe care l-am cunoscut, Sandra. Nu merită să i se întîmple aşa ceva. Cum a putut să aibă un asemenea monstru? Se uită la ceas. La naiba! Am să întîrzii.

– N-ai mîncat nimic.

– Nu mai am poftă de mîncare. Se uită din nou spre televizor. Asta... şi astăzi este ziua parteneriatului...

– Ai să-l obții. Nu e nici o îndoială în privința asta.

– *Întotdeauna* există o îndoială, draga mea. În fiecare an, este cîte unul despre care se crede că e favorit şi ajunge pînă la urma în grupul celor care pierd.

Sandra îl îmbrățişă şi spuse:

– Ei vor fi cei norocoşi dacă te iau ca partener.

– Mulțumesc, draga mea, spuse el, aplecîndu-se s-o sărute. Nu ştiu cum m-aş descurca fără tine.

– N-o să fie niciodată nevoie să te descurci fără mine. Îmi dai telefon imediat ce afli vestea, da?

– Bineînțeles că-ți telefonez. O să sărbătorim evenimentul.

Şi în mintea lui, cuvintele reverberară ciudat. Mai spusese şi altei femei, cu ani în urmă: *„O să sărbătorim evenimentul"*, şi o ucisese.

*

Birourile firmei Kincaid, Turner, Rose & Ripley ocupau trei etaje din clădirea TransAmerica Pyramid din centrul oraşului San Francisco. Cînd intră pe uşă, David Singer fu salutat de zîmbete familiare. Avu impresia că şi banalul salut „bună dimineaţa" suna altfel. Toată lumea ştia că se adresează unui viitor partener din cadrul firmei.

În drum spre micul său birou, David trecu pe lîngă biroul de curînd renovat, care avea să aparţină noului partener ce va fi desemnat astăzi şi nu rezistă ispitei de a arunca o privire înăuntru. Era o încăpere mare, frumoasă, cu grup sanitar propriu, cu biroul şi fotoliile aşezate cu faţa spre un perete de sticlă prin care se vedea golful San Francisco. Rămase acolo o clipă, admirînd privelişte a.

Cînd intră la el în birou, secretara lui, Holly, spuse:

– Bună dimineaţa, domnule Singer. Vocea ei era uşor cîntată.

– Bună dimineaţa, Holly.

– Am un mesaj pentru dumneavoastră.

– Da.

– Domnul Kincaid doreşte să vă vadă la el în birou, la ora cinci. Femeia zîmbi larg.

Aşadar; totul este aievea.

– Minunat.

Holly se apropie de David şi spuse:

– Cred că mai trebuie să vă spun că am luat cafeaua cu Dorothy, secretara dommnului Kincaid în dimineaţa aceasta. Spune că sînteţi în fruntea listei.

– Mulțumesc, Holly, spuse David zîmbind.

– Doriți puțină cafea?

– Da.

– Fierbinte și tare, imediat.

David se duse spre biroul lui, plin de adrese, contracte și dosare. Astăzi era ziua cea mare. În sfîrșit. *„Domnul Kincaid dorește să vă vadă la el în birou, la ora cinci... Sînteți în fruntea listei."*

Se simțea tentat să-i dea telefon Sandrei ca să-i împărtășească vestea. Dar ceva îl reținea. *Am să aștept pînă după convorbirea cu Kincaid*, își spuse el.

David își petrecu următoarele două ore rezolvînd materialele de pe birou. La ora unsprezece, Holly intră în încăpere.

– A venit un anume doctor Patterson aici și vrea să vă vadă. Nu are întîl...

David ridică privirile surprins.

– Doctorul Patterson este *aici?*

– Da.

– Poftește-l înăuntru, spuse David și se ridică în picioare.

Steven Patterson intră în birou, iar David încercă să-și ascundă reacția. Doctorul părea bătrîn și obosit.

– Bună, David.

– Domnule doctor Patterson, vă rog să luați loc.

David îl urmărea în timp ce doctorul își trăgea încet un scaun.

– Am văzut ştirile de dimineaţă. Nici nu pot să vă spun cît de rău îmi pare.

Dr. Patterson dădu din cap abătut.

– Da, a fost o mare lovitură. Ridică apoi privirile: Am nevoie de ajutorul tău, David.

– Bineînţeles, spuse David săritor. Orice pot să fac pentru dumneavoastră, *orice*...

– Vreau s-o reprezinţi pe Ashley.

David avu nevoie de cîteva clipe ca să înţeleagă sensul celor spuse.

– Nu ... nu pot. Nu mai practic dreptul penal.

Dr. Patterson îl privi drept în ochi şi spuse:

– Ashley nu este criminală.

– Nu... nu înţelegeţi, doctor Patterson. Acum sînt jurisconsult. Pot să vă recomand un avocat excelent...

– Am primit deja telefoane de la cîţiva avocaţi de frunte, penalişti care vor s-o reprezinte. Doctorul se aplecă în faţă pe scaunul lui. Dar pe ei nu-i interesează fiica mea, David. Este un caz care va face mare vîlvă şi vor să-şi facă reclamă. Puţin le pasă de ea. Dar mie îmi pasă. E tot ce am.

„Vreau să salvaţi viaţa mamei mele. Este tot ce am.“ David spuse:

– Aş dori sincer să vă pot ajuta, dar...

– Cînd ai terminat facultatea ai lucrat la o firmă de drept penal.

Inima lui David începu să bată mai repede.

– E adevărat, dar...

– Ai fost penalist timp de cîţiva ani buni.

– Da, încuviință David dînd din cap, dar am... am renunțat. Asta a fost demult și ...

– Nu chiar așa de demult, David. Și mi-ai povestit ce mult îți place. De ce ai renunțat și ai intrat în dreptul internațional?

David stătea doborît și rămase tăcut o clipă.

– Nu contează...

Dr. Patterson scoase o hîrtie împăturită, scrisă de mînă și i-o întinse lui David. David știa ce scrie în ea, fără s-o citească:

Dragă domnule dr. Patterson,

Nu există cuvinte prin care să vă spun cît de mult mă simt îndatorat față de dumneavoastră și cît de mult vă apreciez generozitatea. Dacă voi putea face vreodată ceva pentru dumneavoastră, tot ceea ce veți avea de făcut va fi să-mi spuneți și voi face orice fără nici o ezitare.

David privea la scrisoare fără s-o vadă.

– David, nu vrei să stai de vorbă cu Ashley?

David încuviință din cap.

– Bineînțeles că am să stau de vorbă cu ea, dar...

– Mulțumesc, spuse dr. Patterson și se ridică.

David îl privi cum iese pe ușă.

„De ce ai renunțat și ai trecut în dreptul internațional?"

Pentru că am făcut o greșeală și o femeie nevinovată pe care o iubeam a murit. Am jurat că nu voi mai lua

niciodată viața altei persoane în mîinile mele. Niciodată. Nu pot s-o apăr pe Ashley Patterson.

David apăsă pe butonul interfonului.

– Holly, vrei, te rog, să-l întrebi pe domnul Kincaid dacă poate să mă primească acum?

– Da, domnule.

Treizeci de minute mai tîrziu, David intra în biroul elegant al lui Joseph Kincaid. Acesta era un om de vreo șaizeci de ani, ușor grizonat, o personalitate impunătoare din toate punctele de vedere.

– Ei bine, spuse el cînd David intră pe ușă, nu mai ai răbdare, așa e? Întîlnirea noastră era programată pentru ora cinci.

David se apropie de birou.

– Știu. Am venit aici să discut despre altceva, Joseph.

Cu ani în urmă, David făcuse greșeala să-i spună Joe și bătrînul făcuse o criză. *„Să nu-mi mai spui niciodată Joe."*

– Ia loc, David.

David se așeză.

– Un trabuc? Sînt cubaneze.

– Nu, mulțumesc.

– Ce s-a întîmplat?

– Doctorul Patterson a venit să mă vadă.

– Am văzut și eu știrile de dimineață, spuse Kincaid. Mare păcat. Ce dorea de la tine?

– Mi-a cerut s-o apăr pe fiica lui.

Kincaid privi surprins la David.

– Dar nu eşti penalist.

– Asta i-am spus şi eu.

– Ei bine... Kincaid rămase o clipă pe gînduri. Ştii, mi-ar plăcea ca doctorul Patterson să devină clientul nostru, este un om cu multă influenţă. Ar putea să ne aducă o mulţime de afaceri la firmă. Are relaţii cu mai multe organizaţii medicale şi ...

– Mai este ceva.

Kincaid se uită întrebător la David.

– Oh?

– I-am promis că am să stau de vorbă cu fiica lui.

– Înţeleg. Ei bine, presupun că nu e nimic rău în asta. Stai de vorbă cu ea şi după aceea o să-i găsim un avocat bun care s-o reprezinte.

– Acesta este şi planul meu.

– Foarte bine. O să-l ajutăm şi noi cu cîte ceva. Dă-i drumul. Kincaid zîmbi şi adăugă: Ne vedem la ora cinci.

– Da. Mulţumesc, Joseph.

În timp ce ieşea din birou, David se întreba nedumerit: *De ce oare vrea doctorul Patterson să mă ia tocmai pe mine ca avocat pentru fiica lui?*

12

La Penitenciarul districtual Santa Clara, Ashley Patterson şedea în celula ei, prea traumatizată ca să mai încerce să înţeleagă cum de ajunsese acolo. Într-un fel, îi părea chiar bine că se afla la închisoare, pentru că barele ţineau departe de ea pe oricine ar fi vrut să-i facă rău. Se înfăşurase în pereţii celulei ca într-o pătură, încercînd să îndepărteze lucrurile cumplite şi inexplicabile care i se întîmplau. Întreaga ei viaţă devenise un cumplit coşmar. Ashley se gîndea la toate evenimentele misterioase care se petrecuseră: cineva intrase în apartamentul ei şi îşi bătuse joc de ea... drumul pînă la Chicago... cuvintele de pe oglindă... şi acum poliţia o acuza de nişte lucruri cumplite despre care ea nu ştia absolut nimic. Era o conspiraţie oribilă împotriva ei, dar nu avea nici cea mai mică idee cine ar fi putut fi în spatele ei şi de ce.

În dimineaţa aceasta, devreme de tot, un gardian intrase în celulă şi îi spusese:

– Ai o vizită.

O condusese apoi pe Ashley la vorbitor, unde îl găsi pe tatăl ei, care o aştepta. Stătea acolo în picioare şi se uita la ea, cu ochii plini de durere şi de tristeţe.

– Draga mea... nu ştiu ce să spun.

– N-am comis nici unul din lucrurile acelea oribile.

– Ştiu că n-ai făcut-o tu. Undeva s-a făcut o greşeală îngrozitoare, dar o să rezolvăm toate neînţelegerile.

Ashley se uită la tatăl ei şi se gîndi cum de îi trecuse prin minte că el ar fi putut fi vinovatul.

– ... nu-ţi face griji, spuse el. Totul o să fie bine. Am să-ţi găsesc un avocat. Pe David Singer. Este unul dintre cei mai remarcabili tineri pe care îi cunosc. O să vină să stea de vorbă cu tine. Vreau să-i spui absolut totul.

Ashley se uită la tatăl ei şi spuse cu o voce lipsită de orice speranţă:

– Tată, nu... nu ştiu ce să-i spun. Nu ştiu ce se întîmplă.

– O să dăm noi de capăt lucrurilor ăstora, iubita mea. N-am să las pe nimeni să-ţi facă rău. Pe nimeni! Niciodată! Însemni prea mult pentru mine. Eşti tot ce am, iubita mea.

– Şi tu eşti tot ce am, şopti Ashley.

Tatăl lui Ashley rămăsese cu ea încă o oră. Cînd plecă, lumea lui Ashley se strînse şi se îngustă, revenind între pereţii celulei. Stătea întinsă pe pat, silindu-se să nu se gîndească la nimic. *O să se termine totul curînd şi am să descopăr că n-a fost decît un vis... numai un vis... numai un vis...* Şi adormi.

*

Vocea gardianului o trezi:

– Ai un vizitator.

Fu condusă la vorbitor şi îl zări pe Shane Miller care o aştepta. Se ridică în picioare cînd intră Ashley.

– Ashley...

Inima lui Ashley începu să bată cu putere.

– O, Shane!

Niciodată nu se bucurase atît de mult că îl vede. Ştiuse cumva că Shane va veni s-o vadă şi că va aranja să i se dea drumul.

– Shane, mă bucur aşa de mult să te văd!

– Şi eu, spuse Shane stînjenit. Se uită de jur-împrejurul vorbitorului auster. Deşi trebuie să spun că aş fi preferat să nu fie în aceste condiţii. Cînd am auzit... pur şi simplu nu mi-a venit să cred. Ce s-a întîmplat? De ce ai făcut asta, Ashley?

Culoarea fugi rapid din obrajii lui Ashley.

– De ce am ... Tu crezi că eu am ...

– Nu contează, spuse Shane repede. Nu mai spune nimic. Nu trebuie să vorbeşti decît cu avocatul tău.

Ashley stătea acolo şi se uita fix la el. Shane credea că e vinovată.

– De ce ai venit?

– Ştii, nu... nu pot să sufăr că... că trebuie să fac asta, dar... ăă, date fiind împrejurările, compania te-a disponibilizat. Vreau să spun... înţelegi, nu ne putem permite să avem legături cu ceva de genul acesta. E şi aşa destul de rău că în ziare s-a spus că lucrezi la Global. Înţelegi, nu-i aşa? Nu e vorba de nimic personal.

*

În timp ce mergea cu mașina spre San Jose, David Singer se gîndea la ce avea să-i spună lui Ashley Patterson. O să încerce să afle tot ce se poate de la ea și să-i transmită apoi informațiile lui Jesse Quiller, unul dintre cei mai buni penaliști din țară. Dacă era cineva care putea s-o ajute pe Ashley, apoi acela era Jesse.

David fu introdus în biroul șerifului Dowling. Îi înmînă șerifului cartea sa de vizită.

– Sînt avocat. Am venit s-o văd pe Ashley Patterson și...

– Vă așteaptă.

David se uită surprins la șerif.

– Mă așteaptă?

– Da.

Șeriful se întoarse către unul din adjuncții săi și-i făcu semn cu capul.

Acesta îi spuse lui David:

– Pe aici, vă rog.

Îl conduse pe David spre vorbitor și cîteva minute mai tîrziu apăru și Ashley.

Ashley Patterson fu o surpriză totală pentru David. O cunoscuse cu ani în urmă, cînd era la facultate și făcea pe șoferul pentru tatăl ei. Îi făcuse și atunci impresia că este o fată inteligentă, frumoasă și atrăgătoare. Acum se uita la o femeie frumoasă cu ochii înspăimîntați. Se așeză pe un scaun în fața lui.

– Bună, Ashley. Eu sînt David Singer.

– Tata mi-a spus că o să vii. Vocea ei tremura.

– Am venit numai să-ți pun cîteva întrebări.

Ashley dădu din cap.

– Înainte de aceasta, vreau să-ți spun că tot ce-mi vei povesti va rămîne între noi. Dar trebuie să cunosc adevărul.

David şovăi. Nu avusese intenția să meargă atît de departe, dar dorea să-i poată da lui Jesse Quiller toate informațiile pe care le putea obține, ca să-l convingă să preia cazul.

– I-ai omorît pe oamenii aceia?

– Nu! vocea lui Ashley sună foarte convingătoare. Sînt nevinovată.

David scoase o foaie de hîrtie din buzunar şi se uită la ea.

– L-ai cunoscut pe Jim Cleary?

– Da. Trebuia... trebuia să ne căsătorim. Nu aş fi avut nici un motiv să-i facă rău lui Jim. Îl iubeam.

David o studie o clipă pe Ashley, apoi se uită din nou la foaia de hîrtie.

– Dar pe Dennis Tibble?

– Dennis lucra la aceeaşi companie la care lucram şi eu. L-am văzut în seara cînd a fost ucis, dar n-am avut nimic comun cu asta. Am fost la Chicago.

David urmărea expresia de pe chipul lui Ashley.

– Trebuie să mă crezi. Nu aveam nici un motiv să-l omor.

– Foarte bine, spuse David. Se uită din nou la hîrtie. Ce relații ai avut cu Jean Claude Parent?

– M-a întrebat şi poliția despre el. Nu am auzit în viața

mea de el. Cum aş fi putut să-l ucid din moment ce nu l-am văzut niciodată? Ashley se uită rugător la David. Nu vezi? M-au arestat din greşeală. Nu pe mine trebuiau să mă aresteze. Nu am ucis pe nimeni, spuse ea şi începu să plîngă.

– Richard Melton?

– Nu ştiu cine este nici el.

David aşteptă pînă cînd Ashley îşi recăpătă controlul de sine.

– Dar ce poţi să-mi spui despre poliţistul Blake?

Ashley neagă energic din cap.

– Blake a stat cu mine în apartament în noaptea aceea ca să mă păzească. Mă urmărea cineva şi mă ameninţa. Am dormit la mine în cameră, iar el a dormit pe canapeaua din salon. I-au găsit cadavrul pe alee. Buzele îi tremurau. De ce să-l fi ucis? Doar venise *să mă ajute!*

David o studia pe Ashley uluit. *Ceva nu e în regulă aici,* îşi spuse el. *Fie că spune adevărul, fie că este o actriţă nemaipomenită.* Se ridică în picioare.

– Mă întorc imediat. Vreau să stau de vorbă cu şeriful.

Două minute mai tîrziu, era în biroul acestuia.

– Ei bine, aţi vorbit cu ea? întrebă şeriful Dowling.

– Da. Cred că gîndiţi după şabloane, domnule şerif.

– Ce vrea să însemne asta, domnule avocat?

– Înseamnă că s-ar putea să vă fi pripit cu arestarea. Ashley Patterson nici măcar nu-i cunoaşte pe doi dintre cei despre care spuneţi că i-a ucis.

Pe buzele şerifului Dowling apăru un zîmbet ironic.

– V-a păcălit şi pe dumneavoastră, aşa e? Şi pe noi ne-a păcălit.

– Ce vreți să spuneți?

– Am să vă arăt imediat, domnule.

Deschise un dosar de pe birou şi i-l întinse lui David.

– Aveți aici còpii după raportul medicului legist, rapoartele FBI-ului, analizele ADN şi rapoartele Interpolului cu privire la cei cinci bărbați care au fost uciși şi castrați. Toate victimele au avut contact sexual cu o femeie înainte să fie asasinate. La toate locurile crimelor s-au găsit urme de secreție vaginală şi amprente digitale. S-a presupus că este vorba de trei femei diferite. FBI-ul a coroborat toate datele şi ce credeți că a descoperit? Că cele trei femei erau una singură, Ashley Patterson. ADN-ul ei şi amprentele se află la toate locurile crimelor.

David privea la el fără să creadă.

– Sînteți... sînteți sigur?

– Da. Numai dacă nu vreți să credeți că Interpolul, FBI-ul şi cei cinci medici legişti diferiți s-au vorbit între ei ca s-o acuze pe clienta dumneavoastră. Totul se află aici, domnule. Unul dintre oamenii pe care i-a ucis era cumnatul meu. Ashley Patterson va fi judecată pentru crimă cu premeditare şi va fi condamnată. Mai doriți ceva?

– Da, spuse David respirînd adînc. Aş dori s-o văd din nou pe Ashley Patterson.

Fu condus din nou la vorbitor. Cînd apăru Ashley, David îi ieşi în întîmpinare furios.

– De ce m-ai mințit?

– Ce? Nu te-am mințit. Sînt nevinovată. Eu ...

– Au suficiente dovezi ca să te ardă de o sută de ori. Ți-am spus că vreau să ştiu adevărul.

Ashley se uită la el un minut încheiat, iar cînd vorbi, rosti cuvintele foarte calm:

– Ţi-am spus adevărul. Nu mai am nimic de spus.

Ascultînd-o, David îşi spuse: *Femeia asta chiar crede ceea ce spune. Probabil că e nebună. Ce am să-i spun lui Jesse Quiller?*

– Ai fi de acord să stai de vorbă cu un psihiatru?

– Nu văd... Da. Dacă vrei.

– Am să aranjez imediat.

În drum spre San Francisco, David îşi spunea: *Mi-am respectat cuvîntul. Am stat de vorbă cu ea. Dacă chiar îşi închipuie că spune adevărul, atunci este nebună. Am să i-o pasez lui Jesse, care o să invoce lipsa de discernămînt şi cu asta basta.*

I se strînse inima cînd se gîndi la Steven Patterson.

La Memorial Hospital din San Francisco, doctorul Patterson era înconjurat de cîţiva prieteni care îşi exprimau mîhnirea pentru cele petrecute.

– Mare păcat, dragă Steven. Nu meritai aşa ceva...

– Trebuie să fie cumplit pentru tine. Dacă pot să fac ceva...

– Nu ştiu ce se întîmplă cu copiii din ziua de azi. Ashley părea atît de normală...

Şi în spatele fiecărei expresii de simpatie, se ascundea gîndul: *„Slavă Domnului că nu e copilul meu".*

Întors la firmă, David se grăbi să se ducă la Joseph Kincaid. Acesta ridică privirile şi spuse:

– Ei bine, a trecut de şase, David, dar te-am aşteptat. Ai văzut-o pe fiica doctorului Patterson?

– Da, am văzut-o.

– Şi ai găsit şi avocatul care s-o apere?

David ezită.

– Încă nu, Joseph. Trebuie să aranjez s-o vadă un psihiatru. Mîine mă duc din nou acolo să vorbesc cu ea.

Joseph Kincaid se uită uluit la David.

– O, serios? Sincer să fiu, mă miră faptul că te implici atît de mult. Ştii că nu ne putem permite ca numele firmei noastre să fie menţionat într-un context atît de urît cum va fi acest proces.

– Nu sînt implicat, Joseph. Dar îi datorez foarte mult tatălui ei. I-am făcut o promisiune.

– Sper că nu e nimic scris?

– Nu.

– Aşadar, este vorba numai de o obligaţie morală?

David îl studie o clipă, dădu să spună ceva, apoi renunţă.

– Da, este numai o obligaţie morală.

– Ei bine, cînd termini cu domnişoara Patterson, vino înapoi şi o să mai stăm de vorbă.

Nici un cuvînt despre parteneriat.

Cînd David ajunse acasă în seara aceea, apartamentul era cufundat în întuneric.

– Sandra?

Nici un răspuns. Cînd David începu să aprindă luminile, Sandra apăru din bucătărie cu un tort pe care erau două lumînări aprinse.

– Surpriză! Trebuie să sărbătorim... Sandra văzu expresia de pe chipul lui David şi se opri brusc. S-a întîmplat ceva rău, dragul meu? N-ai obţinut parteneriatul? Au ales pe altcineva?

– Nu, nu, spuse el pe un ton liniştitor. Totul e în ordine.

Sandra puse tortul jos şi se apropie de el.

– Ceva nu e în ordine.

– Este vorba numai de o... amînare.

– Nu trebuia să ai astăzi întîlnirea cu Joseph Kincaid?

– Ba da. Stai jos, iubito. Avem ceva de discutat.

Se aşezară pe canapea şi David spuse:

– A intervenit ceva neaşteptat. Steven Patterson a venit să mă vadă în dimineaţa asta.

– Da? Şi de ce?

– Vrea s-o apăr pe fiica lui.

Sandra îl privi uluită.

– Dar bine, David... tu nu eşti...

– Ştiu. Am încercat să-i explic şi lui asta. Dar *am fost* penalist.

– Dar nu mai eşti de mult. I-ai spus că eşti pe punctul de a deveni partener la firmă?

– Nu. A insistat foarte mult că numai eu pot s-o apăr pe fiica lui. Nu are nici un sens, bineînţeles. Am încercat să-i propun pe cineva ca Jesse Quiller, dar nici n-a vrut să audă.

– Ei bine, trebuie să găsim pe altcineva.

– Bineînţeles. I-am promis că am să stau de vorbă cu fiica lui.

Sandra se lăsă pe spătarul canapelei.

– Domnul Kincaid ştie despre asta?

– Da, i-am spus: N-a fost deloc încîntat.

Imită vocea lui Kincaid: „Ştii că nu ne putem permite ca numele firmei noastre să fie menţionat într-un context atît de urît cum va fi acest proces".

– Cum arată fiica doctorului Patterson?

– În termeni medicali, este o adevărată delicatesă.

– Nu sînt doctor, ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că se crede absolut nevinovată.

– E cu putinţă?

– Şeriful din Cupertino mi-a arătat dosarul ei. La toate locurile crimei se află ADN-ul ei şi amprentele digitale.

– Şi ce ai să faci acum?

– I-am telefonat lui Royce Salem. Este psihiatrul pe care îl foloseşte de regulă firma lui Jesse Quiller. Am să-l pun s-o examineze pe Ashley şi am să-i prezint raportul tatălui ei. Doctorul Patterson poate să mai aducă şi el un psihiatru dacă vrea, sau se poate adresa oricărui alt avocat ca să preia cazul.

– Înţeleg. Sandra examina chipul îngrijorat al soţului ei. Kincaid a pomenit ceva despre parteneriat?

– Nu, spuse el dînd din cap.

– O să spună, zise Sandra repede. Mai e şi mîine o zi.

Dr. Royce Salem era un bărbat înalt, subţire, cu o barbă ca a lui Sigmund Freud.

Poate că nu este decît o coincidenţă, îşi spuse David. *Cu siguranţă că nu încearcă să arate ca Freud.*

– Jesse vorbeşte des despre dumneata, spuse dr. Salem. Ţine foarte mult la dumneata.

– Şi eu ţin la el, domnule doctor.

– Cazul Patterson pare foarte interesant. Este fără îndoială opera unui psihopat. Aveţi intenţia să invocaţi nebunia?

– De fapt, spuse David, nu mă ocup eu de acest caz. Înainte de a-i găsi un avocat, aş vrea să am o evaluare a stării ei mentale.

David îl informă pe doctorul Salem cu privire la faptele pe care le cunoştea.

– Susţine că este nevinovată, dar probele arată că ea este cea care a comis aceste crime.

– Ei bine, să ne ocupăm puţin de psihicul doamnei.

Şedinţa de hipnoterapie urma să aibă loc la închisoarea din Santa Clara, într-una din camerele pentru interogatoriu. Mobila din încăpere era formată dintr-o masă de lemn rectangulară şi patru scaune de lemn.

Ashley, palidă şi trasă la faţă, fu adusă în încăpere de o gardiană.

– Am să aştept afară, spuse aceasta.

– Bună ziua, Ashley, dînsul este doctorul Salem. Ashley Patterson.

– Bună ziua, Ashley, spuse dr. Salem.

Ashley stătea în picioare şi se uita neliniştită cînd la unul, cînd la celălalt, fără să scoată o vorbă. David avea sentimentul că e gata să fugă din cameră.

– Domnul Singer mi-a spus că nu ai obiecţii şi eşti dispusă să te laşi hipnotizată.

Tăcere.

– Vrei să mă laşi să te hipnotizez, Ashley? continuă dr. Salem.

Ashley închise ochii şi spuse:

– Da.

– Atunci să începem.

– Ei bine, eu am nişte drumuri de făcut, spuse David, dacă...

– Un moment, spuse dr. Salem şi se apropie de David. Vreau să rămîneţi şi dumneavoastră.

David rămase pe loc cu un sentiment de frustrare. Îi părea rău că mersese atît de departe.

Dar n-am de gînd să mă implic mai mult, decise el. *Asta va fi tot.*

– Foarte bine, spuse David cam fără entuziasm. Abia aştepta să se termine cu toate astea, ca să se poată întoarce la el la birou. Întîlnirea pe care urma s-o aibă cu Kincaid îi ocupa toate gîndurile.

– Ia loc, te rog, pe scaunul acesta, îi spuse dr. Salem lui Ashley.

Aceasta se aşeză.

– Ai mai fost vreodată hipnotizată, Ashley?

Ashley şovăi o clipă, apoi clătină din cap:

– Nu.

– Nu ai de ce să te temi. Tot ce ai de făcut este să te relaxezi şi să asculţi sunetul vocii mele. Nu trebuie să fii îngrijorată. Nimeni n-o să-ţi facă nici un rău. Relaxează-ţi muşchii. Asta e tot. Relaxează-te şi lasă pleoapele în jos, să le simţi cît mai grele. Ai trecut prin multe. Trupul tău este obosit,

foarte obosit. Tot ce dorești să faci este să dormi. Închide ochii și relaxează-te. Acum îți este foarte tare somn, foarte tare. Dormi...

Avu nevoie de zece minute pînă s-o adoarmă. Dr. Salem se apropie apoi de Ashley:

– Ashley, știi unde te afli?

– Da, la închisoare. Vocea ei părea că vine de departe.

– Știi de ce te afli la închisoare?

– Oamenii cred că am comis ceva rău.

– Și e adevărat? Ai făcut ceva rău?

– Nu.

– Ashley, ai omorît pe cineva?

– Nu.

David se uită surprins la dr. Salem. *În stare de hipnoză oamenii spun adevărul, nu-i așa?*

– Ai idee cine ar fi putut să comită acele crime?

Dintr-o dată chipul lui Ashley se contorsionă și fata începu să respire repede și sacadat. Cei doi bărbați o urmăreau uimiți, în timp ce personalitatea ei se modifica. Buzele i se strînseră și trăsăturile păreau să se schimbe. Se ridică drept în capul oaselor și chipul îi fu animat brusc de o vioiciune aparte. Deschise ochii care îi străluceau. Era o transformare uluitoare. Pe neașteptate, începu să cînte cu accent englezesc.

O jumătate de kilogram de orez de doi peni,
Jumătate de ovăz,
Se amestecă și se face frumos,
Poc! Nevăstuica a dispărut!

David asculta încremenit. *Pe cine crede că păcăleşte cu chestia asta? Pretinde că este altcineva.*

– Vreau să-ţi mai pun cîteva întrebări, Ashley.

Fata lăsă capul pe o parte şi vorbi cu accent englezesc:

– Nu sînt Ashley.

Dr. Salem schimbă o privire cu David, apoi se întoarse spre fată.

– Dacă nu eşti Ashley, atunci cine eşti?

– Toni, Toni Prescott.

Şi Ashley face tot teatrul ăsta fără să clipească, se gîndi David. *Cît timp are de gînd să continue cu mascarada asta stupidă?*

– Ashley, spuse dr. Salem.

– Toni.

E hotărîtă s-o ţină pe-a ei, îşi zise David.

– Foarte bine, Toni. Ceea ce aş vreau eu...

– Lasă-mă să-ţi spun *ce aş vrea eu.* Aş vrea să scap naibii din locul ăsta oribil. Nu poţi să ne scoţi de aici?

– Depinde, spuse dr. Salem. Ce ştii despre...

– ... despre crimele alea pentru care domnişoara Sclifoseală a intrat la zdup? Pot să-ţi spun nişte lucruri...

Expresia de pe chipul lui Ashley începu să se schimbe din nou. În timp ce David şi dr. Salem o urmăreau cu atenţie, Ashley parcă se făcu mai mică în scaunul ei, iar chipul începu să i se moaie pînă cînd deveni o cu totul altă personalitate. Spuse cu o voce moale, cu accent italian:

– Toni... nu mai spune nimic, *per piacere*[1].

David se uita uluit.

– Toni? Dr. Salem se apropie şi mai mult de ea.

Vocea cea moale spuse:

– Îmi cer scuze că v-am întrerupt, domnule doctor Salem.

– Cine eşti tu?

– Eu sînt Alette. Alette Peters.

Dumnezeule mare, îşi spuse David, *nu joacă teatru. E adevărat.* Se întoarse către dr. Salem.

Acesta spuse liniştit:

– Sînt alter ego-uri.

– Ce sînt? făcu David total buimăcit.

– Vă explic mai tîrziu.

Dr. Salem se întoarse din nou către Ashley:

– Ashley...adică, vreau să spun, Alette... Cîte sînteţi acolo?

– În afară de Ashley, numai Toni şi cu mine, răspunse Alette.

– Ai accent italian.

– Da. M-am născut la Roma. Ai fost vreodată la Roma?

– Nu, n-am fost niciodată la Roma.

Nu pot să cred că aud ceea ce aud, îşi spuse David.

– *È molto bello*[2].

– Sînt sigur. O cunoşti pe Toni?

---

[1] Te rog (în limba italiană în original).

[2] E foarte frumos (în limba italiană în original).

– *Si, naturalmente*[1].

– Are accent *englezesc*.

– Toni s-a născut la Londra.

– Foarte bine, Alette, vreau să te întreb despre crimele acelea. Ai idee cine ar fi...?

David şi dr. Salem văzură cum trăsăturile chipului lui Ashley se modifică din nou în faţa ochilor lor. Fără ca fata să rostească nici un cuvînt, cei doi înţeleseră că în faţa lor se afla din nou Toni.

– Îţi pierzi timpul cu ea, iubitule.

Din nou acel accent englezesc.

– Alette nu ştie nimic. Cu mine va trebui să vorbeşti.

– Foarte bine, Toni. Am să vorbesc cu tine. Trebuie să-ţi pun cîteva întrebări.

– Te cred, dar eu sînt obosită. Domnişoara Fund Turtit ne-a ţinut treze toată noaptea. Trebuie să dorm.

– Nu acum, Toni. Ascultă-mă. Trebuie să ne ajuţi să...

Chipul ei deveni dur.

– De ce să vă ajut? Ce a făcut domnişoara Sclifoseală pentru mine sau pentru Alette? Nu face altceva decît să ne împiedice să ne distrăm. Ei bine, m-am săturat, m-am săturat de ea. Mă auzi?

Urla, cu faţa contorsionată.

– Am s-o trezesc, spuse dr. Salem.

– Da, încuviinţă David, transpirînd abundent.

Dr. Salem se aplecă mai aproape de Ashley.

---

[1] Da, firește (în limba italiană în original).

– Ashley... Ashley... Totul e în ordine, închide acum ochii. Pleoapele îți sînt grele, foarte grele. Eşti complet relaxată. Ashley, mintea ta este liniştită şi împăcată. Trupul tău este relaxat. Ai să te trezeşti la numărătoarea mea, complet relaxată. Unu... Se uită la David, apoi din nou la Ashley. Doi...

Ashley începu să se agite. Expresia de pe fața ei începu să se schimbe.

– Trei...

Fața ei se îmblînzi.

– Patru...

Vedeau cum revine la trăsăturile ei firești şi se simțiră uşurați.

– Cinci.

Ashley deschise ochii. Se uită de jur-împrejur.

– Mă simt... Am dormit?

David stătea în picioare şi se uita uluit la ea.

– Da, spuse dr. Salem.

Ashley se întoarse spre David.

– Am spus ceva? Adică v-am fost de vreun ajutor?

Dumnezeule mare, îşi spuse David. *Nu ştie. Realmente nu ştie nimic.*

– A fost foarte bine, Ashley. Acum aş dori să vorbesc cu dr. Salem între patru ochi.

– Foarte bine.

– Ne vedem mai tîrziu.

Cei doi bărbați rămaseră pe loc, în timp ce gardiana o conducea afară din cameră pe Ashley. David se prăbuşi pe un scaun.

– Ce ... ce naiba înseamnă toate astea?

Dr. Salem trase adînc aer în piept.

– În toți anii de cînd practic psihiatria, n-am văzut nici un caz mai clar ca acesta.

– *Ce fel* de caz?

– Ai auzit de tulburările de personalitate multiplă?

– Ce e asta?

– Este o boală; în același corp se află mai multe personalități cu totul diferite. Se mai numește și tulburare de disociere a identității. Este descrisă în literatura psihiatrică de specialitate de peste două sute de ani. Se declanșează de regulă ca urmare a unei traume puternice din copilărie. Victima se apără împotriva traumei creîndu-și o nouă identitate. Uneori o persoană poate avea cîteva personalități sau alter ego-uri diferite.

– Și aceste personalități știu una de existența celeilalte?

– Uneori da, alteori nu. Toni și Alette se cunosc, Ashley nu știe de existența lor. Alter ego-urile sînt create pentru că personalitatea gazdă nu poate suporta suferința provocată de traumă. Este un mijloc de evadare. De fiecare dată cînd suferă un nou șoc, se naște un alt alter ego. Literatura de specialitate arată că aceste alter ego-uri pot fi foarte diferite unul de altul. Unele sînt tîmpite, în timp ce altele strălucesc de inteligență. Pot să vorbească limbi diferite. Au gusturi și personalități diferite.

– Cît de ... cît de frecvent se întîmplă așa ceva?

– Unele studii susțin că unul la sută din întreaga populație suferă de tulburări multiple de personalitate și că aproximativ

douăzeci la sută din pacienții din spitalele de psihiatrie sînt afectați de această boală.

– Dar Ashley pare atît de normală, spuse David.

– Oamenii cu această afecțiune *sînt* realmente normali... pînă cînd unul din alter ego-uri preia controlul. Pot să aibă serviciu, familie, să-şi crească copiii şi să ducă o viață absolut normală şi obişnuită, dar alter ego-ul poate prelua controlul în orice clipă. Poate păstra controlul o oră, o zi sau chiar o săptămînă şi personalitatea gazdă are atunci pierderi de memorie pe perioada cînd alter ego-ul a preluat controlul.

– Aşadar, Ashley – gazda – nu-şi aminteşte ceea ce fac alter ego-urile ei?

– Absolut nimic.

David asculta înmărmurit.

– Cel mai vestit caz de personalitate multiplă a fost Bridey Murphy. El a fost cel care a adus cazul în atenția opiniei publice pentru prima dată. De atunci, au fost identificate nenumărate alte cazuri, dar nici unul din ele la fel de spectaculos sau la fel de cunoscut.

– Pare... pare de-a dreptul incredibil.

– Este un subiect care m-a fascinat de mult timp. Există un anumit model care nu se schimbă aproape niciodată. De exemplu, alter ego-urile folosesc nume cu aceleaşi inițiale ca şi gazda – Ashley Patterson... Alette Peters... Toni Prescott...

– Toni? David vru să întrebe, dar îşi dădu seama numaidecît: Antoinette?

– Exact. Cunoaşteți expresia „alter ego"?

– Da.

– Într-un anumit sens, noi avem cu toții alter ego-uri sau personalități multiple. O persoană foarte blîndă poate să comită acte de cruzime. Oameni cruzi pot să facă lucruri minunate. Nu există nici o limită în ceea ce privește sentimentele omenești. *Doctor Jekyll și domnul Hyde* este o lucrare de ficțiune, dar se bazează pe fapte reale.

Mintea lui David alerga nebunește.

– Dacă Ashley a comis acele crime...

– N-a fost conștientă de ele. Au fost comise de unul dintre alter ego-urile ei.

– Dumnezeule mare! Cum pot eu să explic așa ceva la tribunal?

Dr. Salem îi aruncă o privire ciudată.

– Parcă spuneați că nu veți fi avocatul ei.

David dădu din cap.

– Nu, nu sînt avocatul ei. Adică, nu știu ... în privința aceasta, sînt și eu o personalitate multiplă. David rămase tăcut o clipă. Se poate vindeca?

– Adesea, da.

– Și dacă nu se poate vindeca, ce se întîmplă?

– Rata sinuciderii este destul de ridicată, spuse doctorul după o pauză.

– Și Ashley nu știe nimic despre toate acestea?

– Nu.

– Și ... aveți de gînd să-i spuneți?

– Bineînțeles.

– Nu! urlă Ashley strîngîndu-se în colțul celulei cu ochii plini de groază. Minți! Nu e adevărat!

– Este adevărat, Ashley, spuse dr. Salem. Trebuie să faci față acestei realități. Ți-am explicat că ceea ce s-a întîmplat nu e din vina ta. Eu...

– Nu te apropia de mine!

– Nimeni nu vrea să-ți facă rău.

– Vreau să mor. Ajută-mă să mor!

Începu să plîngă cu sughițuri, fără să se mai poată controla.

Dr. Salem se uită la gardiană şi spuse:

– Ar fi bine să i se administreze un sedativ. Şi aveți grijă să nu se sinucidă.

David îi telefonă doctorului Patterson.

– Trebuie să discut cu dumneavoastră.

– Aşteptam să aud veşti, David. Ai văzut-o pe Ashley?

– Da. Putem să ne întîlnim undeva?

– Te aştept la mine în cabinet.

În timp ce mergea înapoi spre San Francisco, David îşi spunea: *Nici nu poate fi vorba să preiau cazul ăsta. Am prea mult de pierdut. Am să-i găsesc un penalist bun şi cu asta basta.*

Dr. Patterson îl aştepta pe David în biroul său.

– Ai vorbit cu Ashley?

– Da.

– Se simte bine?

Cum să răspund la această întrebare? David inspiră adînc.

– Ați auzit vreodată de tulburările de personalitate multiplă?

Dr. Patterson ridică din sprîncene:

– Vag...

– Este atunci cînd una sau mai multe personalități – sau alter ego-uri – coexistă în cadrul aceleiași persoane și preiau controlul cîteodată, iar persoana respectivă nu știe de existența lor. Fiica dumneavoastră suferă de tulburări de personalitate multiplă.

Dr. Patterson privea uluit la el.

– *Ce?* Nu... nu-mi vine să cred. Ești sigur?

– Am ascultat-o pe Ashley în timp ce doctorul Salem o examina în stare de hipnoză. Are două alter ego-uri. În anumite momente, ele sînt cele care o posedă. David vorbea mult mai repede acum. Șeriful mi-a arătat probele împotriva fiicei dumneavoastră. Nu există nici un dubiu că ea este cea care a comis acele crime.

– O, Dumnezeule mare. Așadar este ... este vinovată?

– Nu. Pentru că nu cred că era conștientă cînd le-a comis. Era sub influența unuia dintre alter ego-uri. Ashley nu avea nici un motiv să comită acele crime. Nu avea motiv și nu exercita controlul asupra propriei persoane. Cred că procuratura nu va putea dovedi motivul și intenția.

– Atunci apărarea dumitale va fi că...

David îl opri.

– Nu am de gînd s-o apăr eu. Am să-i dau cazul lui Jesse Quiller. Este un penalist strălucit. Am lucrat și eu cu el și este cel mai ...

– Nu. Vocea doctorului Patterson era tăioasă ca briciul. Dumneata trebuie s-o aperi pe Ashley.

David vorbi cu răbdare:

– Trebuie să înțelegeți. Nu sînt potrivit ca s-o apăr. Are nevoie de ...

– Ți-am spus și mai înainte că ești singurul în care am încredere. Fiica mea înseamnă totul pentru mine pe lumea asta, David. Trebuie să-i salvezi viața.

– Nu pot. Nu sînt calificat să...

– Bineînțeles că ești. Ai fost penalist.

– Dar...

– Nu vreau pe nimeni altcineva.

David vedea că dr. Patterson se luptă să-și înăbușe furia.

Dar nu are nici un sens, își spuse el. Încercă din nou:

– Jesse Quiller este cel mai bun...

Dr. Patterson se aplecă spre el, din ce în ce mai roșu la față.

– David, viața mamei dumitale însemna foarte mult pentru dumneata. Viața lui Ashley înseamnă foarte mult pentru mine. Mi-ai cerut ajutorul cîndva și ai pus viața mamei dumitale în mîinile mele. Acum eu îți cer ajutorul și pun viața lui Ashley în mîinile dumitale. Vreau s-o aperi pe Ashley. Îmi datorezi acest lucru.

Nu vrea să asculte, își spuse David disperat. *Ce e cu el?* Prin minte îi trecură o mulțime de obiecții, dar toată păleau în fața ultimei replici *„Îmi datorezi acest lucru"*. Mai încercă încă o dată:

– Domnule doctor Patterson...

– Da sau nu, David?

13

Cînd David ajunse acasă, Sandra îl aştepta.

– Bună seara, draga mea.

David o îmbrăţişă şi îşi spuse: *Doamne, ce drăgălaşă este. Cine a fost idiotul care a spus că femeile însărcinate nu sînt frumoase?*

Sandra începu să vorbească emoţionată:

– Astăzi iar a dat din picioare. Luă mîna lui David şi şi-o puse pe pîntece. Simţi?

După cîteva clipe, David spuse:

– Nu. Este un mic drăcuşor încăpăţînat.

– Apropo, a telefonat domnul Crowther.

– Crowther?

– Brokerul cu casa. Hîrtiile sînt gata şi trebuie semnate.

David simţi brusc cum ceva se rupe în el.

– Oh.

– Vreau să-ţi arăt ceva, spuse Sandra veselă. Nu pleca.

David privi în urma Sandrei care alergă în dormitor şi se gîndi: *Ce mă fac? Trebuie să iau o decizie.*

Sandra se întoarse ţinînd în mînă mai multe mostre de tapet bleu.

– Camera copilului o facem în albastru, iar livingul în alb şi albastru, culorile tale preferate. Ce nuanţă preferi, pe asta mai închisă sau pe asta mai deschisă?

David se sili să se concentreze.

– Cea mai deschisă arată foarte bine.

– Şi mie îmi place. Singura problemă este că o să avem un covor albastru închis. Crezi că merge?

Nu pot să renunţ la parteneriat. Am muncit din greu pentru asta. Înseamnă prea mult pentru mine.

– David. Crezi că o să se asorteze?

David ridică privirile spre ea.

– Ce? Da, desigur. Cum vrei tu, iubito.

– Sînt atît de emoţionată. O să fie aşa de frumos.

Nu putem să ni-l permitem dacă nu obţin parteneriatul.

Sandra se uită de jur-împrejurul micului apartament.

– Putem să folosim şi o parte din mobila de aici, dar mi-e teamă că o să ne trebuiască o mulţime de lucruri noi. Se uită îngrijorată la el: O să ne descurcăm, nu-i aşa, iubitule? Nu vreau să exagerăm.

– Corect, spuse David absent.

Sandra se frecă de umărul lui.

– O să fie o viaţă cu totul şi cu totul nouă, aşa e? Şi copilul, şi parteneriatul, şi casa... Am fost astăzi pe acolo. Am vrut să văd terenul de joacă şi şcoala. Terenul de joacă e

foarte frumos. Are tobogane şi leagăne şi roată fermecată. Vreau să mergi sîmbătă cu mine să le vezi şi tu. Lui Jeffrey o să-i placă teribil.

Poate că reuşesc să-l conving pe Kincaid că e un lucru bun pentru firmă.

– Şi şcoala arată foarte frumos. E la numai două intersecţii de casa noastră şi nu e prea mare. Cred că asta e foarte important.

David o asculta şi îşi spunea în gînd: *Nu pot s-o dezamăgesc. Nu pot să-i distrug visurile. Am să-i spun mîine dimineaţă lui Kincaid că nu preiau cazul Patterson. Patterson o să trebuiască să-şi găsească pe altcineva.*

– Ar trebui să ne pregătim, dragul meu. Trebuie să fim la soţii Quiller la ora opt.

Era momentul adevărului. David simţi cum se încordează.

– Trebuie să discutăm despre ceva.

– Da?

– Astăzi de dimineaţă am fost s-o văd pe Ashley Patterson.

– O! Povesteşte-mi şi mie. E vinovată? A făcut toate lucrurile alea îngrozitoare?

– Şi da şi nu.

– Vorbeşti ca un avocat. Ce înseamnă asta?

– A comis crimele... dar nu este vinovată.

– David...!

– Ashley suferă de o boală care se numeşte tulburare de personalitate multiplă. Personalitatea ei este scindată, aşa că face lucruri fără să ştie că le face.

Sandra privea fix la el.

– Ce oribil!

– Mai există încă alte două personalități. Le-am auzit.

– Le-ai *auzit?*

– Da. Şi sînt reale. Vreau să spun că nu se preface.

– Şi ea nu ştie că ...

– Absolut nimic.

– Atunci e vinovată sau nevinovată?

– Asta urmează să decidă tribunalul. Tatăl ei nu vrea să vorbească cu Jesse Quiller, aşa că va trebui să găsesc alt avocat.

– Dar Jesse este cel mai bun. De ce nu-i place?

David şovăi.

– Vrea s-o apăr eu.

– Dar i-ai spus că tu nu poți.

– Bineînțeles.

– Atunci?

– Nu vrea să asculte.

– Ce a spus, David?

– Nu contează, zise David dînd din cap.

– Ce a spus?

– A spus că aşa cum eu am avut încredere în el şi am pus viața mamei mele în mîinile lui, iar el a salvat-o, tot aşa are şi el acum încredere în mine şi pune viața fiicei lui în mîinile mele şi îmi cere s-o salvez.

Sandra se uita la chipul lui.

– Crezi că ai putea?

– Nu ştiu. Kincaid nu vrea să mă amestec. Dacă preiau cazul, s-ar putea să pierd parteneriatul.

– O!

Urmă o tăcere prelungită. Apoi David spuse:

– Alternativa este următoarea: pot să-i spun nu doctorului Patterson şi să devin partener la firmă, sau s-o iubăr pe fiica lui şi atunci să-mi iau probabil concediu fără plată şi să văd ce se mai întîmplă după aceea.

Sandra îl asculta cu atenţie.

– Sînt alţi oameni mult mai pricepuţi care să se ocupe de cazul lui Ashley Patterson dar, nu ştiu din ce motiv, tatăl ei nu vrea să audă de nimeni altul. Nu ştiu de ce se încăpăţînează aşa, dar asta e. Dacă preiau cazul şi nu obţin parteneriatul, va trebui să uităm de mutarea în casă nouă. Va trebui să dăm uitării multe din planurile noastre, Sandra.

Sandra spuse blînd:

– Îmi amintesc că, înainte să ne căsătorim, mi-ai povestit despre doctorul Patterson. Era unul dintre cei mai solicitaţi medici din lume, dar şi-a găsit timp ca să ajute un tînăr fără un ban în buzunar. Era eroul tău, David. Ai spus că dacă vom avea vreodată un fiu, ai dori ca atunci cînd creşte mare să semene cu doctorul Steven Patterson.

David încuviinţă din cap.

– Cînd trebuie să iei o hotărîre?

– Mă întîlnesc cu Kincaid mîine dimineaţă la prima oră.

Sandra îl apucă de mînă şi spuse:

– Nu ai nevoie de atît de mult timp. Doctorul Patterson a salvat-o pe mama ta. Tu o vei salva pe fiica lui. Se uită la el şi zîmbi: Oricum, putem să tapetăm şi apartamentul ăsta în alb şi albastru.

*

Jesse Quiller era unul dintre cei mai buni penaliști din țară. Era un bărbat înalt, aspru care îi făcea pe jurați să se identifice cu el. Aveau sentimentul că este de-al lor și voiau să-l ajute. Acesta era unul din motivele pentru care rareori i se întîmpla să piardă vreun caz. Celelalte motive erau că avea o memorie de aparat fotografic și o minte strălucitoare.

Vara, în loc să plece în vacanță, Quiller ținea cursuri de drept și, cu ani în urmă, David fusese unul din elevii lui. Cînd absolvise facultatea, Quiller îl invitase să intre la firma lui de drept penal și, doi ani mai tîrziu, David devenise partener. Lui David îi plăcea dreptul penal și era excelent. Avea grijă ca cel puțin zece la sută din cazuri să fie fără onorariu. La trei ani după ce devenise partener, David demisionase brusc și se dusese la firma Kincaid, Turner, Rose & Ripley, unde practicase drept internațional.

De-a lungul anilor, David și Quiller rămăseseră prieteni apropiați. Luau masa de seară împreună cel puțin o dată pe săptămînă, împreună cu soțiile.

Lui Jesse Quiller îi plăcuseră întotdeauna blondinele înalte și sofisticate. După aceea o cunoscuse pe Emily și se îndrăgostise de ea. Emily era o femeie bondoacă, prematur încărunțită, de la o fermă din Iowa – exact contrariul tuturor femeilor cu care ieșise Quiller pînă atunci. Era o femeie foarte grijulie, de casă. Formau un cuplu ciudat, dar căsnicia mergea bine pentru că se iubeau mult.

În fiecare marți, familiile Singer și Quiller luau cina

împreună şi după aceea jucau un joc de cărţi complicat, numit Liverpool.

Cînd sosiră la locuinţa frumoasă a familiei Quiller de pe strada Hayes, Sandra şi David fură întîmpinaţi de Jesse la intrare.

Acesta o îmbrăţişă pe Sandra şi spuse:

– Intraţi. Am pus şampania la gheaţă. E o zi mare pentru voi, nu-i aşa? Casa cea nouă şi parteneriatul. Sau poate parteneriatul şi casa cea nouă?

David şi Sandra făcură un schimb rapid de priviri.

– Emily este la bucătărie şi pregăteşte cina festivă. Jesse se uită mai atent la feţele lor. Eu *cred* că este o cină festivă. E ceva ce nu ştiu?

– Nu, Jesse, spuse David. Numai că... avem o mică problemă.

– Haideţi înăuntru. Să vă ofer ceva de băut?

Se uită la Sandra.

– Nu, mulţumesc. Nu vreau ca băiatul să capete obiceiuri rele.

– E un copil norocos, să aibă părinţi ca voi, spuse Quiller cu căldură. Se întoarse către David: Ce pot să-ţi ofer?

– Nimic, mulţumesc.

Sandra porni spre bucătărie.

– Mă duc să văd dacă nu pot s-o ajut pe Emily.

– Stai jos, David, pari preocupat.

– Sînt într-o dilemă, recunoscu David.

– Stai să ghicesc. E vorba de casă sau de parteneriat.

– De amîndouă.

– *Amîndouă?*

– Da. Cunoşti cazul Patterson?

– Ashley Patterson? Sigur că da. Dar ce legătură are asta cu... Se opri: Stai puţin. Mi-ai vorbit despre Steven Patterson cînd erai la facultate. A salvat viaţa mamei tale.

– Da. Vrea s-o apăr pe fiica lui. Am încercat să-l îndrum spre tine, dar n-a vrut nici să audă. Insistă s-o apăr eu.

Quiller ridică din sprîncene.

– Ştie că nu mai practici dreptul penal?

– Da. Tocmai de aceea este aşa de al naibii de ciudat. Sînt zeci de avocaţi care pot să facă o treabă mult mai bună decît mine.

– Ştie că *ai fost* penalist înainte?

– Da.

Quiller spuse cu precauţie:

– Ce sentimente are faţă de fiica lui?

Ciudată întrebare, îşi zise David.

– Înseamnă mai mult decît orice altceva pe lume pentru el.

– Foarte bine. Să zicem că preiei tu cazul. Partea proastă este că ...

– Partea proastă este că nici Kincaid nu vrea ca eu să fiu implicat în asta. Dacă preiau cazul, am sentimentul că voi pierde parteneriatul.

– Înţeleg. Şi acum vine şi problema cu casa, aşa e?

– Acum vine problema viitorului meu, spuse David posomorît. Ar fi o prostie din partea mea să fac acest lucru, Jesse. Vreau să spun că ar fi de-a dreptul o *tîmpenie*.

– De ce eşti aşa de furios?.

David trase adînc aer în piept.

– Pentru că am să preiau cazul.

– Oare de ce nu mă miră chestia asta? zîmbi Quiller.

David îşi trecu mîna pe frunte.

– Dacă îl refuz şi fiica lui va fi condamnată şi executată şi dacă nu fac nimic ca să-l ajut, n-am să mai am linişte după aceea.

– Înţeleg. Ce părere are Sandra?

– O cunoşti pe Sandra, spuse David, reuşind să zîmbească.

– Da. Vrea să preiei cazul.

– Da.

Quillller se aplecă în faţă, spre el.

– Voi face tot ce pot ca să te ajut, David.

David oftă.

– Nu, este datoria mea. Trebuie să fac totul singur.

Quiller ridică din sprîncene:

– Dar nu are nici un rost.

– Ştiu. Am încercat să-i explic asta doctorului Patterson, dar n-a vrut să mă asculte.

– I-ai spus deja lui Kincaid?

– Am să-i spun mîine dimineaţă.

– Şi ce crezi că se va întîmpla?

– Ştiu ce se va întîmpla. O să mă sfătuiască să nu preiau cazul şi, dacă insist, îmi va cere să-mi iau concediu fără plată.

– Hai să luăm mîine la prînz masa împreună. La Rubicon, ora treisprezece.

– Foarte bine, spuse David.

Emily veni din bucătărie ştergîndu-se pe mîini. David şi Quiller se ridicară în picioare.

– Bună, David.

Emily se repezi spre el, iar David o sărută pe obraz.

– Sper că îţi este foame. Masa e aproape gata. Sandra mă ajută la bucătărie, e o scumpă. Luă o tavă şi porni repede înapoi, spre bucătărie.

Quiller se întoarse spre David:

– Ţinem foarte mult la tine şi eu şi Emily. Am să-ţi dau un sfat. Trebuie să uiţi.

David şedea acolo şi nu spunea nimic.

– Asta a fost demult, David. Şi ceea ce s-a întîmplat nu a fost din vina ta. Putea să i se întîmple oricui.

David se uită la Quiller.

– Dar mi s-a întîmplat mie, Jesse. Am ucis-o.

Era istoria cunoscută, care îi revenea în gînd în repetate rînduri. David şedea acolo şi gîndurile îi zburaseră departe, în alt loc şi în alt timp. Era un caz fără onorariu, şi David îi spusese lui Jesse:

– Mă descurc.

Helen Woodman era o tînără foarte drăgălaşă acuzată că îşi omorîse mama vitregă, care era o femeie înstărită. Între cele două femei avuseseră loc certuri foarte înverşunate în public, dar toate probele împotriva ei erau indirecte. După ce se dusese la închisoare şi o cunoscuse, David se convinsese că fata este nevinovată. Cu fiecare întîlnire se implica tot mai

mult sentimental şi, în cele din urmă, încălcase regula de bază: niciodată să nu te îndrăgosteşti de o clientă.

Procesul mergea bine. David respinsese toate probele aduse de procuratură una după alta şi cîştigase juriul de partea clientei sale. Şi pe neaşteptate se produsese dezastrul. Alibiul lui Helen era că la momentul crimei era la teatru cu un prieten. Supus interogatoriului în faţa tribunalului, prietenul ei a recunoscut că minţise şi a apărut şi un martor care a spus că o văzuse pe Helen în apartamentul mamei sale vitrege în momentul crimei. Credibilitatea lui Helen se năruise. Juriul a găsit-o vinovată de crimă cu premeditare şi judecătorul a condamnat-o la moarte. David era distrus.

– Cum ai putut să faci asta, Helen? întrebase el.

– N-am ucis-o eu, David. Cînd am ajuns acolo, am găsit-o pe podea, moartă. Mi-a fost teamă că n-ai să mă crezi, aşa că... am inventat povestea că am fost la teatru.

David stătuse acolo cu un zîmbet cinic pe faţă.

– Îţi spun adevărul, David.

– Oare? spusese el şi ieşise ca o furtună pe uşă.

În noaptea aceea, Helen se sinucisese. O săptămînă mai tîrziu, un fost puşcăriaş prins în momentul în care comitea o tîlhărie a mărturisit că o omorîse pe mama vitregă a lui Helen. În ziua următoare, David plecase de la firma lui Jesse Quiller. Quiller încercase să-l facă să se răzgîndească.

– N-a fost vina ta, David. Te-a minţit şi ...

– Tocmai asta este. M-am lăsat minţit. Nu mi-am făcut meseria. N-am verificat dacă spune adevărul. Am vrut s-o cred şi din cauza asta am distrus-o.

Două săptămîni mai tîrziu, David lucra la Kincaid, Turner, Rose & Ripley.

– N-am să-mi mai asum niciodată răspunderea pentru viața cuiva, jurase el.

Iar acum o apăra pe Ashley Patterson.

14

În dimineața următoare la ora zece, David intră în biroul lui Joseph Kincaid. Acesta semna niște hîrtii și aruncă o privire spre David.

– A, ia loc, David, termin imediat.

David se așeză și așteptă. Cînd termină de semnat hîrtiile, Kincaid zîmbi și spuse:

– Ei bine! Sper că ai veşti bune!

Bune, pentru cine? se întrebă David.

– Ai un viitor strălucit aici, David, și sînt sigur că nu vrei să faci nimic care să ți-l prejudicieze. Firma are planuri mari pentru tine.

David tăcea, încercînd să-și aleagă cuvintele potrivite.

– Ei bine? spuse Kincaid. I-ai spus doctorului Patterson că o să-i găsești alt avocat pentru fiica lui?

– Nu. M-am hotărît s-o apăr.

Zîmbetul dispăru de pe chipul lui Kincaid.

– Chiar vrei s-o aperi pe femeia aia, David? Este o criminală bolnavă, îngrozitoare. Oricine o apără va avea de suferit de pe urma reputației ei.

– Nu fac acest lucru din plăcere, Joseph. Sînt obligat. Îi datorez foarte mult doctorului Patterson şi este singura modalitate prin care pot să-mi plătesc datoria.

Kincaid stătea tăcut. Cînd vorbi, în cele din urmă, spuse:

– Dacă te-ai hotărît să faci asta, cred că ar fi bine să-ți iei un concediu. Evident, fără plată.

Adio, parteneriat.

– După proces, bineînțeles, o să vii înapoi şi parteneriatul te va aştepta.

– Bineînțeles. David dădu dn cap.

– Am să-i spun lui Collins să preia şi dosarele tale. Sînt singur că vrei să te concentrezi asupra procesului.

Treizeci de minute mai tîrziu, membrii conducerii firmei Kincaid, Turner, Rose & Ripley țineau şedință.

– Nu ne putem permite ca numele firmei să fie implicat într-un proces ca acesta, spuse Henri Turner.

Joseph Kincaid răspunse repede:

– Nu sîntem, de fapt, implicați, Henry. Îi dăm băiatului concediu fără plată.

– Cred că ar trebui să-l concediem de tot, spuse Albert Rose.

– Încă nu. Ar însemna să dăm dovadă de miopie. Doctorul Patterson poate fi o sursă bună pentru noi. Cunoaşte pe toată lumea şi o să ne fie recunoscător pentru că l-am lăsat pe David

să-l ajute. Indiferent ce se întîmplă la proces, noi cîştigăm în orice situaţie. Dacă merge bine, doctorul devine clientul nostru şi pe Singer îl facem partener. Dacă merge rău, renunţăm la Singer şi vedem dacă putem să-l păstrăm pe doctor. Nu există nici o parte proastă în chestia asta.

Urmă un moment de tăcere, apoi John Ripley zîmbi.

– Bine gîndit, Joseph.

După ce ieşi din biroul lui Kincaid, David se duse să se întîlnească cu Steven Patterson. Îi telefonase în prealabil şi doctorul îl aştepta.

– Ei bine, David?

Răspunsul acesta îmi va schimba viaţa, îşi zise David. *Şi nu în bine.*

– Am s-o apăr pe fiica dumneavoastră, domnule doctor Patterson.

Steven Patterson trase aer în piept.

– Ştiam eu. Ezită o clipă, apoi continuă: Mizez toată viaţa fiicei mele pe asta.

– Firma mea mi-a acordat un concediu fără plată. Voi fi ajutat de unul dintre cei mai buni avocaţi de instanţă şi...

Dr. Patterson ridică mîna:

– David, credeam că am fost clar cînd ţi-am spus că nu vreau să se mai amestece nimeni în treaba asta. Este în mîinile tale şi numai în mîinile tale.

– Înţeleg, spuse David. Dar Jesse Quiller este ...

Dr. Patterson se ridică în picioare.

– Nu vreau să mai aud nimic despre acest Jesse Quiller

şi nici despre altcineva. Îi cunosc pe avocaţii pledanţi, David. Nu-i interesează decît banii şi publicitatea. Dar aici nu este vorba de bani şi nici de publicitate. Este vorba despre Ashley.

David încercă să vorbească, dar se opri. Nu avea ce să spună. Omul era fanatic în privinţa aceasta. *Am nevoie de tot ajutorul din lume,* îşi spuse David. *De ce nu mă lasă?*

– E clar? spuse doctorul Patterson.

David încuviinţă:

– Da.

– Voi avea grijă de onorariul dumitale şi de toate cheltuielile, asta se înţelege.

– Nu. Este fără onorariu.

Dr. Patterson îl studie o clipă, apoi dădu din cap.

– Quid pro quo?

– Quid pro quo. David reuşi să zîmbească. Ştiţi să conduceţi?

– David, eşti în concediu fără plată, o să ai nevoie de nişte bani de cheltuială. Insist.

– Cum doriţi, spuse David.

Cel puţin vom avea ce mînca în timpul procesului.

Jesse Quiller îl aştepta pe David la Rubicon.

– Cum a amers?

David oftă.

– Aşa cum era de prevăzut. Sînt în concediu fără plată, fără salariu.

– Ticăloşii ăia, cum pot să...

– Nu e vina lor, îl întrerupse David. Sînt o firmă foarte conservatoare.

– Şi ce ai de gînd să faci acum?

– În ce sens?

– *În ce sens?* Ai să ai pe mînă procesul secolului. Nu ai nici birou unde să lucrezi; nu ai acces la dosare şi la cazuri ca să ţi faci documentarea, nu ai cărţi de drept penal şi nici măcar un fax. Am văzut şi computerul acela demodat pe care îl aveţi acasă. N-o să te poţi conecta la Internet ca să obţii materialele de care ai nevoie.

– O să mă descurc, spuse David.

– O să te descurci pe naiba. În apartamentul meu este un birou liber, pe care noi nu-l mai folosim. O să găseşti acolo tot ce-ţi trebuie.

David avu nevoie de cîteva clipe ca să-şi regăsească vocea.

– Jesse, nu pot ...

– Ba poţi. Quiller zîmbi. Ai să găseşti tu o modalitate ca să te revanşezi faţă de mine. Întotdeauna îţi plăteşti datoriile, nu-i aşa, David? Luă lista de bucate. Sînt mort de foame. Ridică privirile. Tu plăteşti dejunul.

David se duse s-o viziteze pe Ashley la închisoarea din Santa Clara.

– Bună dimineaţa, Ashley.

– Bună dimineaţa. Era mai palidă ca de obicei. Tata a fost aici în dimineaţa aceasta, spuse ea. Mi-a spus că o să mă scoţi de aici.

Aş dori să fiu şi eu aşa de optimist, îşi zise David. Spuse apoi cu multă grijă:

– Am să fac tot ce pot. Necazul este că nu sînt prea mulți oameni care să fi auzit de problema pe care o ai tu. O să le spunem. O să găsim cei mai buni doctori din lume care vor veni și vor depune mărturie pentru tine.

– Mă înspăimîntă, șopti Ashley.

– Ce anume?

– Este ca și cînd în mine ar trăi două ființe diferite și eu nici măcar nu le cunosc. Vocea începu să-i tremure. Pot să preia controlul asupra mea oricînd doresc și eu nu le pot controla niciodată. Sînt atît de înspăimîntată. Ochii ei erau plini de lacrimi.

David spuse liniștit:

– Nu sînt ființe, Ashley. Sînt numai în mintea ta. Fac parte din tine. Și cu un tratament potrivit o să te faci bine.

Cînd ajunse acasă în seara aceea, Sandra îl îmbrățișă și spuse:

– Ți-am spus vreodată cît de mîndră sînt de tine?

– Din cauză că nu mai am serviciu? întrebă David.

– Și de asta, printre altele. Apropo, a telefonat domnul Crowther. Agentul imobiliar. A spus că hîrtiile sînt gata de semnat. Vor un avans de șaizeci de mii de dolari. Mi-e teamă că va trebui să-i spunem că nu ne putem permite ...

– Stai! Am suma asta în fondul de pensii al companiei. Dacă doctorul Patterson ne dă ceva bani de cheltuială, poate că o să reușim cumva.

– Nu contează, David. Oricum, nu vreau să răsfățăm copilul cu o casă așa de frumoasă.

– Ei bine, am şi o veste bună. Jesse o să mă lase să ...

– Ştiu. Am vorbit cu Emily. Ne mutăm în biroul lui Jesse.

– *Ne* mutăm? întrebă David.

– Uiţi că te-ai căsătorit cu o persoană cu studii juridice. Serios, dragul meu, pot să te ajut foarte mult. Am să lucrez cu tine pînă cînd... îşi atinse abdomenul cu gingăşie... pînă vine Jeffrey şi după aceea mai vedem.

– Doamnă Singer, ai idee cît de mult te iubesc?

– Nu. Dar poţi să-mi arăţi, masa va fi gata abia peste o oră.

– O oră nu-mi ajunge, spuse David.

Sandra îl înlănţui cu braţele şi murmură:

– Ce-ar fi să te dezbraci, tigrule?

– Ce? David se retrase şi se uită la ea îngrijorat. Dar ce facem cu... Ce zice doctorul Bailey?

– Doctorul spune că dacă nu te dezbraci imediat, am să vin la tine.

David zîmbi.

– Dacă aşa spune doctorul...

În dimineaţa următoare, David se mută în biroul din spate al apartamentului lui Jesse Quiller. Era o cameră plăcută, în cadrul firmei lui care ocupa cinci birouri.

– Ne-am extins nitel de cînd ai plecat de aici, îi explică Jesse. Sînt sigur că ai să găseşti tot ce-ţi trebuie. Biblioteca de drept este alături; ai faxuri, computere, tot ce-ţi este necesar. Dacă mai vrei ceva, cere.

– Mulţumesc, spuse David. Nici nu pot să-ţi spun cît de mult apreciez gestul tău, Jesse.

– O să te revanşezi, ţii minte? spuse Jesse zîmbind.

Sandra sosi şi ea cîteva clipe mai tîrziu.

– Sînt gata, spuse ea. Cu ce începem?

– Începem cu procesele în care au fost implicate persoane cu tulburări de personalitate multiplă. Cred că avem o tonă de materiale pe Internet. O să încercăm la Revista de drept penal din California, pe urmă la televiziune, la secţia juridică, în alte locuri unde mai pot fi stocate informaţiile, eventual şi la Lexis-Nexis. După aceea, îi vom căuta pe medicii specializaţi în problema personalităţii multiple, vom lua legătura cu cît mai mulţi experţi. Va trebui să discutăm cu ei ca să vedem dacă putem să folosim declaraţiile lor în cazul nostru. Va trebui să mă pun la punct cu procedurile din tribunalul penal. Va trebui să facem şi o listă a martorilor procuraturii şi să vedem declaraţiile acestora. Avem nevoie de toate aceste materiale.

– Şi trebuie să le trimitem pe ale noastre. Ai de gînd s-o chemi la bară şi pe Ashley?

David dădu din cap că nu.

– Este mult prea fragilă. Procuratura o s-o sfîşie în bucăţi. Ridică privirile spre Sandra. O să fie greu de cîştigat.

Sandra zîmbi.

– Dar vom cîştiga. Ştiu că aşa va fi.

David îi telefonă lui Harvey Udell, contabilul de la Kincaid, Turner, Rose & Ripley.

– Harvey, David Singer la telefon.

– Bună, David. Am auzit că ne părăseşti pentru un timp.

– Da.

– Ai preluat un caz interesant. Toate ziarele sînt pline. Ce pot să fac pentru tine?

– Am şaizeci de mii de dolari în fondul meu de pensii de acolo, Harvey. Nu voiam să-i scot aşa de curînd, dar Sandra şi cu mine tocmai am cumpărat o casă şi am nevoie de banii aceştia pentru prima rată.

– O casă nouă, felicitări.

– Mulţumesc. Cînd crezi că pot să capăt banii?

Urmă o mică ezitare.

– Pot să te sun ceva mai tîrziu?

– Bineînţeles. David îi dădu numărul de telefon.

– Te chem imediat.

– Mulţumesc.

Harvey Udell puse receptorul în furcă şi apoi îl ridică din nou.

– Spune-i domnului Kincaid că aş vrea să-l văd.

Treizeci de minute mai tîrziu, se afla în biroul lui Jospeh Kincaid.

– Ce este, Harvey?

– Am primit un telefon de la David Singer, domnule Kincaid. A cumpărat o casă şi are nevoie de cei şaizeci de mii de dolari pe care îi are în fondul de pensii pentru prima rată. După părerea mea, nu sîntem obligaţi să-i dăm banii acum. Este în concediu, nu este...

– Mă întreb dacă ştie cît de scumpă este întreţinerea unei asemenea case?

– Probabil că nu. Am să-i spun că nu putem...

– Dă-i banii.

Harvey se uită surprins la el.

– Dar nu trebuie să...

Kincaid se aplecă în față pe scaun.

– O să-l ajutăm să-şi sape singur groapa, Harvey. Din momentul în care depune banii pentru casă ... al nostru e!

Harvey Udell îi telefonă lui David.

– Am veşti bune pentru dumneata, David. Dacă vrei să scoți mai devreme banii pe care îi ai în fondul de pensii nu e nici o problemă. Domnul Kincaid spune să-ți dăm tot ce dorești.

– Domnule Crowther, aici David Singer.

– Aşteptam să aud veşti de la dumneavoastră, domnule Singer.

– Prima rată pentru casă e pe drum. O s-o primiți mîine.

– Minunat. Aşa cum vă spuneam, sînt destul de mulți amatori, dar am sentimentul că dumneavoastră şi doamna sînteți cei mai potriviți pentru ea. O să fiți foarte fericiți acolo.

Pentru asta nu e nevoie decît de vreo duzină de miracole, îşi spuse în gînd David.

Trimiterea în judecată a lui Ashley Patterson avu loc la Curtea Superioară de Justiție din Santa Clara, de pe strada Nord Unu din San Jose. Durase cîteva săptămîni pînă să se stabilească jurisdicția faptelor. Era complicat, deoarece

asasinatele fuseseră comise în două districte şi în două state diferite. Avusese loc o şedinţă la San Francisco la care participaseră Guy Fontaine de la Poliţia din Quebec, şeriful Dowling din districtul Santa Clara, detectivul Eagan din Bedford, Pennsylvania, şi Roger Toland, şeful poliţiei din San Jose.

- Am dori ca procesul să fie judecat la Quebec, spuse Fontaine, pentru că avem probe clare asupra vinovăţiei ei. Nu are cum să cîştige procesul acolo.

- În această privinţă, interveni Eagan, sîntem în aceeaşi situaţie. Jim Cleary a fost primul asasinat pe care l-a comis şi cred că acest lucru trebuie să aibă o anumită pondere.

Căpitanul Rudford de la poliţia din San Francisco spuse:

– Domnilor, nu există nici o îndoială că putem dovedi cu toţii vinovăţia ei. Dar trei din aceste asasinate au fost comise în California şi va fi învinuită de toate. Aceasta ne dă dreptul să o judecăm aici.

- Sînt de acord, interveni şi şeriful Dowling. Şi două dintre ele au avut loc în districtul Santa Clara, aşa că aici va trebui să se judece procesul.

Îşi petrecură următoarele două ore subliniind meritele şi drepturile pe care le aveau fiecare şi, în cele din urmă, se stabili că procesele pentru asasinarea lui Dennis Tibble, Richard Melton şi ajutorul de şerif Sam Blake aveau să fie judecate la tribunalul din San Jose. Căzură de acord ca asasinatele din Bedford şi Quebec să fie lăsate în aşteptare.

În ziua formulării actului de acuzare, David stătea în picioare, lîngă Ashley.

Judecătorul întrebă:

– Cum pledați, vinovată sau nevinovată?

– Nevinovată din cauză de tulburare mentală.

Judecătorul dădu din cap.

– Foarte bine.

– Domnule judecător, cerem eliberarea pe cauțiune.

Avocatul procuraturii sări imediat în picioare.

– Domnule judecător, avem obiecții puternice. Pîrîta este învinuită de trei crime sălbatice şi este pasibilă de pedeapsa cu moartea. Dacă i se va da ocazia, va fugi din țară.

– Nu este adevărat, domnule judecător, spuse David, este...

Judecătorul interveni:

– Am studiat dosarul şi declarația procuraturii prin care se cere respingerea cauțiunii. Cauțiunea se respinge. Cazul va fi repartizat judecătoarei Williams. Acuzata va fi ținută în detenție la Penitenciarul din Santa Clara pînă în ziua procesului.

David oftă:

– Da, domnule judecător.

Se întoarse apoi către Ashley:

– Nu-ți fie teamă. Totul o să fie bine. Ține minte... nu eşti vinovată.

Cînd se întoarse la birou, Sandra întrebă:

– Ai văzut titlurile din ziare? Toate o numesc pe Ashley „ticăloasa măcelăriță". La televiziune nu vorbesc decît despre asta.

– Ştiam că o să fie greu, spuse David. Şi nu este decît începutul. Hai să ne apucăm de treabă.

Pînă la proces mai erau opt săptămîni.

Următoarele opt săptămîni fură pline de o activitate febrilă. David şi Sandra munceau toată ziua şi pînă noaptea tîrziu, scoţînd la iveală din arhive dosare în care acuzaţii erau oameni cu tulburări de personalitate multiplă. Erau zeci şi zeci de cazuri. Diverşii învinuiţi fuseseră judecaţi pentru crimă, viol, furt, droguri, incendiere... Unii dintre ei fuseseră achitaţi, alţii fuseseră condamnaţi.

– Ashley va fi achitată, îi spunea David Sandrei.

Sandra aduna numele posibililor martori şi le telefona.

– Domnule doctor Nakamoto, lucrez cu David Singer. Dumneavoastră aţi depus mărturie în cazul *Statul Oregon împotriva lui Bohannan.* Domnul Singer o reprezintă pe Ashley Patterson... O, aşa e? Da. Ei bine, am dori să veniţi la San Jose şi să depuneţi mărturie în favoarea ei...

– Domnule doctor Booth, vă telefonez de la biroul lui David Singer. O apără pe Ashley Patterson. Aţi depus mărturie în cazul *Dickerson.* Ne interesează declaraţia dumneavoastră în calitate de expert.... Am vrea să veniţi la San Jose şi să depuneţi mărturie în favoarea lui Ashley Patterson. Avem nevoie de experienţa dumneavoastră....

– Doctore Jameson, la telefon este Sandra Singer. Vrem să veniţi să ...

Şi tot aşa mai departe, de dimineaţa pînă la miezul nopţii

În cele din urmă, alcătuiră o listă de doisprezece martori. David se uită la ea şi spuse:

– Este foarte impresionantă. Doctori, un decan... şefi de şcoli de drept. Ridică privirile spre Sandra şi zîmbi: Cred că sîntem în formă bună.

Din cînd în cînd, Jesse Quiller venea în birou la David.

– Cum mai merge? întreba el. Pot să vă ajut cu ceva?

– Mă simt minunat.

Quiller se uita de jur-împrejur.

– Ai tot ce-ţi trebuie?

– Absolut tot, inclusiv pe cel mai bun prieten al meu, zîmbea David.

Într-o luni de dimineaţă, David primi un pachet de la procuratură în care era toată documentarea acuzării. Pe măsură ce o citea, David era tot mai deprimat.

Sandra îl privea concentrată.

– Ce este?

– Uite! Aduce o mulţime de experţi cu greutate care să depună mărturie împotriva existenţei personalităţii multiple.

– Şi cum ai să te descurci cu asta? întrebă Sandra.

– Vom admite că Ashley a fost la locul faptei atunci cînd au avut loc crimele, dar acestea au fost comise de un alter ego.

O să pot oare convinge juriul să creadă aşa ceva?

Cu cinci zile înainte de data începerii procesului, David primi un telefon prin care i se spunea că judecătoarea Williams

vrea să se întîlnească cu el. David se duse în birou la Jesse:

– Jesse, ce poți să-mi spui despre judecătoarea Williams?

Jesse se lăsă pe spătarul scaunului și își încrucișă mîinile la ceafă.

– Tessa Williams ... Ai fost cercetaș, David?

– Da...

– Îți mai amintești lozinca cercetașilor? „Fii pregătit pentru orice."

– Sigur că da.

– Cînd intri în sala de judecată a Tessei Williams trebuie să fii pregătit pentru orice. Este strălucită. A străbătut un drum greu în viață. Ai ei erau fermieri prin Mississippi. A făcut colegiul cu ajutorul unei burse și oamenii din orașul ei erau atît de mîndri de ea, încît au adunat bani ca s-o poată ține la facultate. Se spune că a renunțat la un post foarte bun de la Washington pentru că îi place acolo unde este. Este o adevărată legendă.

– Interesant, făcu David.

– Procesul va fi la Santa Clara?

– Da.

– Atunci o să-l ai ca procuror pe vechiul meu prieten Mickey Brennan.

– Spune-mi ceva despre el.

– E un irlandez afurisit, tare și pe dinafară și pe dinăuntru. Brennan face parte dintr-o familie cu oameni foarte bine realizați. Tatăl lui conduce o editură mare; mama lui e medic; sora lui este profesoară universitară. Brennan a fost star al echipei de fotbal de la colegiu și a fost primul în facultate. Se

aplecă în față: E foarte bun, David, ai grijă. Obiceiul lui este să-i dezarmeze pe martori și după aceea să-i anihileze.... De ce vrea judecătoarea să te vadă?

– N-am nici cea mai mică idee. La telefon, mi-a spus numai că dorește să discute cu mine cazul Patterson.

Jesse Quiller ridică din sprîncene.

– E ceva neobișnuit. Cînd te întîlnești cu ea?

– Miercuri dimineață.

– Ai grijă ce faci.

– Mulțumesc, Jesse. Așa o să fac.

Curtea Superioară de Justiție din Santa Clara este o clădire albă cu patru etaje de pe strada Unu Nord. Chiar la intrare, este recepția unde stă un paznic în uniformă. Există un detector de metale, o balustradă și un ascensor. În clădire, se află șapte săli de judecată, fiecare prezidată de un judecător cu personalul lui.

Miercuri dimineață la ora zece, David Singer fu introdus în biroul judecătoarei Tessa Williams. În încăpere mai era și Mickey Brennan. Procurorul principal din district era în jur de cincizeci de ani, un om scund, spătos cu accent irlandez. Tessa Williams era o femeie de culoare, care se apropia de cincizeci de ani, zveltă, atrăgătoare, cu un comportament foarte rigid și autoritar.

– Bună dimineața, domnule Singer. Eu sînt judecătoarea Williams. Dînsul este procurorul Brennan.

Cei doi bărbați își strînseră mîinile.

– Luați loc, domnule Singer. Vreau să vorbim despre

cazul Patterson. După cum reiese din dosar, pledoaria dumneavoastră va susține că acuzata este nevinovată din motive de boală psihică?

Da, doamnă judecătoare.

V-am adus aici pe amîndoi, spuse judecătoarea Williams, întrucît consider că putem economisi timp şi bani din bugetul statului. În general, sînt împotriva înțelegerilor, dar în cazul de față cred că aceasta ar fi justificată.

David asculta uluit. Judecătoarea se întoarse spre Brennan:

Am citit procesul-verbal de la audierea preliminară şi nu văd nici un motiv pentru care acest caz ar trebui să fie judecat. Aş dori ca procuratura să renunțe la pedeapsa cu moartea şi să accepte recunoaşterea vinovăției fără dreptul de eliberare condiționată.

Stați o clipă, interveni David. Nici nu poate fi vorba de aşa ceva.

Amîndoi se întoarseră către el.

Domnule Singer...

- Clienta mea nu este vinovată. Ashley Patterson a trecut cu bine testul cu detectorul de minciuni, ceea ce dovedeşte că

Ceea ce nu dovedeşte nimic şi aşa cum ştiți nu se admite în instanță. Din cauza publicității care i s-a făcut, va fi un proces lung şi anevoios.

- Sînt sigur că...

- Practic dreptul de multă vreme, domnule Singer. Am auzit fel de fel de pledoarii. Am auzit că se invocă legitima

apărare – este rezonabil; sau capacitatea diminuată de discernământ... Am să vă spun însă în ce nu cred, domnule avocat: „Nevinovat, pentru că nu eu am comis crimele, ci alter ego-ul meu". Ca să folosim un termen pe care nu-l găsiți în manualele de drept, este o aiureală. Clienta dumneavoastră ori a comis crimele, ori nu le-a comis. Dacă vă schimbați pledoaria și acceptați vinovăția...

– Nu, doamnă judecătoare, nu pot.

Judecătoarea Williams îl studie un moment pe David.

– Sînteți foarte încăpățînat. Mulți oameni consideră că aceasta este o calitate admirabilă. Se aplecă în față pe scaunul ei. Eu n-o consider așa.

– Doamnă judecătoare...

– Ne obligați să începem un proces care va dura cel puțin trei luni – poate chiar mai mult.

– Sînt de acord, făcu și Brennan.

– Mi se pare că...

– Domnule Singer, am vrut să vă fac o favoare. Dacă o judecăm pe clienta dumneavoastră, va muri.

– Un moment! Aveți o părere preconcepută despre caz înainte să ...

– Preconcepută? Ați văzut probele?

– Da, dar...

– Pentru numele lui Dumnezeu, domnule avocat, ADN-ul lui Ashley Patterson și amprentele ei sînt la toate locurile faptelor. N-am văzut în viața mea un caz mai clar de vinovăție. Dacă insistați să mergem mai departe, s-ar putea să transformăm sala de judecată într-un circ. Ei bine, n-am să

permit aşa ceva. Să rezolvăm cazul acum şi aici. Vă întreb încă o dată, o convingeţi pe clienta dumneavoastră să accepte condamnarea pe viaţă fără drept de eliberare condiţionată?

- Nu, spuse David cu încăpăţînare.

Judecătoarea îl străpungea cu privirile.

Bine. Ne vedem săptămîna viitoare.

Îşi făcuse un duşman.

15

La San Jose se crease o atmosferă ca de carnaval. Ziariştii din toată lumea se înghesuiseră aici şi umpluseră hotelurile pînă la refuz. Unii dintre membrii presei fuseseră nevoiți să închirieze camere în oraşele învecinate, Santa Clara, Sunnyvale şi Palo Alto. David era asaltat de reporteri.

– Domnule Singer, povestiți-ne despre caz. Considerați că e nevinovată?

– O veți chema pe Ashley Patterson să depună mărturie...?

– E adevărat că procurorul a vrut să cadă la o înțelegere?

– Doctorul Patterson va depune mărturie pentru fiica sa...?

– Revista mea plăteşte cincizeci de mii de dolari pentru un interviu cu clienta dumneavoastră...

*

Mickey Brennan era şi el urmărit de ziarişti.

– Domnule Brennan, vreţi să ne spuneţi cîteva cuvinte despre proces?

Brennan se întorcea şi zîmbea în faţa camerelor de televiziune.

– Da. Pot să rezum procesul în trei cuvinte: îl vom cîştiga. Nu am alte comentarii.

– Staţi! Credeţi că e nebună?

– Procuratura va cere pedeapsa cu moartea?

David închirie un birou în San Jose, în apropiere de tribunal, unde putea să discute cu martorii şi să-i pregătească pentru proces. Hotărîse că Sandra va lucra în biroul lui Quiller din San Francisco pînă cînd va începe procesul. Dr. Salem sosise şi el la San Jose.

– Vreau s-o hipnotizaţi din nou pe Ashley, spuse David. Să vedem ce informaţii mai putem obţine de la ea şi de la alter ego-urile ei înainte de începerea procesului.

Se întîlniră cu Ashley într-o cameră de detenţie de la penitenciarul districtual. Ashley încerca să-şi ascundă neliniştea. David avea impresia că vede în faţa lui o căprioară orbită de farurile unei maşini.

– Bună dimineaţa, Ashley. Îţi mai aminteşti de doctorul Salem?

Ashley încuviinţă din cap.

– O să te hipnotizeze din nou. Eşti de acord.

– Vrea să vorbească cu ... cu celelalte? întrebă Ashley.

– Da. Ai ceva împotrivă?

– Nu. Dar ... eu nu vreau să vorbesc cu ele.

– Foarte bine. Nu e nevoie.

– Nu pot să sufăr toate astea! izbucni Ashley.

– Ştiu, spuse David împăciuitor. Nu fi îngrijorată. Curînd se va termina totul. Îi făcu semn doctorului Salem.

– Aşază-te comod, Ashley. Aminteşte-ţi cît de uşor a fost. Închide ochii şi relaxează-te. Încearcă să-ţi limpezeşti gîndurile. Ascultă sunetul vocii mele. Uită de orice altceva. Îţi este somn. Pleoapele îţi sînt din ce în ce mai grele. Vrei să dormi... Să dormi...

În zece minute, Ashley era sub hipnoză. Dr. Salem îi făcu semn lui David şi acesta se apropie de Ashley.

– Aş dori să vorbesc cu Alette. Eşti aici, Alette?

Văzură cum chipul lui Ashley se înmoaie şi trece prin aceeaşi transformare pe care o văzuseră mai înainte. Şi apoi se auzi accentul acela moale, italian.

– *Buon giorno.*

– Bună ziua, Alette. Cum te simţi?

– *Male.* E foarte greu.

– E foarte greu pentru noi toţi, o asigură David, dar totul va fi bine.

– Aşa sper.

– Alette, aş dori să-ţi pun cîteva întrebări.

– *Sì...*

– L-ai cunoscut pe Jim Cleary?

– Nu.

– L-ai cunoscut pe Richard Melton?

– Da. În vocea ei se simțea o mare tristețe. A fost... a fost cumplit ce i s-a întîmplat.

David privi spre dr. Salem.

– Da, a fost teribil. Cînd l-ai văzut pentru ultima dată?

– L-am vizitat la San Francisco. Am mers la un muzeu şi după aceea am luat masa împreună. Înainte să plec m-a invitat să mă duc la el acasă.

– Şi te-ai dus?

– Nu. Aş vrea să mă fi dus, spuse Alette cu regret. Poate i-aş fi salvat viața. Urmă o scurtă tăcere. Ne-am luat rămas-bun şi am plecat înapoi cu maşina spre Cupertino.

– Şi atunci l-ai văzut pentru ultima dată?

– Da.

– Mulțumesc, Alette.

David se apropie şi mai mult de Ashley şi spuse:

– Toni? Eşti acolo, Toni? Aş dori să discut cu tine.

În timp ce o urmăreau cu ochii pe Ashley, trăsăturile chipului ei suferiră o schimbare radicală. În fața lor era acum o femeie sigură de ea, conştientă de atracția sexuală pe care o exercita. Începu să cînte cu o voce limpede, din gît:

În sus şi în jos pe drumul din oraş,
La Vulturul şi înapoi.
Uite aşa se duc banii,
Poc! şi nevăstuica a dispărut.

Toni se uită la David.

– Ştii de ce îmi place să cînt asta, iubitule?

– Nu.

– Pentru că mama nu putea s-o sufere. Mama mă ura.

– De ce te ura?

– Ei, acum nu mai putem s-o întrebăm, nu-i aşa? făcu Toni şi izbucni în rîs. De acolo de unde este nu ne mai poate răspunde. Pentru ea nimic din ce făceam eu nu era bine. Tu ce fel de mamă ai avut, David?

– Mama mea a fost un om minunat.

– Atunci înseamnă că ai fost norocos. E un adevărat noroc să ai parte de părinţi buni. Dumnezeu se joacă cu noi, nu-i aşa?

– Crezi în Dumnezeu? Eşti o persoană religioasă, Toni?

– Nu ştiu. Poate că există Dumnezeu. Dacă există, are un simţ al umorului cam ciudat, nu-i aşa? Alette e cu religia. Se duce la biserică cu regularitate.

– Dar tu?

Toni rîse.

– Păi dacă se duce ea, mă duc şi eu.

– Toni, crezi că e corect să omori oameni?

– Nu, bineînţeles că nu.

– Atunci...

– Numai dacă eşti nevoit.

David şi Dr. Salem schimbară o privire.

– Ce vrei să spui cu asta?

Tonul vocii ei se schimbă, devenind brusc defensiv:

– Păi, atunci cînd trebuie să te aperi. Dacă cineva îţi face rău. Toni era din ce în ce mai agitată. Sau dacă un ticălos încearcă să-ţi facă lucruri neruşinate. Toni era în pragul isteriei.

– Toni...

Fata începu să plîngă.

– O, de ce nu mă lasă toată lumea în pace? De ce trebuie să mă... Toni urla de-a dreptul.

– Toni...

Tăcere

– Toni...

Nimic.

Dr. Salem spuse:

– A plecat. Aş vrea s-o trezesc acum pe Ashley.

David oftă.

– Foarte bine.

Cîteva minute mai tîrziu, Ashley deschidea ochii.

– Cum te simţi? o întrebă David.

– Obosită. A fost... a fost bine?

– Da. Am vorbit cu Alette şi cu Toni...

– Nu vreau să ştiu.

– Foarte bine. Acum du-te să te odihneşti, Ashley. Am să mă întorc să te văd în după-amiaza aceasta.

Gardiana o scoase din încăpere.

– Trebuie s-o laşi să depună mărturie, David. O să convingă orice juriu din lume că ...

– M-am gîndit foarte mult, spuse David. Nu cred că se poate.

– De ce nu?

– Brennan, procurorul, este un adevărat asasin. Are s-o sfîşie în bucăţi. Nu pot să-mi asum asemenea risc.

David şi Sandra luau masa de seară cu soţii Quiller cu două zile înainte de preliminariile procesului care urma să înceapă.

– Ne-am instalat la Hotel Wyndham, spuse David. Directorul mi-a făcut o favoare specială. Sandra vine cu mine. Oraşul este plin pînă la refuz.

– Iar dacă acum e aşa, imaginează-ţi ce-o să fie cînd începe procesul, spuse Emily.

Quiller se uită la David.

– Pot să fac ceva să te ajut?

– Am de luat o hotărîre foarte grea, spuse David. Dacă s-o aduc sau nu pe Ashley să depună mărturie.

– E o sarcină dificilă. E rău şi dacă o chemi şi dacă n-o chemi. Problema este că Brennan o va prezenta pe Ashley ca pe un monstru sadic. Dacă n-o aduci în sală, aceasta este imaginea cu care juraţii vor rămîne în minte şi cu care vor intra în sala de deliberare. Pe de altă parte, din ceea ce îmi spui, dacă o aduci pe Ashley pe banca martorilor, Brennan o s-o facă bucăţele.

– Brennan o să aducă o mulţime de experţi care să declare că nu există personalitate multiplă.

– Trebuie să convingi juriul că aşa ceva există.

– Asta şi intenţionez, spuse David. Dar ştii ce mă nelinişteşte, Jesse? Bancurile. Ultimul pe care l-am auzit a fost că am vrut să cer mutarea procesului în altă localitate, dar n-am reuşit, pentru că nu este nici una unde Ashley să nu fi ucis pe cineva. Mai ţii minte cînd a apărut la televiziune Johnny Carson? Era plin de haz şi a rămas gentleman. Dar acum, gazdele show-urilor de noapte sînt foarte rău intenţionate. Umorul lor pe seama altor oameni este dezgustător.

– David?

– Da?

– O să fie şi mai rău, spuse Jesse Quiller încet.

În noaptea de dinaintea procesului, David Singer nu putea să doarmă. Nu putea să pună stavilă torentului de gînduri negre care i se învîrteau prin cap. Cînd adormi într-un tîrziu, auzi o voce care îi şoptea: *Ai lăsat-o pe ultima ta clientă să moară. Dacă moare şi aceasta?*

Se ridică în capul oaselor în pat, scăldat în transpiraţie. Sandra deschise ochii.

– Te simţi bine?

– Da. Nu. Ce naiba fac aici? Ceea ce ar fi trebuit să fac ar fi fost să-i spun nu doctorului Patterson.

Sandra îl strînse încetişor de cot şi spuse blînd:

– Şi de ce nu i-ai spus?

– Ai dreptate, mormăi el. N-am putut.

– Atunci e foarte bine. Acum ce-ar fi să dormi puţin, ca să fii revigorat şi odihnit mîine la tribunal.

– Bună idee.

Rămase treaz tot restul nopţii.

Judecătoarea Williams avusese dreptate în legătură cu presa. Reporterii erau neobosiţi. Ziariştii viermuiau veniţi din toată lumea, avizi să prezinte povestea frumoasei femei, judecată ca asasin în serie care îşi mutila victimele prin castrare.

Faptul că lui Mickey Brennan i se interzisese să pomenească în tribunal numele lui Jim Cleary şi Jean Claude

Parent era o frustrare, dar ziariştii rezolvaseră problema în locul lui. Talk show-urile de la televiziune, revistele şi ziarele publicau reportaje senzaţionale despre asasinate şi castrări. Mickey Brennan era încîntat.

Cînd ajunse David la tribunal, presa avansă în forţă. David fu imediat asediat.

– Domnule Singer, mai lucraţi la Kincaid, Turner, Rose and Ripley...?

– Priviţi încoace, domnule Singer...

– E adevărat că aţi fost concediat pentru că aţi preluat cazul...?

– Ce puteţi să ne spuneţi despre Helen Woodman? Nu aţi fost tot dumneavoastră avocatul apărării în cazul ei...?

– A spus Ashley Patterson de ce a făcut ...?

– Intenţionaţi să vă puneţi clienta pe banca martorilor?...

– N-am nici un comentariu, spuse David scurt.

Cînd sosi Mickey Brennan, fu şi el înconjurat imediat de ziarişti.

– Domnule Brennan, cum credeţi că se va desfăşura procesul...?

– Aţi mai fost implicat într-un proces cu alter ego-uri...?

Brennan zîmbea maiestuos.

– Nu. Aşteptam să stau de vorbă cu acuzatele. Obţinu rîsetele pe care le scontase. Dacă sînt destule, putem deschide un club. Alte rîsete. Trebuie să intru. Nu vreau să le las pe acuzate să aştepte.

*

Judecătoarea Williams începu procedura de stabilire a juraților punînd întrebări potențialilor jurați. După ce termină ea, fu rîndul apărării și apoi al acuzării. Pentru cei neinițiați, alegerea unui juriu poate părea o chestiune simplă: *Alege-i pe cei care par prietenoși și respinge-i pe ceilalți.* În realitate, aici este vorba de un ritual bine pus la punct. Avocați cu experiență pun juraților întrebări indirecte, la care nu pot răspunde cu da sau nu. Pun întrebări cu caracter general care îi încurajează să vorbească și să-și dezvăluie o parte din personalitatea lor reală.

Mickey Brennan și David Singer aveau preferințe diferite. În acest caz, Brennan dorea ca juriații să fie mai ales bărbați, care să se simtă oripilați și șocați de o femeie care își înjunghie și își castrează victimele. Întrebările lui Brennan urmăreau să descopere oameni cu gîndire tradițională, mai puțin înclinați să creadă în spirite și fantome și în persoane care susțineau că sînt bîntuite de alter ego-uri. David avea o abordare total diferită.

– Domnule Harris, așa vă numiți, da? Eu sînt David Singer. O reprezint pe acuzată. Ați mai făcut parte dintr-un juriu?

– Nu.

– Apreciez faptul că sînteți dispus să vă dedicați o parte din timp și să vă deranjați pentru această chestiune.

– Cred că o să fie interesant, un proces așa de mare, o crimă ca aceasta.

– Da. Aşa cred şi eu.

– De fapt, abia aştept.

– Chiar aşa?

– Da.

– Unde lucraţi, domnule Harris?

– La United Steel.

– Îmi închipui că aţi discutat cu colegii dumneavoastră despre cazul Patterson.

– Da, ca să fiu sincer, am discutat.

– Este de înţeles, spuse David, toată lumea vorbeşte despre asta. Care este părere generală? Colegii dumneavoastră consideră că Ashley Patterson este vinovată?

– Da. Trebuie să mărturisesc că da.

– Şi dumneavoastră credeţi tot aşa?

– Păi, cam aşa se pare.

– Dar sînteţi dispus să ascultaţi probele înainte să vă formaţi o părere?

– Da. Sînt dispus să le ascult.

– Ce vă place să citiţi, domnule Harris?

– Nu prea citesc. Îmi place să fac excursii cu cortul şi să pescuiesc.

– Sînteţi un om al naturii. Cînd ieşiţi cu cortul şi vă uitaţi uneori noaptea la stele vă întrebaţi dacă există şi alte civilizaţii acolo?

– Vreţi să spuneţi OZN-uri şi alte aiureli dintr-astea? Nu cred în asemenea prostii.

David se întoarse către judecătoarea Williams.

– Nu sînt de acord, doamnă judecătoare.

*

Alt interviu al juraților.

– Ce vă place să faceți în timpul dumneavoastră liber, domnule Allen?

– Păi, îmi place să mă uit la televizor și să citesc.

– Și mie îmi plac aceleași lucruri. La ce vă uitați la televizor?

– Sînt mai multe emisiuni foarte bune joi seara. E greu de ales, companiile astea își programează emisiunile cele mai bune toate în același timp.

– Aveți dreptate. E păcat. Vă uitați la *Dosarele X?*

– Da. Copiilor mei le place foarte mult serialul.

– Dar ce părere aveți despre *Sabrina, vrăjitoarea adolescentă*?

– Da, și la asta ne uităm, e o emisiune bună.

– Ce vă place să citiți?

– Anne Rice, Stephen King...

Da.

Alt interviu:

– Ce vă place să vedeți la televizor, domnule Mayer?

– *Șaizeci de minute*, *Ora știrilor* cu Jim Lehrer, documentare...

– Ce vă place să citiți?

– În special, cărți de istorie și politică.

– Vă mulțumesc.

Nu.

*

Judecătoarea Tessa Williams şedea pe scaunul ei, ascultînd întrebările. Chipul ei nu trăda absolut nimic, dar David simţea dezaprobarea ei de fiecare dată cînd se uita la el.

Fu stabilit şi ultimul jurat şi juriul avea acum şapte bărbaţi şi cinci femei. Brennan privi la David triumfător. *Avea să fie un adevărat măcel.*

16

Dis-de-dimineață în ziua în care urma să înceapă procesul lui Ashley Patterson, David se duse s-o vadă la centrul de detenție. Ashley era în pragul isteriei.

– N-am să rezist. Nu pot! Spune-le să mă lase în pace.

– Ashley, totul o să fie foarte bine! O să înfruntăm totul şi vom învinge.

– Nu ştii, nu poți să ştii ce înseamnă. Mă simt de parcă aş fi în iad.

– O să ieşim din acest iad. Acesta este primul pas.

Ashley tremura.

– Mi-e teamă... mi-e teamă că or să-mi facă ceva îngrozitor.

– N-am să-i las, spuse David ferm. Vreau să ai încredere în mine. Ține minte că nu eşti răspunzătoare pentru ceea ce s-a întîmplat. Nu ai făcut nimic rău. Haide, sîntem aşteptați.

Ashley inspiră adînc.

– Foarte bine. O să fie bine. O să fie bine. O să fie bine.

În partea rezervată publicului, se afla şi dr. Steven Patterson. Răspunsese avalanşei de întrebări din partea reporterilor din faţa tribunalului cu o singură propoziţie:

– Fiica mea este nevinovată.

Ceva mai încolo, şedeau Jesse şi Emily Quiller, veniţi să le acorde sprijin moral.

La masa procuraturii se aflau Mickey Brennan şi două asistente, Susan Freeman şi Eleanor Tucker.

Sandra şi Ashley şedeau la masa apărării, cu David între ele. Cele două femei se cunoscuseră săptămîna anterioară.

– David, este suficient să te uiţi la Ashley ca să-ţi dai seama că este nevinovată.

– Sandra, este suficient să te uiţi la probele pe care le-a lăsat asupra victimelor ei ca să fii sigur că ea le-a ucis. Dar faptul că ea le-a omorît şi vinovăţia sînt două lucruri total diferite. Acum trebuie să convingem juraţii.

Judecătoarea Williams intră în sală şi se duse spre biroul ei. Aprodul strigă:

– Vă rog să vă ridicaţi. Curtea este în sesiune. Prezidează doamna judecătoare Tessa Williams.

Aceasta spuse:

– Luaţi loc. Dosarul *Statul California împotriva lui Ashley Patterson*. Să începem. Se uită apoi la Brennan: Acuzarea doreşte să facă o declaraţie de deschidere?

– Da, doamnă judecătoare, spuse Mickey Brennan şi se

ridică în picioare. Se întoarse către juraţi şi se apropie de ei. Bună dimineaţa. Aşa după cum ştiţi, doamnelor şi domnilor, acuzata din acest proces este învinuită de trei crime sîngeroase. Asasinii se prezintă sub cele mai felurite înfăţişări. Făcu semn cu capul spre Ashley: Înfăţişarea sub care ni se prezintă astăzi este aceea a unei tinere inocente şi vulnerabile. Dar acuzarea va dovedi dincolo de orice posibilitate de îndoială că acuzata a ucis şi a mutilat în deplină cunoştinţă de cauză trei bărbaţi nevinovaţi. A folosit un alt nume pentru a comite aceste crime, în speranţa că nu va fi prinsă. Ştia exact ceea ce face. Vorbim despre un asasinat calculat, comis cu sînge rece. Pe măsură ce procesul va înainta, vom prezenta toate firele care o leagă pe acuzată de aceste crime, unul cîte unul. Vă mulţumesc.

Se întoarse la locul său. Judecătoarea Williams se uită la David:

– Apărarea doreşte să pronunţe o declaraţie de deschidere?

– Da, doamnă judecătoare.

David se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa spre juriu. Trase aer în piept.

– Doamnelor şi domnilor, pe parcursul acestui proces, voi dovedi că Ashley Patterson nu este răspunzătoare de ceea ce s-a întîmplat. Nu avea nici un motiv pentru a comite acele asasinate şi nici nu a avut cunoştinţă de ele. Clienta mea este o victimă. Este victima unei boli – tulburare de personalitate multiplă – care vi se va explica pe parcursul desfăşurării acestui proces.

Aruncă o privire spre judecătoare şi spuse pe un ton ferm:

– Personalitatea multiplă este un fapt medical dovedit. Aceasta înseamnă că există mai multe alter ego-uri care uneori pot prelua controlul asupra personalității gazdă, dictîndu-i toate acțiunile. Boala are o istorie îndelungată. Benjamin Rush, medic şi semnatar al Declarației de Independență, a discutat despre cazurile de personalitate multiplă în prelegerile sale. Pe parcursul secolelor al XIX-lea şi al XX-lea au fost semnalate numeroase cazuri în care oamenii au fost afectați de această tulburare psihică, cunoscută sub numele de personalitate multiplă sau scindată.

Brennan îl asculta pe David cu un zîmbet cinic pe față.

– Vă vom dovedi că un alter ego a fost acela care a preluat controlul asupra persoanei acuzate şi a comis acele crime pe care Ashley Patterson nu avea absolut nici un motiv să le comită. Nu a avut nici un fel de control asupra celor întîmplate, aşadar nu este răspunzătoare pentru aceste crime. Pe parcursul procesului am să invit aici medici eminenți care vă vor explica în detaliu ce înseamnă personalitatea multiplă. Din fericire, această boală este vindecabilă.

Privi în ochii juraților:

– Ashley Patterson nu a avut nici un control asupra celor comise şi, în numele dreptății, cerem ca Ashley Patterson să nu fie condamnată pentru crimele de care nu este răspunzătoare.

David se aşeză.

Judecătoarea Williams se uită la Brennan:

– Acuzarea este gata să înceapă?

– Da, doamnă judecătoare, spuse Brennan ridicîndu-se

în picioare. Aruncă un zîmbet către colaboratoarele lui şi se apropie de banca juraţilor. Rămase o clipă nemişcat, apoi rîgîi sonor. Juraţii priveau miraţi la el. Brennan se uită la ei o clipă parcă mirat şi el, apoi chipul i se însenină:

– A, înţeleg. Vă aşteptaţi ca eu să spun „vă rog să mă scuzaţi". Ei bine, n-am spus nimic, pentru că nu eu am făcut asta. A făcut-o un alter ego al meu, Pete.

David sări în picioare furios:

– Doamnă judecătoare, obiectez. Este cît se poate de jignitor...

– Se admite.

Dar răul fusese deja făcut.

Brennan îi adresă un zîmbet compătimitor lui David şi se întoarse din nou către juraţi:

– Ei bine, presupun că n-a mai existat un proces de felul acesta de la cel al vrăjitoarelor din Salem, care a avut loc acum trei sute de ani. Se întoarse apoi către Ashley: N-am făcut-o eu, domnule. Nu, nu eu. Diavolul m-a pus să fac asta.

David sări din nou în picioare.

– Obiecţie. Acu...

– Se respinge.

David se prăbuşi înapoi pe scaunul lui.

Brennan se apropie mai mult de banca juraţilor.

– Vă promit că am să dovedesc că acuzata a ucis şi a mutilat în cunoştinţă de cauză şi cu sînge rece trei bărbaţi. Aceşti trei bărbaţi sînt: Dennis Tibble, Richard Melton şi adjunctul de şerif Samuel Blake. *Trei bărbaţi!* În pofida a

ceea ce susține apărarea – se întoarse și arătă spre Ashley din nou: nu există decît *o singură* acuzată care stă aici și ea este cea care a comis crimele. Cum spunea domnul Singer că se numește? Tulburare de personalitate multiplă? Ei bine, voi aduce cîțiva medici de renume care vă vor spune, sub prestare de jurămînt, că nu există așa ceva! Dar mai întîi să auzim ce spun alți experți, care vor stabili legătura între acuzată și cele trei crime.

Brennan se întoarse către judecătoarea Williams.

– Aș dori să-l chem pe primul meu martor, agentul special Vincent Jordan.

Un bărbat scund și chel se ridică în picioare și se apropie de banca martorilor. Grefierul spuse:

– Vă rog să vă spuneți numele pentru a fi înregistrat la dosarul cauzei.

– Agent special Vincent Jordan.

Brennan așteptă pînă cînd acesta depuse jurămîntul și se așeză.

– Lucrați la Biroul Federal de Investigații de la Washington, așa e?

– Da, domnule.

– Și ce faceți la FBI, domnule agent special Jordan?

– Sînt șeful secției de amprente.

– De cînd sînteți în această funcție?

– De cincisprezece ani.

– Cincisprezece ani. În tot acest timp, vi s-a întîmplat să dați peste amprente identice prelevate de la persoane diferite?

– Nu, domnule.

– Cîte seturi de amprente digitale se află în momentul de față la FBI?

– La ultima numărătoare erau peste două sute cincizeci de milioane, dar primim peste treizeci şi patru de mii de cartele cu amprente în fiecare zi.

– Şi nici unele nu sînt identice cu altele?

– Nu, domnule.

– Şi cum identificați amprentele?

– Folosim diferite modele de amprente în scopul identificării. Amprentele digitale sînt unice. Se formează înainte de naştere şi durează toată viața. Cu excepția accidentelor sau a mutilărilor intenționate, nu există două modele identice.

– Domnule agent special Jordan, ați primit amprentele găsite la locurile descoperirii celor trei victime de a căror asasinare este acuzată Ashley Patterson?

– Da, domnule.

– Şi ați primit şi amprentele acuzatei, aşa e?

– Da, domnule.

– Ați examinat personal aceste amprente?

– Da.

– Şi la ce concluzie ați ajuns?

– Că amprentele lăsate la locurile crimelor şi cele care au fost prelevate de la Ashley Patterson sînt identice.

În sală se auzi rumoare.

– Liniște! Liniște!

Brennan aşteptă pînă cînd în sală se făcu liniște din nou.

– Erau identice? Există vreo urmă de îndoială în mintea

dumneavoastră, domnule agent Jordan? S-ar putea să fie o greşeală?

– Nu, domnule. Toate amprentele erau clare şi uşor de identificat.

– Pentru a clarifica acest punct ...vorbim despre amprentele lăsate la locurile asasinării lui Dennis Tibble, Richard Melton şi Samuel Blake, aşa e?

– Da, domnule.

– Şi amprentele acuzatei, Ashley Patterson, au fost găsite la toate scenele crimelor?

– Exact.

– Şi care este, după părerea dumneavoastră, marja de eroare?

– Zero.

– Vă mulţumesc, domnule agent Jordan.

Brennan se întoarse spre David Singer:

– Martorul vă stă la dispoziţie.

David rămase aşezat încă o clipă, apoi se ridică şi se apropie de banca martorului.

– Domnule agent Jordan, cînd examinaţi amprentele vi se întîmplă să constataţi că unele dintre ele au fost şterse intenţionat sau deteriorate într-un fel pentru a se ascunde crima?

– Da, dar de regulă le putem reface cu ajutorul tehnicii laser.

– Aţi întîlnit aşa ceva în cazul lui Ashley Patterson?

– Nu, domnule.

– De ce s-a întîmplat aşa?

– Păi, cum să spun... amprentele erau toate foarte clare.

David aruncă o privire către juriu:

– Aşadar, susţineţi că acuzata nu a făcut nici o încercare să-şi şteargă sau să falsifice amprentele?

– Aşa este.

– Vă mulţumesc. Nu mai am alte întrebări.

Se întoarse către juriu:

– Ashley Patterson nu a făcut nici o încercare să ascundă amprentele pentru că este nevinovată şi...

Judecătoarea Williams se năpusti imediat:

– Ajunge, domnule avocat! O să aveţi ocazia să pledaţi mai tîrziu.

David se reaşeză la locul lui.

Brennan se întoarse spre agentul special Jordan:

– Sînteţi liber.

Agentul FBI coborî. Brennan continuă:

– Aş dori să-l chem pe următorul martor, Stanley Clarke.

În sală fu introdus un tînăr înalt, cu păr lung. Se apropie de banca martorilor. În sală fu linişte tot timpul cît acesta depuse jurămîntul şi se aşeză. Brennan începu:

– Ce ocupaţie aveţi, domnule Clarke?

– Lucrez la Laboratorul Naţional de Biotehnică. Lucrez cu acidul deoxiribonucleic.

– Cel care este mai cunoscut de persoanele neiniţiate ca ADN?

– Da, domnule.

– De cît timp lucraţi la acest laborator?

– De şapte ani.

– Şi ce funcţie ocupaţi?

– Sînt supervizor.

– Aşadar, în aceşti şapte ani, presupun că aţi acumulat multă experienţă în testarea ADN-ului?

– Bineînţeles. Fac acest lucru în fiecare zi.

Brennan aruncă o privire către juriu.

– Cred că ştim cu toţii ce importanţă are ADN-ul. Arătă spre publicul din sală. Puteţi spune că în această sală de tribunal ar putea exista să zicem şase oameni cu acelaşi ADN?

– O, nu, domnule, nici vorbă. Dacă luăm un anumit profil de ADN şi îi atribuim frecvenţa stabilită de baza de date, există numai o probabilitate de unul la cinci sute de miliarde ca două persoane albe neînrudite între ele să aibă acelaşi profil de ADN.

Brennan părea foarte impresionat.

– Unul la cinci sute de miliarde. Domnule Clarke, cum obţineţi ADN-ul de la locul crimei?

– În mai multe feluri. ADN se găseşte în salivă, în spermă sau în secreţia vaginală, în sînge, în firele de păr, în dinţi, în măduva osoasă...

– Şi *din fiecare* din aceste elemente le puteţi atribui unei anumite persoane?

– Exact.

– Aţi comparat personal probele de ADN din cazul asasinării lui Dennis Tibble, Richard Melton şi Samuel Blake?

– Da, domnule.

– Şi vi s-au dat apoi şi cîteva fire de păr ale acuzatei, Ashley Patterson?

– Da, domnule.

– Cînd ați comparat probele de ADN de la diverse scene ale crimelor cu firele de păr ale acuzatei, la ce concluzie ați ajuns?

– Că sînt identice.

De astă dată, reacția publicului fu mai zgomotoasă. Judecătoarea Williams lovi cu ciocănelul și strigă:

– Liniște. Vă rog să faceți liniște, altfel voi evacua sala.

Brennan aşteptă pînă cînd în sală se făcu liniște.

– Domnule Clarke, ați spus că ADN-ul prelevat de la locurile crimelor și cel al acuzatei sînt *identice?* Brennan accentuă cuvîntul.

– Da, domnule.

Brennan privi peste masă, acolo unde şedea Ashley, apoi se întoarse către martor.

– Ar putea fi vorba de o contaminare? Cunoaştem cu toții un proces vestit în care se presupune că probele de ADN au fost contaminate. S-ar fi putut ca probele din acest caz că fie mînuite prost, în aşa fel încît să nu mai fie valabile sau ...

– Nu, domnule. Probele ADN din aceste cazuri au fost mînuite cu foarte multă grijă și sigilate.

– Aşadar, nu există nici o îndoială în această privință. Acuzata i-a ucis pe cei trei ...

David sări imediat în picioare.

– Obiecție, doamnă judecătoare. Apărarea dirijează răspunsul martorului și ...

– Se admite.

David se reaşeză.

– Vă mulțumesc, domnule Clarke. Brennan se întoarse către David. Nu mai am alte întrebări.

Judecătoarea Willliams spuse:

– Martorul vă stă la dispoziție, domnule Singer.

– Nu am întrebări.

Jurații priviră uimiți spre David. Brennan se prefăcu surprins:

– *Nici o întrebare?* Se întoarse către martor. Mă uimește faptul că apărarea nu are de pus întrebări în legătură cu aceste probe, deoarece ele dovedesc fără putință de tăgadă că acuzata i-a ucis și i-a castrat pe cei trei bărbați nevinovați și...

David sări în picioare:

– Doamnă judecătoare...

– Se admite. Vă depășiți atribuțiile, domnule Brennan!

– Îmi cer scuze, doamnă judecătoare. Nu mai am alte întrebări.

Ashley se uita înspăimîntată la David. Acesta șopti:

– Nu fi îngrijorată. În curînd va veni și rîndul nostru.

După-amiază fură audiați alți martori ai acuzării, iar mărturiile lor fură copleșitoare.

– Domnule detectiv Lightman, administratorul clădirii v-a chemat în apartamentul lui Dennis Tibble?

– Da.

– Puteți să ne spuneți ce ați găsit acolo?

– Era o dezordine îngrozitoare. Sînge peste tot.

– Cum arăta victima?

– Fusese înjunghiat de mai multe ori și castrat.

Brennan privi spre juriu cu o expresie de oroare pe chip.

– Înjunghiat mortal şi castrat. Aţi găsit probe la locul crimei?

– O, da. Victima avusese contact sexual înainte să moară. Am găsit urme de secreţie vaginală şi amprente.

– De ce nu aţi arestat pe nimeni atunci, imediat?

– Amprentele pe care le-am găsit nu se potriveau cu cele înregistrate la noi.

– Dar cînd au fost prelevate amprentele lui Ashley Patterson şi ADN-ul ei, s-au potrivit?

– Evident. S-au potrivit perfect.

Dr. Steven Patterson asista în fiecare zi la proces. Stătea în partea rezervată publicului exact în spatele mesei apărării. De cîte ori intra sau ieşea din tribunal, era asaltat de reporteri.

– Domnule doctor Patterson, cum consideraţi că evoluează acest proces?

– Se desfăşoară foarte bine.

– Ce credeţi că se va întîmpla?

– Fiica mea va fi declarată nevinovată.

Într-o după-amiază tîrziu, cînd David şi Sandra se întoarseră la hotel, găsiră un mesaj: „Telefonaţi domnului Kwong de la banca dumneavoastră".

David şi Sandra se uitară unul la altul:

– A venit momentul să mai plătim o rată? întrebă Sandra.

– Da. Timpul zboară cînd te distrezi bine, spuse el sec. David rămase o clipă pe gînduri. Procesul se va termina curînd,

iubita mea, spuse el. Mai avem destui bani la bancă pentru a achita şi rata de luna aceasta.

Sandra privi îngrijorată la el.

– David, dacă nu facem faţă ratelor... pierdem tot ce am plătit pînă acum?

– Da. Dar nu-ţi face griji. Oamenii buni au parte de lucruri bune.

Şi se gîndi apoi la Helen Woodman.

Brian Hill şedea pe banca martorilor după ce depusese jurămîntul. Mickey Brennan îi adresă un zîmbet prietenos.

– Aţi putea să ne spuneţi cu ce vă ocupaţi, domnule Hill?

– Da, domnule. Sînt paznic la Muzeul De Young din San Francisco.

– Probabil că este o profesie interesantă.

– Da, pentru cei cărora le place arta. Şi eu aş fi vrut să devin pictor.

– De cît timp lucraţi acolo?

– De patru ani.

– La muzeu vin mereu aceiaşi oameni? Adică sînt oameni care vin de mai multe ori?

– O, da. Sînt oameni care vin în mod regulat.

– Atunci presupun că, după cîtva timp, devin nişte chipuri cunoscute pentru dumneavoastră.

– Aşa este.

– Şi mi s-a spus că artiştilor li se dă voie să vină să copieze unele din tablourile muzeului.

– Da, aşa este. Sînt o mulţime de artişti plastici acolo.

– Îi cunoaşteţi, domnule Hill?

– Păi... sigur că da. După un timp devenim chiar prieteni.

– Aţi cunoscut un bărbat pe nume Richard Melton?

Brian Hill oftă.

– Da. Era foarte talentat.

– Atît de talentat încît, de fapt, chiar l-aţi rugat să vă înveţe să pictaţi?

– Aşa este.

David se ridică în picioare.

– Doamnă judecătoare, este fascinant, dar nu văd ce legătură are cu procesul. Dacă domnul Brennan ...

– Este relevant, doamnă judecătoare. Vreau să stabilesc faptul că domnul Hill poate să identifice victima după chip şi după nume şi ne poate spune cu cine a avut legături.

– Obiecţia se respinge. Puteţi continua.

– Şi v-a învăţat să pictaţi?

– Da, îmi dădea lecţii cînd avea timp.

– Cînd eraţi la muzeu, l-aţi văzut pe domnul Melton împreună cu fete tinere?

– La început, nu. Dar după aceea a cunoscut o persoană pentru care manifesta mult interes şi l-am văzut deseori cu ea.

– Cum se numea?

– Alette Peters.

Brennan făcu o mutră uimită.

– Alette Peters? Sînteţi sigur că acesta a fost numele?

– Da, domnule. Aşa mi-a prezentat-o.

– Nu cumva o vedeți în sala de judecată chiar în momentul de față, domnule Hill?

– Ba da, domnule. Arătă spre Ashley. Stă chiar acolo.

– Dar aceasta nu este Alette Peters, este acuzata, Ashley Patterson.

David era deja în picioare.

– Doamnă judecătoare, am spus deja că Alette Peters face parte din acest proces. Este unul din alter ego-urile care controlează personalitatea lui Ashley Patterson...

– Devansați pledoaria, domnule Singer. Domnule Brennan, vă rog să continuați.

– Așadar, domnule Hill, sînteți sigur că acuzata, care se află aici sub numele de Ashley Patterson, era cunoscută de Richard Melton drept Alette Peters?

– Exact.

– Și nu există nici o îndoială cu privire la faptul că este vorba de aceeași femeie?

Brian Hill avu o ușoară șovăială.

– Păi ... da, este aceeași femeie.

– Și ați văzut-o împreună cu Richard Melton în ziua în care acesta a fost asasinat?

– Da, domnule.

– Mulțumesc. Brennan se întoarse către David: Martorul vă stă la dispoziție.

David se ridică încet și se apropie de boxa martorilor.

– Domnule Hill, cred că este o răspundere deosebită să fii paznic într-un loc unde sînt lucrări de artă în valoare de atît de multe milioane de dolari.

– Da, domnule, așa este.

– Şi a fi paznic înseamnă a fi tot timpul în alertă.

– Aşa este.

– Trebuie să ştiţi tot timpul ce se întîmplă.

– Exact.

– Aţi putea spune despre dumneavoastră că sînteţi un bun observator?

– Da, cred că da.

– Vă pun această întrebare pentru că mai înainte, cînd domnul Brennan v-a întrebat dacă aveţi vreo îndoială cu privire la identitatea dintre Ashley Patterson şi femeia care a fost cu Richard Melton, aţi avut o ezitare. Nu eraţi sigur?

Urmă o pauză de cîteva clipe.

– Ei bine, seamănă foarte mult cu femeia aceea, dar este şi diferită.

– În ce fel, domnule Hill?

– Alette Peters era mai italiancă, avea şi accent italian...şi părea mai tînără decît acuzata.

– Este perfect adevărat, domnule Hill. Persoana pe care aţi văzut-o la San Francisco era un alter ego al lui Ashley Patterson. S-a născut la Roma şi era cu opt ani mai tînără...

Brennan sări în picioare furios.

– Protestez.

David se întoarse către judecătoarea Williams:

– Doamnă judecătoare, încercam...

– Vă rog să vă apropiaţi.

David şi Brennan se apropiară de biroul judecătoarei.

– Nu vreau să fiu nevoită să vă mai spun încă o dată,

domnule Singer. Apărarea va avea posibilitatea să-şi expună punctul de vedere. Pînă atunci vă rog să încetaţi să mai pledaţi.

Bernice Jenkins era pe banca martorilor.

– Vreţi să ne spuneţi cu ce vă ocupaţi, domnişoară Jenkins?

– Sînt chelneriţă.

– Şi unde lucraţi?

– La bufetul de la Muzeul De Young.

– Ce relaţii aveaţi cu Richard Melton?

– Păi, la început am avut o relaţie romantică şi după aceea lucrurile s-au răcit. Se mai întîmplă.

– Desigur. Şi după aceea ce s-a întîmplat?

– Am devenit prieteni, eram ca un frate şi o soră. Vreau să spun că îi povesteam toate problemele mele, iar el îmi vorbea despre ale lui.

– A discutat vreodată cu dumneavoastră despre acuzată?

– Da, dar îi spunea pe alt nume.

– Ce nume?

– Alette Peters.

– Dar ştia că numele ei adevărat este Ashley Patterson?

– Nu. Credea că o cheamă Alette Peters.

– Vreţi să spuneţi că l-a mințit?

David sări în picioare furios:

– Protestez.

– Se admite. Vă rog să nu mai sugeraţi răspunsuri martorului, domnule Brennan.

– Vă rog să mă iertaţi, doamnă judecătoare. Brennan se

întoarse din nou către martoră: V-a vorbit despre această Alette Peters, dar i-ați și văzut vreodată împreună?

– Da. A adus-o o dată la bufet și ne-a făcut cunoștință.

– Și era acuzata aici de față, Ashley Paterson?

– Da, numai că își spunea Alette Peters.

Gary King era acum pe banca martorilor.

– Sînteți coleg de cameră cu Richard Melton? întrebă Brennan.

– Da.

– Erați și prieteni? Ieșeați cu el și în oraș?

– Bineînțeles. Am ieșit de mai multe ori împreună, fiecare cu cîte o fată.

– Domnul Melton manifesta interes pentru vreo tînără în mod deosebit?

– Da.

– Știți cum o chema?

– Își spunea Alette Peters.

– O vedeți în această încăpere?

– Da. Stă acolo.

– Pentru ca să se înregistreze în procesul verbal, vorbiți despre acuzata Ashley Patterson?

– Exact.

– Cînd ați venit acasă în noaptea asasinatului, ați găsit trupul lui Richard Melton în apartament?

– Da.

– În ce stare era trupul?

– Plin de sînge.

– Fusese castrat?

Martorul se cutremură.

– Da, era oribil.

Brennan se uită la jurați să vadă ce reacție au. Era exact așa cum sperase.

– Ce ați făcut după aceea, domnule King?

– Am chemat poliția.

– Mulțumesc. Brennan se întoarse spre David: Martorul vă stă la dispoziție.

David se ridică și se apropie de Gary King.

– Povestiți-ne despre Richard Melton. Ce fel de om era?

– Un om admirabil.

– Era certăreț? Îi plăcea să se contrazică cu cineva?

– Richard? Nu. Exact invers. Era un băiat liniștit, retras.

– Îi plăcea să se afle în preajma unor femei dure și puternice fizic?

Gary privea mirat la el.

– Cîtuși de puțin. Lui Richard îi plăceau femeile calme, liniștite.

– S-a certat deseori cu Alette? Alette a strigat la el?

Gary era nedumerit.

– Nu era deloc așa. Nu țipau niciodată unul la altul. Se simțeau foarte bine împreună.

– Ați remarcat vreodată ceva care v-ar fi putut face să credeți că Alette Peters îi va face vreun rău...?

– Protestez. Sugerează răspunsuri martorului.

– Se admite.

– Nu mai am alte întrebări, spuse David. Se așeză apoi și îi spuse lui Ashley: Nu te teme. Ne face jocul nostru.

*

David şi Sandra luau cina la San Fresco, restaurantul de la hotel Wyndham cînd şeful de sală se apropie de ei şi spuse:

– Aveţi un telefon urgent, domnule Singer.

– Mulţumesc. Mă întorc imediat, îi spuse el Sandrei.

Îl urmă pe şeful de sală spre telefon.

– Aici David Singer.

– David, Jesse la telefon. Du-te sus la tine în cameră şi telefonează-mi. Se prăbuşeşte acoperişul!

17

Jesse...?

– David, ştiu că n-am dreptul să intervin, dar cred că ar trebui să ceri viciu de procedură.

– Ce s-a întîmplat?

– Te-ai uitat pe Internet în ultimele zile?

– Nu. Am fost cam ocupat.

– Ei bine, tot procesul se transmite pe Internet. Nu vorbesc decît despre asta în toate saloanele de conversaţie.

– Asta pot să-mi imaginez, dar ce contează? făcu David.

– Totul este negativ, David. Spun că Ashley este vinovată şi că trebuie executată. Şi spun lucrul acesta în termeni foarte colorați. Nici nu-ți poți imagina cît sînt de răutăcioşi.

– O, Dumnezeule mare, dacă vreunul din juraţi se uită pe Internet...

– Există şansa ca unii dintre ei să fie conectaţi la Internet

şi să se lase influenţaţi. Eu aş cere viciu de procedură sau, cel puţin, sechestrarea juraţilor.

– Îţi mulţumesc, Jesse. Aşa o să fac.

David puse receptorul la loc în furcă. Se întoarse apoi la Sandra, care îl aştepta:

– Veşti rele?

– Foarte rele.

În dimineaţa următoare, David ceru s-o vadă pe judecătoarea Williams înainte de întrunirea curţii. Fu introdus în biroul ei, împreună cu Mickey Brennan.

– Aţi cerut să mă vedeţi?

– Da, doamnă judecătoare. Aseară am aflat că procesul nostru reprezintă principalul subiect de conversaţie pe Internet. În toate saloanele de conversaţie nu se discută decît despre asta şi toţi au şi condamnat-o deja pe acuzată. Este un prejudiciu foarte grav. Şi întrucît sînt convins că unii dintre juraţi au computere cu acces la Internet sau discută cu prieteni care au acces, consider că se aduce un prejudiciu grav apărării. De aceea introduc o moţiune de viciu de procedură.

Judecătoarea reflectă o clipă.

– Moţiunea se respinge.

David încerca să se stăpînească.

– În acest caz, introduc cererea de sechestrare a juraţilor în aşa fel încît...

– Domnule Singer, în fiecare zi presa este la tribunal. Procesul acesta este subiectul cel mai fierbinte la televiziune, la radio şi în ziarele din întreaga lume. V-am avertizat că

totul se va transforma într-un circ, dar nu ați vrut să mă ascultați. Se aplecă înainte. Ei bine, este *circul* dumneavoastră. Dacă doreați ca jurații să fie sechestrați, ar fi trebuit să faceți această cerere înainte de începerea procesului. Şi probabil că nici atunci n-aş fi acceptat-o. Mai este ceva?

– Nu, doamnă judecătoare, spuse David, simțind cum i se strînge stomacul.

– Atunci să intrăm în sală.

Mickey Brennan îi punea întrebări şerifului Dowling.

– Adjunctul de şerif Samuel Blake v-a telefonat ca să vă spună că urma să-şi petreacă noaptea în apartamentul acuzatei ca s-o apere? I-a spus că cineva o amenința că îi va lua viața?

– Corect.

– Cînd ați mai primit veşti de la Blake?

– N-am mai primit. Am primit un telefon a doua zi de dimineață că ... că trupul lui fusese găsit pe aleea din spatele imobilului domnişoarei Patterson.

– Şi, bineînțeles că v-ați dus imediat acolo.

– Bineînțeles.

– Şi ce ați găsit?

Dowling înghiți în sec.

– Trupul lui Sam era înfăşurat într-un cearşaf plin de sînge. Fusese înjunghiat mortal şi castrat la fel ca celelalte două victime.

– La fel ca *celelalte* două victime. Aşadar, toate aceste crime au fost comise într-un mod similar.

– Da, domnule.

– Ca şi cînd ar fi fost comise de aceeaşi persoană?

– Protestez, strigă David sărind în picioare.

– Se admite.

– Am să retrag întrebarea. Ce aţi făcut după aceea, domnule şerif?

– Ei bine, pînă în acel moment, Ashley Patterson nu era suspectă. Dar după aceea, am luat-o la secţie şi i-am prelevat amprentele.

– Şi după aceea?

– Le-am trimis la FBI şi am primit rezultatul că sînt ale ei.

– Vreţi să explicaţi juriului ce înseamnă asta?

Şeriful Dowling se întoarse către juraţi:

– Amprentele ei se potriveau cu amprentele aflate la dosar în cazul celorlalte două asasinate precedente.

– Vă mulţumesc. Brennan se întoarse către David: Martorul vă aparţine.

– Domnule şerif, am auzit cum aţi relatat că în bucătăria domnişoarei Patterson a fost găsit un cuţit plin de sînge.

– Aşa este.

– Cum era ascuns? Era înfăşurat în ceva? Băgat undeva unde să nu poată fi găsit?

– Nu. Era la loc vizibil.

– La loc vizibil. Lăsat acolo de cineva care nu avea nimic de ascuns. Cineva care era nevinovat, pentru că ...

– Protestez!

– Se admite.

– Nu mai am alte întrebări.

– Martorul este liber.

– Dacă onorata instanță este de acord, spuse Brennan şi făcu semn unui om în salopetă care veni în față, ducînd oglinda de la dulăpiorul cu medicamente din baia lui Ashley Patterson. Pe ea era scris cu un ruj de buze O SĂ MORI.

David se ridică:

– Ce este asta?

Judecătoarea Williams se întoarse către Mickey Brennan:

– Domnule Brennan?

– Aceasta este momeala pe care acuzata a folosit-o pentru a-l face pe adjunctul de şerif Blake să vină la ea în apartament ca să-l poată asasina. Aş dori ca acest obiect să fie marcat drept proba D. Provine de la dulăpiorul cu medicamente al acuzatei.

– Protestez, doamnă judecătoare. Nu are nici o relevanță.

– Voi dovedi că are.

– Bine, vom vedea. Puteți continua.

Brennan plasă oglinda în fața jurații lor.

– Această oglindă a fost luată din baia acuzatei. Se uită la jurați. După cum vedeți, cineva a scris pe ea „O să mori". Acesta a fost pretextul folosit de acuzată pentru a-l determina pe ajutorul de şerif Blake să vină la ea acasă în noaptea aceea ca s-o apere. Se întoarse către judecătoarea Williams. Aş dori s-o chem la bară pe următoarea mea martoră, domnişoara Laura Niven.

De boxa martorilor se apropie o femeie de vîrstă mijlocie, care mergea sprijinindu-se într-un baston. Femeia depuse jurămîntul şi se aşeză.

– Unde lucrați, domnișoară Niven?

– Sînt consultantă a districtului San Jose.

– Și cu ce vă ocupați?

– Sînt expert grafolog.

– De cît timp lucrați pentru districtul San Jose, domnișoară Niven?

– De douăzeci și doi de ani.

Brennan făcu semn cu capul către oglindă:

– Ați mai văzut această oglindă?

– Da.

– Și ați examinat-o?

– Da.

– Și vi s-a prezentat și o mostră din scrisul acuzatei?

– Da.

– Și ați examinat-o?

– Da.

– Și ați comparat cele două scrisuri între ele?

– Da.

– Și care este concluzia dumneavoastră?

– Au fost scrise de aceeași persoană.

Toată sala scoase o exclamație.

– Așadar, spuneți că Ashley Patterson a scris ea însăși această amenințare?

– Așa este.

Mickey Brennan se uită spre David:

– Martorul vă aparține.

David șovăi. Se uită la Ashley. Aceasta stătea cu privirile în jos și tremura.

– Nu am întrebări.

– Nu aveți întrebări, domnule Singer? întrebă judecătoarea, studiindu-l atentă pe David.

David se ridică în picioare.

– Nu. Această mărturie nu are nici un sens. Se întoarse către juriu: Acuzarea va trebui să arate că Ashley Patterson le cunoştea pe acuzate şi că avea un motiv ca să ...

Judecătoarea Williams interveni iritată:

– V-am mai avertizat. Nu este treaba dumneavoastră să instruiți juriul cu privire la aplicarea legii. Dacă...

– Cineva trebuie s-o facă, explodă David. Dumneavoastră îi lăsați să ...

– Ajunge, domnule Singer. Vă rog să vă apropiați.

David se apropie de biroul judecătoarei.

– Vă acuz de atitudine ireverențioasă față de Curte şi vă condamn la o noapte de închisoare după terminarea procesului.

– Stați puțin, doamnă judecătoare, nu puteți...

– V-am condamnat deja la o noapte, spuse ea posomorîtă. Vreți două?

David rămase pe loc, privind fix la ea şi trăgînd aer în piept:

– De dragul clientei mele, o să-mi păstrez sentimentele pentru mine.

– O decizie înțeleaptă, spuse judecătoarea Williams scurt. Curtea se retrage. Apoi se adresă grefierului: Cînd se termină procesul, vreau ca domnul Singer să fie arestat.

– Da, doamnă judecătoare.

Ashley se întoarse către Sandra.

– O, Dumnezeule mare, ce se întîmplă aici?

Sandra o strînse încetişor de braţ:

– Nu-ţi face griji. Trebuie să ai încredere în David.

Sandra îi telefonă lui Jesse Quiller.

– Am auzit, spuse acesta. Numai despre asta se vorbeşte la ştiri, Sandra. Nu pot să-i fac o vină lui David din faptul că şi-a pierdut controlul. Judecătoarea îl persecută de la început. Ce a făcut David de a călcat-o aşa de rău pe nervi?

– Nu ştiu, Jesse. A fost oribil. Să fi văzut feţele juraţilor. Toţi o urăsc pe Ashley. Abia aşteaptă s-o condamne. Ei bine, acum vine rîndul lui David. O să-i facă să se răzgîndească.

– Doamne ajută!

– Judecătoarea Williams mă detestă, Sandra, şi lucrul acesta îi dăunează lui Ashley. Dacă nu fac nimic, Ashley va muri. Nu pot accepta să se întîmple aşa ceva.

– Ce poţi să faci? întrebă Sandra.

– Să renunţ la caz, spuse David respirînd cu greutate.

Amîndoi ştiau ce însemna asta. Ziarele or să facă un tam-tam nemaipomenit în legătură cu eşecul lui.

– N-ar fi trebuit să accept de la bun început procesul ăsta, spuse amărît David. Doctorul Patterson a avut încredere în mine ca să salvez viaţa fiicei sale, iar eu ...

Nu a mai putut să continue.

Sandra îl îmbrăţişă şi îl ţinu strîns.

– Nu te necăji, dragule. Totul o să se termine cu bine.

I-am decepționat pe toți, își spuse David. *Ashley, Sandra... O să fiu dat afară și de la firmă, n-o să mai am slujbă și copilul urmează să se nască în curînd. „Totul o să se termine cu bine." Chiar așa.*

A doua zi de dimineață, David ceru s-o vadă pe judecătoarea Williams la ea în birou. Mickey Brennan era și el acolo.

– Ați cerut să mă vedeți, domnule Singer? întrebă judecătoarea.

– Da, doamnă judecătoare. Doresc să mă retrag din acest proces.

– Pe ce motiv? întrebă judecătoarea.

David își alese cuvintele cu grijă:

– Nu cred că sînt avocatul cel mai potrivit pentru acest caz. Îi dăunez clientei. Aș dori să fiu înlocuit.

Judecătoarea spuse calm:

– Domnule Singer, dacă vă închipuiți că am să vă las să plecați pentru ca după aceea să iau totul de la capăt și să mai irosesc alt timp și alți bani, vă înșelați. Răspunsul este nu. M-ați înțeles?

David închise ochii pentru o clipă, silindu-se să rămînă calm.

– Da, doamnă judecătoare. Vă înțeleg.

18

Trecuseră peste trei luni de la începutul procesului şi David nu-şi mai amintea cînd dormise ultima dată o noapte întreagă. Într-o după-amiază, pe cînd se întorceau de la tribunal, Sandra spuse:

– David, cred că trebuie să mă întorc la San Francisco.

– De ce? întrebă David uitîndu-se surprins la ea. Sîntem chiar la mijlocul... O, Dumnezeule. O înconjură cu braţul. Copilul! Vine?

– Dintr-un moment într-altul, zîmbi Sandra. Am să mă simt mai bine acolo, mai aproape de doctorul Bailey. Mama a spus că vine să stea cu mine.

– Bineînţeles că trebuie să te duci înapoi, spuse David. Am pierdut noţiunea timpului. Urmează să se nască peste trei săptămîni, aşa e?

– Da.

David făcu o mutră jalnică.

– Şi eu n-am să pot fi cu tine.

Sandra îl luă de mînă.

– Nu fi necăjit, iubitule. Şi procesul o să se termine curînd.

– Nefericitul ăsta de proces ne distruge viaţa.

– David, totul va fi bine. Vechea mea slujbă mă aşteaptă. După ce se naşte copilul pot să...

– Îmi pare aşa de rău, Sandra, spuse David. Aş fi vrut...

– David, să nu-ţi pară niciodată rău pentru că faci ceva ce consideri că este corect.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

David îi mîngîie pîntecele.

– Vă iubesc pe amîndoi. Oftă. Foarte bine, am să te ajut să-ţi faci bagajele. Te conduc cu maşina înapoi la San Francisco deseară şi ...

– Nu, spuse Sandra ferm. Nu poţi să pleci de aici. Am s-o rog pe Emily să vină să mă ia.

– Întreab-o dacă poate să ia masa cu noi deseară.

– Foarte bine.

Emily fusese încîntată.

– Bineînţeles că vin să te iau.

Două ore mai tîrziu era la San Jose. Luară cina toţi trei la Chai Jane.

– E teribil, spuse Emily. Nu pot să sufăr gîndul că sînteţi departe unul de altul tocmai acum.

– Procesul este aproape gata, spuse David cu speranţă

în voce. Poate că o să se încheie înainte să se nască băiatul.

– O să avem două motive de a sărbători, zîmbi Emily.

Era momentul să plece. David o îmbrățișă pe Sandra.

– Am să-ți dau telefon în fiecare seară, spuse el.

– Te rog să nu-ți faci griji din cauza mea. O să fie foarte bine. Te iubesc foarte mult. Sandra se uită lung la el şi adăugă: Ai grijă de tine, David, pari obosit.

Abia după ce plecă Sandra, David îşi dădu seama cît de cumplit de singur era.

Procesul era în plină desfăşurare.

Mickey Brennan se ridică şi spuse:

– Aş dori să-l invit ca martor pe domnul doctor Lawrence Larkin.

Un bărbat distins, cu părul cărunt, se apropie de banca martorilor.

– Vreau să vă mulțumesc că ați venit, domnule doctor Larkin. Ştiu că timpul dumneavoastră este foarte prețios. Puteți să ne vorbiți puțin despre pregătirea dumneavoastră?

– Am un cabinet de psihiatrie la Chicago. Sînt preşedintele Asociației de Psihiatrie din Chicago.

– De cîți ani practicați psihiatria, domnule doctor?

– De aproximativ treizeci de ani.

– Ca psihiatru, presupun că ați văzut multe cazuri de personalitate multiplă.

– Nu.

Brennan ridică din sprîncene.

– Cînd spuneți nu, vreți să spuneți că nu ați văzut prea multe? Poate numai vreo duzină?

– N-am văzut niciodată nici un caz de personalitate multiplă.

Brennan se uită la jurați prefăcîndu-se dezorientat, apoi se întoarse din nou către doctor.

– În cei treizeci de ani de cînd lucrați cu pacienții cu tulburări mentale nu ați văzut niciodată nici măcar *un singur caz* de personalitate multiplă?

– Corect.

– Sînt uluit. Cum vă explicați acest lucru?

– Este foarte simplu. Nu cred că există o afecțiune de acest fel, personalitate multiplă.

– Ei bine, sînt uluit, domnule doctor. Nu au fost semnalate cazuri de personalitate multiplă?

Dr. Larkin pufni disprețuitor:

– Faptul că au fost semnalate nu înseamnă că sînt reale. Vedeți dumneavoastră, ceea ce unii medici consideră că este personalitate multiplă se confundă cu schizofrenia, depresia și diverse alte tulburări de anxietate.

– Foarte interesant. Așadar, după părerea dumneavoastră, ca expert psihiatru, nu credeți că există afecțiunea numită personalitate multiplă?

– Corect.

– Vă mulțumesc, domnule doctor. Mickey Brennan se întoarse către David: Martorul vă aparține.

David se ridică încet și se îndreptă spre martor.

– Sînteți președinte al Asociației de Psihiatrie din Chicago, domnule doctor Larkin?

– Da.

– Îi cunoaşteţi probabil pe mulţi dintre colegii dumneavoastră.

– Da. Trebuie să spun cu mîndrie că aşa este.

– Îl cunoaşteţi pe domnul doctor Royce Salem?

– Da. Îl cunosc foarte bine.

– Este un bun psihiatru?

– Excelent. Unul dintre cei mai buni.

– L-aţi cunoscut pe doctorul Clyde Donovan?

– Da. L-am întîlnit de multe ori.

– Aţi spune că este un bun psihiatru?

– Aş recurge la ajutorul lui – doctorul chicoti – dacă aş avea nevoie de un psihiatru.

– Şi ce părere aveţi despre doctorul Ingram? Îl cunoaşteţi?

– Ray Ingram? Sigur că da. Este un om admirabil.

– Este un psihiatru competent?

– O, da.

– Spuneţi-mi, vă rog, sînt toţi psihiatrii de acord asupra maladiilor mentale?

– Nu. Evident, există şi anumite divergenţe de opinii. Psihiatria nu este o ştiinţă exactă.

– Foarte interesant. Pentru că doctorul Salem, doctorul Donovan şi doctorul Ingram vor veni aici şi vor depune mărturie în sensul că au tratat numeroase cazuri de personalitate multiplă. Poate că nici unul dintre ei nu este la fel de competent ca dumneavoastră. Asta e tot. Sînteţi liber.

Judecătoarea Williams se întoarse către Brennan:

– Mai aveți întrebări?

Brennan se ridică și se apropie încet de martor.

– Domnule doctor Larkin, considerați că dacă ceilalți doctori nu sînt de aceeași părere cu dumneavoastră în privința personalității multiple aceasta înseamnă că ei au dreptate și dumneavoastră greșiți?

– Nu. Pot să citez zeci de psihiatri care nu cred în existența personalității multiple.

– Vă mulțumesc, domnule doctor. Nu mai am alte întrebări.

Mickey Brennan spuse:

– Domnule doctor Upton, am auzit afirmații după care ceea ce se consideră a fi personalitate multiplă este de fapt o confuzie cu alte afecțiuni. Care sînt analizele care dovedesc că tulburările provocate de personalitatea multiplă nu sînt aceleași cu cele provocate de alte afecțiuni?

– Nu există asemenea analize.

Brennan mimă o profundă uimire, în timp ce se uita la jurați.

– Nu *există* nici o analiză? Vreți să spuneți că nu există *nici o* modalitate prin care să spunem că cineva care pretinde că are tulburări de personalitate multiplă minte sau folosește această pretinsă afecțiune drept scuză pentru a se deroba de la răspunderea pentru crimele de care este răspunzător?

– Așa cum spuneam, nu există nici un fel de teste în acest sens.

– Așadar, este numai o chestiune de opinie? Unii psihiatri cred că afecțiunea există și alții nu cred?

– Aşa este.

– Vreau să vă întreb altceva. Dacă hipnotizaţi pe cineva, cu siguranţă că puteţi spune dacă are personalitate multiplă sau numai se preface.

– Mi-e teamă că nu, spuse dr. Upton scuturînd din cap. Chiar şi sub hipnoză sau sub efectul amitalului de sodiu nu se poate şti dacă cineva se preface sau nu.

– Asta este foarte interesant. Vă mulţumesc, domnule doctor. Nu mai am întrebări. Brennan se întoarse către David: Martorul e al dumneavoastră.

David se ridică şi se îndreptă spre boxa martorilor.

– Domnule doctor Upton, vi s-a întîmplat să primiţi pacienţi care fuseseră diagnosticaţi anterior de alţi doctori ca suferind de personalitate multiplă?

– Da. De mai multe ori.

– Şi i-aţi tratat pe aceşti pacienţi?

– Nu.

– De ce nu?

– Nu pot să tratez boli care nu există. Unul din pacienţi era un delapidator care voia ca eu să depun mărturie că nu era răspunzător, pentru că delapidarea fusese comisă de un alter ego al lui. O altă pacientă era casnică şi fusese arestată pentru că îşi bătea copiii. Susţinea că e altcineva înlăuntrul ei care îi bate pe copii. Au mai fost şi alţii cu pretexte destul de asemănătoare, dar cu toţii doreau să ascundă anumite lucruri. Cu alte cuvinte, se prefăceau.

– Se pare că aveţi o opinie foarte clară în această privinţă, domnule doctor.

– Da. Ştiu că am dreptate.

– Ştiţi că aveţi dreptate? întrebă David.

– Ei bine, vreau să spun...

– ... că toţi ceilalţi se înşală? Toţi doctorii care cred în existenţa personalităţii multiple se înşală?

– N-am vrut să spun asta...

– Şi dumneavoastră sînteţi singurul care are dreptate. Vă mulţumesc, domnule doctor. Asta e tot.

Dr. Simon Raleigh se afla în boxa martorilor. Era un bărbat scund, chel, în jur de şaizeci de ani.

– Vă mulţumesc că aţi venit, domnule doctor, spuse Brennan. Aţi avut o carieră ilustră. Sînteţi medic, profesor, aţi studiat la...

– Apărarea recunoaşte cariera strălucită a martorului, interveni David.

– Mulţumesc, spuse Brennan şi se întoarse către martor: Domnule doctor Raleigh, ce înseamnă *iatrogenicitate?*

– Este situaţia în care există o anumită boală şi tratamentul o agravează.

– Vreţi să fiţi ceva mai explicit, domnule doctor?

– Ei bine, în psihoterapie se întîmplă adesea ca terapeutul să influenţeze pacientul prin întrebări sau prin atitudinea sa. Îl determină pe pacient să se străduiască să iasă în întîmpinarea aşteptărilor medicului.

– Cum se poate aplica acest lucru în cazul tulburărilor de personalitate multiplă?

– Dacă psihiatrul îi pune întrebări pacientului în legătură cu diferitele personalităţi care coexistă în psihicul său, s-ar

putea ca pacientul să inventeze cîteva pentru a face pe placul terapeutului. Este o problemă foarte delicată. Amitalul şi hipnoza pot induce personalitatea multiplă în cazul unor pacienţi care sînt, altfel vorbind, normali.

– Aşadar, dumneavoastră spuneţi că sub hipnoză, însuşi psihiatrul poate modifica starea pacientului în aşa fel încît acesta să creadă ceva ce nu este adevărat?

– S-au întîmplat asemenea cazuri, da.

– Vă mulţumesc, domnule doctor. Se uită apoi la David: Martorul este la dispoziţia dumneavoastră.

– Mulţumesc, spuse David. Se ridică şi se apropie de boxa martorilor. Rosti apoi pe un ton dezarmant: Dosarul dumneavoastră personal este impresionant. Nu sînteţi numai psihiatru, sînteţi şi profesor la universitate.

– Da.

– De cît timp predaţi în învăţămîntul superior, domnule doctor?

– De peste cincisprezece ani.

– Minunat. Şi cum vă împărţiţi timpul? Vreau să spun, vă petreceţi jumătate din timp predînd şi cealaltă jumătate lucraţi ca medic?

– Nu , sînt profesor cu normă întreagă.

– Oh? Cam cît a trecut de cînd n-aţi mai practicat propriu-zis medicina?

– Aproape opt ani. Dar mă ţin la curent cu literatura medicală.

– Trebuie să vă spun că vă admir foarte mult. Aşadar, citiţi totul. Aşa se face că ştiţi ce este aceea iatrogenicitate?

– Da.

– Şi în trecut, au venit la dumneavoastră o mulţime de pacienţi care pretindeau că au tulburări de personalitate multiplă?

– Păi, nu tocmai...

– Nu foarte mulţi? În anii cît aţi practicat medicina, puteţi să spuneţi că aţi avut o duzină de cazuri care au pretins că au personalitate multiplă?

– Nu.

– Şase?

Dr. Raleigh dădu negativ din cap.

– Patru?

Nici un răspuns.

– Domnule doctor, aţi avut vreodată un pacient care să vină la dumneavoastră cu personalitate multiplă?

– Ştiţi, e greu să ...

– Da sau nu, domnule doctor?

– Nu.

– Aşadar, tot ceea ce ştiţi de fapt despre personalitatea multiplă este ceea ce aţi citit? Nu mai am alte întrebări.

Acuzarea a mai citat încă şase martori şi lucrurile se desfăşurară de fiecare dată la fel. Mickey Brennan adusese nouă psihiatri de frunte din întreaga ţară, toţi ferm convinşi că nu există tulburări de personalitate multiplă.

Dosarul acuzării se apropia de sfîrşit. După ce fu eliberat şi ultimul martor de pe lista acuzării, judecătoarea Williams se întoarse către Brennan.

– Mai aveți de citat și alți martori, domnule Brennan?

– Nu, doamnă judecătoare. Dar aș vrea să arăt juriului cîteva fotografii efectuate de poliție la locurile faptelor...

– Mă opun categoric, spuse David furios.

– Ce ați spus, domnule Singer? întrebă judecătoarea.

– Am spus, David încercă să se stăpînească, că protestez. Acuzarea încearcă să influențeze juriul cu ...

– Obiecția este respinsă, spuse judecătoarea. Se întoarse apoi spre Brennan: Puteți să prezentați fotografiile.

David se așeză furios. Brennan se întoarse la masa lui, luă un teanc de fotografii și le arătă juraților.

– Nu sînt imagini tocmai plăcute, doamnelor și domnilor, dar acesta este obiectul procesului. Nu este vorba aici de teorii și de pretexte. Nu este vorba de nici un fel de alter ego-uri misterioase care ucid oameni. Este vorba de trei oameni reali care au fost uciși în mod sălbatic, cu atrocitate. Legea spune că cineva trebuie să plătească pentru aceste asasinate. Este datoria fiecăruia dintre dumneavoastră să faceți în așa fel încît să se facă dreptate.

Brennan vedea groaza de pe chipurile juraților care se uitau la fotografii. Se întoarse apoi spre judecătoarea Williams:

– Acuzarea și-a încheiat prezentarea cazului.

Judecătoarea se uită la ceas:

– Este ora patru. Curtea se va retrage și lucrările vor fi reluate luni la ora zece dimineața. Ședința se suspendă.

19

Ashley Patterson era pe eşafod şi urma să fie spînzurată, cînd un poliţist intră în fugă şi spuse:

– Staţi puţin. Trebuie să fie electrocutată.

Scena se schimbă, Ashley stătea acum pe scaunul electric. Un paznic întinse mîna să apese pe comutator, dar judecătoarea Williams intră în fugă şi ţipă:

– Nu, o vom ucide cu o injecţie letală.

David se trezi şi se aşeză pe marginea patului, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Pijamaua lui era leoarcă de transpiraţie. Încercă să se ridice din pat şi simţi că ameţeşte. Îl durea capul îngrozitor şi avea febră. Îşi atinse fruntea cu mîna. Frigea. Încercă din nou să se ridice din pat şi fu doborît de un val de ameţeală.

– O, nu, gemu el. Nu astăzi. Nu acum.

Era ziua pe care o aşteptase atît de mult, ziua în care apărarea începea să-şi prezinte cazul. David se împletici spre

baie şi îşi clăti faţa cu apă rece. Se uită în oglindă.

– Arăţi ca naiba.

Cînd sosi la tribunal, judecătoarea Williams era deja la birou. Toată lumea îl aştepta.

– Îmi cer scuze pentru întîrziere, spuse David. Vocea lui abia se auzea. Pot să mă apropii?

– Da.

David se apropie de biroul judecătoarei, cu Brennan alături de el.

– Doamnă judecătoare, spuse David, aş dori să amînăm cu o zi.

– Pe ce temei?

– Nu mă simt bine, doamnă judecătoare. Sînt sigur că dacă doctorul îmi dă ceva, mîine am să mă simt bine.

– De ce nu-l lăsaţi pe asistentul dumneavoastră să preia cazul? întrebă judecătoarea Williams.

David se uită mirat la ea:

– Nu am asistent.

– De ce nu aveţi, domnule Singer?

– Pentru că...

Judecătoarea Williams se aplecă în faţă.

– N-am mai văzut nici un proces de asasinat condus în felul acesta. Vreţi să vă asiguraţi toată gloria numai pentru dumneavoastră, aşa e? Ei bine, aici n-o să reuşiţi. Şi am să vă mai spun ceva. Probabil consideraţi că ar trebui să mă recuz pentru că nu cred în apărarea asta a dumneavoastră cu „n-am făcut-o eu, diavolul m-a pus s-o fac", dar n-am de gînd să mă recuz. Vom lăsa juriul să decidă dacă clienta dumneavoastră

este vinovată sau nu. Mai este şi altceva, domnule Singer?

David stătea acolo şi se uita la ea, iar camera începuse să se învîrtească cu el. Îi venea s-o bage undeva. Îi venea să îngenuncheze şi s-o roage să fie dreaptă. Îi venea să se ducă direct acasă şi să zacă în pat. Spuse cu o voce răguşită:

– Nu, mulţumesc, doamnă judecătoare.

Judecătoarea Williams dădu din cap:

– Domnule Singer, procesul este în curs de desfăşurare. Nu mai irosiţi timpul instanţei.

David se duse spre banca juraţilor, încercînd să uite de durerea de cap şi de febră. Vorbi rar:

– Doamnelor şi domnilor, aţi ascultat cum acuzarea a ridiculizat existenţa afecţiunii numite personalitate multiplă. Sînt singur că domnul Brennan nu a vrut să fie în mod intenţionat răutăcios. Afirmaţiile sale s-au datorat ignoranţei. Este clar că nu cunoaşte nimic despre această boală numită personalitate multiplă şi acelaşi lucru este valabil şi pentru martorii pe care i-a citat. Dar eu am să vă prezint oameni care *ştiu* ce este această boală. Este vorba de medici cu reputaţie, care sînt experţi în această problemă. După ce veţi auzi declaraţiile lor, sînt sigur că veţi vedea într-o cu totul altă lumină ceea ce a spus domnul Brennan. Domnul Brennan a vorbit despre vinovăţia clientei mele în legătură cu comiterea acestor crime respingătoare. *Vinovăţie*. Pentru o crimă cu premeditare trebuie să existe nu numai actul vinovăţiei, ci şi o intenţie de vinovăţie. Am să vă demonstrez că Ashley Patterson nu răspundea de faptele ei atunci cînd au fost comise aceste crime. Cîţiva medici eminenţi vor declara că Ashley

Patterson mai are încă alte două personalități sau alter ego-uri, dintre care una este agresivă și preia din cînd în cînd controlul.

David privi la chipurile juraților. Parcă se îndepărtau de el. Strînse o clipă din pleoape.

– Asociația Americană de Psihiatrie recunoaște existența personalității multiple. La fel și mulți psihiatri eminenți din întreaga lume, care au tratat pacienți cu astfel de tulburări. Una dintre personalitățile lui Ashley Patterson a comis crimele, dar este o *personalitate* – un *alter ego* – asupra căreia ea nu poate exercita nici un control. Vocea lui devenea din ce în ce mai puternică. Pentru a înțelege problema foarte clar, trebuie să știți că legea nu pedepsește o persoană nevinovată. Așadar, aici este un paradox. Să ne imaginăm că un geamăn siamez este judecat pentru crimă. Legea spune că nu poți să-l pedepsești pe cel vinovat, pentru că trebuie să-l pedepsești și pe cel nevinovat.

Juriul asculta cu atenție. David făcu semn cu capul către Ashley:

– În acest caz, nu avem a face cu două personalități, ci cu trei.

Se întoarse către judecătoarea Williams.

– Aș dori să-l invit pe primul meu martor, doctorul Joel Ashanti.

– Domnule doctor Ashanti, unde practicați medicina?

– La Spitalul Madison din New York.

– Și ați venit aici la cererea mea?

– Nu. Am citit despre proces în ziare şi am vrut să depun mărturie. Am lucrat cu pacienţi care au tulburări de personalitate multiplă şi am vrut să dau o mînă de ajutor dacă pot să fiu de folos cu ceva. Tulburările de personalitate multiplă sînt mult mai frecvente decît se ştie şi aş dori să clarific orice fel de neînţelegeri, care s-ar putea ivi în legătură cu această chestiune.

– Apreciez acest lucru, domnule doctor. În astfel de cazuri, este ceva obişnuit să se găsească pacienţi cu două personalităţi sau alter ego-uri?

– După experienţa mea, oamenii cu tulburări de personalitate multiplă au mult mai multe alter ego-uri, uneori se ajunge pînă la o sută.

Eleanor Tucker se întoarse şi îi şopti ceva lui Mickey Brennan. Acesta zîmbi.

– De cît timp vă ocupaţi de tulburările de personalitate multiplă, domnule doctor Ashanti?

– De cincisprezece ani.

– La un pacient cu tulburări de personalitate multiplă există de regulă o personalitate care este dominantă?

– Da.

Unii dintre juraţi îşi luau notiţe.

– Şi gazda, persoana care are aceste personalităţi în interiorul ei, este conştientă de existenţa acestor alter ego-uri?

– Depinde. Uneori unele dintre alter ego-ouri se cunosc între ele, uneori nu se cunosc toate. Dar gazda, de regulă, nu este conştientă de existenţa lor pînă în momentul în care începe tratamentul psihiatric.

– Acest lucru este foarte interesant. Personalitatea multiplă poate fi vindecată?

– Adesea, da. Este însă nevoie de un tratament psihiatric de lungă durată. Uneori poate să dureze pînă la şase sau şapte ani.

– Aţi vindecat vreun pacient cu personalitate multiplă?

– O, da.

– Vă mulţumesc, domnule doctor.

David se întoarse şi se uită la juriu. *I-a interesat, dar nu s-au lăsat convinşi*, îşi zise el. Se uită apoi la Brennan:

– Martorul vă aparţine.

Brennan se ridică şi se apropie de boxa martorilor.

– Domnule doctor Ashanti, aţi spus că aţi venit tocmai de la New York pentru că aţi vrut să daţi o mînă de ajutor.

– Aşa este.

– Sosirea dumneavoastră aici nu ar putea fi pusă în legătură cu faptul că este vorba de un caz foarte important care, prin publicitatea pe care v-o face ,v-ar ajuta la ...

– Protestez, spuse David sărind în picioare.

– Se respinge.

– Am spus de ce am venit aici, spuse dr. Ashanti calm.

– Corect. Întrucît practicaţi medicina, domnule doctor, cîţi pacienţi aţi tratat de tulburări mentale?

– O, cred că vreo două sute.

– Şi din aceste cazuri, cîţi au fost cei suferinzi de personalitate multiplă?

– O duzină...

Brennan se uită la el cu uimire prefăcută.

– Din două sute de pacienți?

– Ei bine, știți...

– Ceea ce nu știu, domnule doctor Ashanti, este cum de vă puteți considera expert dacă nu ați avut de-a face decît cu aceste cîteva cazuri. Aș aprecia foarte mult dacă ne-ați putea da anumite probe care să confirme sau să infirme existența acestei tulburări mentale.

– Cînd spuneți probă...

– Sîntem la tribunal, domnule doctor. Juriul nu poate lua decizii pe baza unor teorii de tipul „ce-ar fi dacă". Ce-ar fi dacă, de pildă, acuzata îi ura atît de tare pe acei bărbați, încît s-a decis să-i ucidă și să recurgă apoi la scuza cu alter ego-ul din interiorul ei ca să ...

– Protestez! Se încearcă influențarea martorului, strigă David.

– Se respinge.

– Doamnă judecătoare...

– Luați loc, domnule Singer.

David o străfulgeră furios cu privirea pe judecătoarea Williams și se așeză.

– Așadar, susțineți că nu există nici o dovadă care să confirme sau să infirme existența personalității multiple?

– Nu, însă...

Brennan dădu din cap:

– Asta e tot.

Dr. Royce Salem se afla pe banca martorilor.

– Domnule doctor Salem, spuse David, ați examinat-o pe Ashley Patterson?

– Da.

– Şi la ce concluzie aţi ajuns?

– Domnişoara Patterson suferă de personalitate multiplă. Are două alter ego-uri, care îşi spun Toni Prescott şi Alette Peters.

– Şi poate exercita vreun control asupra lor?

– Nici un fel de control. Cînd preiau controlul, Ashley Patterson este într-o stare de amnezie temporară.

– Vreţi să ne explicaţi ce înseamnă aceasta?

– Amnezia este o stare în care victima îşi pierde total sau parţial memoria şi nu mai ştie unde este şi nici ce face. Această stare poate dura cîteva minute, alteori cîteva zile sau chiar cîteva săptămîni.

– Şi în această perioadă de timp aţi putea spune că persoana respectivă este răspunzătoare pentru acţiunile ei?

– Nu.

– Vă mulţumesc, domnule doctor. Se întoarse către Brennan: Martorul vă stă la dispoziţie.

– Domnule doctor Salem, spuse Brennan, sînteţi consultant la mai multe spitale şi ţineţi conferinţe în întreaga lume?

– Da, domnule.

– Presupun că şi colegii dumneavoastră sînt doctori talentaţi, capabili?

– Da, desigur.

– Aşadar ei sînt de acord cu toţii asupra existenţei personalităţii multiple?

– Nu.

– Ce vreți să spuneți?

– Unii dintre ei nu sînt de acord.

– Vreți să spuneți că nu cred în existența ei?

– Da.

– Dar ei greşesc şi dumneavoastră aveți dreptate?

– Eu am tratat pacienți şi *ştiu* că există aşa ceva. Cînd...

– Dați-mi voie să vă întreb ceva. Dacă *ar exista* această personalitate multiplă, s-ar putea ca unul dintre alter ego-uri să fie întotdeauna cel care comandă şi să impună gazdei ce să facă? Adică alter ego-ul spune „omoară" şi gazda omoară?

– Depinde. Alter ego-urile au grade diferite de influență.

– Aşadar, şi gazda *poate* fi cîteodată cea care comandă?

– Uneori da, bineînțeles.

– În cea mai mare parte a timpului?

– Nu.

– Domnule doctor, unde este dovada existenței personalității multiple?

– Am fost martorul schimbării fizice complete a pacienților în stare de hipnoză şi ştiu că...

– Şi aceasta este baza adevărului ?

– Da.

– Domnule doctor Salem, dacă eu vă hipnotizez pe dumneavoastră într-o cameră caldă şi vă spun că sînteți la Polul Nord în pielea goală într-o furtună de zăpadă, temperatura corpului dumneavoastră va scădea?

– Ei bine, da, dar...

– Asta e tot.

*

David se apropie de martor şi spuse:

– Domnule doctor Salem, există vreo urmă de îndoială în mintea dumneavoastră că aceste alter ego-uri există în Ashley Patterson?

– Nici una. Şi sînt capabile să preia oricînd controlul şi s-o domine.

– Şi ea va fi conştientă de acest lucru?

– Nu va fi conştientă de acest lucru.

– Vă mulţumesc.

– Aş dori să-l invit să depună mărturie pe Shane Miller.

David aşteptă pînă ce acesta se apropie şi depuse jurămîntul.

– Cu ce vă ocupaţi, domnule Miller?

– Sînt supervizor la Corporaţia Global Computer Graphics.

– Şi de cît timp lucraţi acolo?

– De aproape şapte ani.

– Ashley Patterson a lucrat acolo?

– Da.

– Şi aţi fost supervizorul ei?

– Da.

– Aşadar, o cunoaşteţi foarte bine?

– Aşa este.

– Domnule Miller, aţi auzit ce au spus doctorii despre anumite simptome ale personalităţii multiple, cum ar fi paranoia, nervozitate, anxietate. Aţi observat vreodată la domnişoara Patterson aceste simptome?

– Păi, eu...

– V-a spus vreodată domnişoara Patterson că are sentimentul că este urmărită de cineva?

– Da, mi-a spus.

– Şi că nu ştie cine ar putea fi?

– Aşa este.

– A afirmat o dată că cineva a folosit computerul ei ca s-o ameninţe cu un cuţit?

– Da.

– Şi lucrurile au ajuns pînă acolo încît aţi trimis-o să discute cu doctorul Speakman, psihologul companiei dumneavoastră?

– Da.

– Aşadar, Ashley Patterson a prezentat simptomele despre care vorbeam?

– Aşa este.

– Vă mulţumesc, domnule Miller. David se întoarse către Brennan. Martorul vă aparţine.

– Cîţi angajaţi aveţi sub directa dumneavoastră supraveghere, domnule Miller?

– Treizeci.

– Şi dintre aceşti treizeci de angajaţi, Ashley Patterson este singura pe care aţi văzut-o abătută?

– Ei bine, nu...

– O, chiar aşa?

– Oricine poate fi abătut la un moment dat.

– Vreţi să spuneţi că şi alţi angajaţi ai companiei

dumneavoastră se duc să stea de vorbă cu psihologul?

– O, sigur că da. Îi dau destul de mult de lucru.

– Chiar aşa? exclamă Brenan făcînd pe miratul.

– Da. Mulţi dintre ei au probleme. Oameni sînt.

– Nu mai am alte întrebări.

– Aş mai vrea eu să întreb ceva, spuse David. Domnule Miller, aţi spus că unii dintre angajaţii dumneavoastră au probleme. Ce fel de probleme?

– Păi, s-au certat cu prietenul sau cu soţul...

– Da?

– Sau sînt probleme de ordin financiar...

– Da?

– Sau au necazuri cu copiii...

– Cu alte cuvinte, problemele obişnuite pe care le putem avea oricare dintre noi?

– Da.

– Dar nimeni nu s-a dus să discute cu doctorul Speakman pentru că era urmărit de cineva sau pentru că era convins că cineva îl ameninţă şi vrea să-l omoare?

– Nu.

– Vă mulţumesc.

Procesul se suspendă pentru pauza de prînz.

David se urcă în maşină şi traversă parcul deprimat. Procesul mergea prost. Doctorii nu puteau să se decidă dacă personalitatea multiplă există sau nu. *Dacă ei nu se pot pune de acord*, îşi spuse David, *cum am să-i fac pe juraţi să se pună de acord? Dar nu pot să las să i se întîmple nimic rău*

lui Ashley. Nu pot. Se apropia de restaurantul Harold, aflat în apropierea tribunalului. Își parcă mașina și intră. Chelnerița îi zîmbi.

– Bună ziua, domnule Singer.

Era vestit. În bine sau în rău?

– Pe aici, vă rog.

O urmă într-un separeu și se așeză. Chelnerița îi întinse meniul, îi aruncă un zîmbet insidios și se îndepărtă, mișcîndu-și provocator coapsele. *Avantajele starurilor,* își spuse David posomorît. Nu-i era foame, dar parcă o auzea pe Sandra: „Trebuie să mănînci ca să-ți păstrezi puterile".

În separeul de lîngă el, erau două femei și doi bărbați. Unul dintre ei spunea:

– Este cu mult mai ticăloasă decît Lizzie Borden. Aia n-a ucis decît doi oameni.

– Și *nu* i-a castrat, adăugă celălalt bărbat.

– Ce crezi că o să-i facă?

– Mai întrebi? O să primească pedeapsa capitală.

– Păcat că ticăloasa asta de măcelăreasă nu poate să primească trei sentințe de condamnare la moarte.

Așa gîndește publicul, își spuse David. Avea sentimentul deprimant că, dacă s-ar plimba prin restaurant, ar auzi mai multe variante pe aceeași temă. Brennan o prezentase ca pe un monstru. Parcă auzea și vocea lui Quiller: *„Dacă n-o aduci pe banca martorilor, jurații or să plece cu această imagine în minte cînd vor intra în camera de deliberare ca să dea verdictul".*

Trebuie să risc. Trebuie să-i las pe jurați să vadă ei înșiși că Ashley spune adevărul.

Chelnerița era lîngă el:

– Vreți să vă iau comanda, domnule Singer?

– M-am răzgîndit, spuse el. Nu mi-e foame.

Se ridică și ieși din restaurant, simțind cum toate privirile se îndreaptă spre el. *Sper că nu sînt înarmați,* își spuse David.

20

David se întoarse la tribunal şi o vizită pe Ashley în celula ei. Aceasta şedea pe patul îngust, privind în podea.

– Ashley.

Fata ridică privirile. În ochii ei se citea disperarea. David se aşeză lîngă ea.

– Trebuie să stăm de vorbă, spuse el.

Ashley îl privea în tăcere.

– Toate lucrurile astea teribile care se spun despre tine... nimic din ele nu e adevărat. Dar jurații nu ştiu acest lucru. Ei nu te cunosc. Trebuie să-i lăsăm să te vadă aşa cum eşti în realitate.

Ashley se uită la el şi spuse tristă:

– Cum sînt în realitate?

– Eşti o ființă umană cumsecade care suferă de o boală. Or să manifeste simpatie pentru asta.

– Şi ce vrei să fac?

– Vreau să vii şi să depui mărturie.

Ashley îl privea îngrozită.

– Nu ... nu pot. Nu ştiu nimic. Nu pot să le spun nimic.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, Ashley. Nu ai de făcut nimic altceva decît să răspunzi la întrebările mele.

Un gardian veni în celulă:

– Curtea vă aşteaptă.

David se ridică şi o strînse de mînă pe Ashley.

– O să fie bine. Ai să vezi.

– Vă rog să vă ridicaţi în picioare. Judecătoarea Tessa Williams conduce cazul *Statul California împotriva lui Ashley Patterson.*

Judecătoarea se aşeză. David spuse:

– Pot să mă apropii?

– Da.

Mickey Brennan se apropie de biroul judecătoarei împreună cu David.

– Ce este, domnule Singer?

– Aş dori că citez un martor care nu este pe listă.

– E foarte tîrziu ca să mai introducem un alt martor pe listă, spuse Brennan.

– Doresc s-o citez pe Ashley Patterson.

– Nu văd... interveni judecătoarea, dar Brennan spuse repede:

– Acuzarea nu are nici o obiecţie, doamnă judecătoare.

Judecătoarea se uită la cei doi bărbaţi din faţa ei.

– Foarte bine. Puteţi să vă chemaţi martorul, domnule Singer.

– Vă mulțumesc, doamnă judecătoare. Se îndreptă apoi spre Ashley și o luă de mînă. Ashley...

Ashley stătea jos, cuprinsă de panică.

– Trebuie.

Se ridică cu inima zbătîndu-i-se în piept și se apropie încet de banca martorilor.

Mickey Brennan îi șopti lui Eleanor:

– M-am rugat tot timpul în gîndul meu s-o citeze.

– S-a terminat, spuse Eleanor.

Ashley Patterson depuse jurămîntul repetînd după grefier:

– Juri solemn să spui adevărul, întregul adevăr și numai adevărul, așa să-ți ajute Dumnezeu?

– Da.

Vocea ei era o șoaptă. Ashley se așeză în boxa martorilor.

David se apropie de ea și îi vorbi blînd:

– Știu că este foarte greu pentru tine. Ai fost acuzată de crime oribile, pe care nu le-ai comis. Tot ceea ce vreau eu este ca juriul să cunoască adevărul. Îți amintești că ai comis aceste crime?

– Nu, spuse Ashley scuturînd din cap.

David aruncă o privire spre juriu, apoi continuă:

– L-ai cunoscut pe Dennis Tibble?

– Da. Am lucrat împreună la Corporația Global Computer Graphics.

– Aveai vreun motiv să-l ucizi pe Dennis Tibble?

– Nu. Îi venea greu să vorbească. M-am... m-am dus la el acasă să-i dau un sfat pe care mi-l ceruse și atunci l-am văzut pentru ultima dată.

– L-ai cunoscut pe Richard Melton?

– Nu...

– Era pictor. A fost asasinat la San Francisco. Poliția a găsit probe de ADN şi amprentele tale la locul faptei.

Ashley scutura din cap de la stînga la dreapta.

– Nu ... nu ştiu ce să spun. Nu l-am cunoscut!

– L-ai cunoscut pe ajutorul de şerif Samuel Blake?

– Da. M-a ajutat. Nu l-am ucis!

– Eşti conştientă de faptul că ai două alte personalități, sau alter ego-uri în tine, Ashley?

– Da, răspunse ea cu vocea gîtuită.

– Cînd ai aflat acest lucru?

– Înainte de proces. Doctorul Salem mi-a spus. N-am putut să cred. Nici acum nu pot să cred. Este ... este prea cumplit.

– Nu ştiai mai înainte de aceste alter ego-uri?

– Nu.

– Nu ai auzit niciodată de Toni Prescott şi de Alette Peters?

– Nu!

– Acum crezi că există înlăuntrul tău?

– Da... Trebuie să cred. Ele trebuie să fi făcut aceste ... aceste lucruri oribile.

– Aşadar, nu-ți amintești că l-ai cunoscut pe Richard Melton şi nu ai avut nici un motiv să-l ucizi pe Dennis Tibble sau pe Samuel Blake, care venise la tine acasă ca să te apere?

– Aşa este. Ochii ei se plimbau prin sala plină de lume şi Ashley simțea cum o cuprinde panica.

– O ultimă întrebare, spuse David. Ai avut vreodată necazuri cu legea, Ashley?

– Niciodată.

David îşi puse mîna pe mîna ei.

– Deocamdată atît. Se întoarse către Brennan: Martora vă aparţine.

Brennan se ridică cu un zîmbet larg pe faţă.

– Ei bine, domnişoară Patterson, în sfîrşit putem sta de vorbă şi cu dumneavoastră. Aţi avut vreodată relaţii sexuale cu Dennis Tibble?

– Nu.

– Aţi avut relaţii sexuale cu Richard Melton?

– Nu.

– Aţi avut vreodată, indiferent cînd, contact sexual cu Samuel Blake?

– Nu.

– Foarte interesant, spuse Brennan privind către juraţi. Pentru că pe trupurile tuturor acestor trei oameni s-au găsit urme de secreţie vaginală. Iar ADN-ul ei este al dumneavoastră.

– Nu... nu ştiu nimic despre asta.

– Poate că aţi fost păcălită. Poate aveţi un duşman de moarte care a luat-o şi ...

– Protestez!

– Se respinge.

– ... şi a pus-o pe cele trei corpuri mutilate. Aveţi duşmani care ar putea să facă aşa ceva împotriva dumneavoastră?

– Eu... nu, nu ştiu.

– Laboratorul de amprenete al FBI-ului a verificat amprentele pe care le-a găsit poliția la locul crimelor. Și sînt sigur că o să fiți surprinsă să ...

– Protestez.

– Se admite. Aveți grijă, domnule Brennan.

– Da, doamnă judecătoare.

Satisfăcut, David se așeză. Ashley era în pragul unei crize de isterie.

– Alter ego-urile trebuie să fi ...

– Amprentele de la locurile faptelor sînt ale dumneavoastră și numai ale dumneavoastră.

Ashley stătea tăcută. Brennan se apropie de masă, luă un cuțit de bucătărie învelit în celofan și îl ridică.

– Recunoașteți acest obiect?

– S-ar putea... s-ar putea să fie al meu.

– Unul dintre cuțitele dumneavoastră?

– Da.

– Așa este. A fost deja admis ca probă. Petele de sînge de pe el sînt ale lui Samuel Blake. Amprentele dumneavoastră sînt pe arma crimei.

Ashley clătina la nesfîrșit din cap dintr-o parte în alta.

– N-am văzut în viața mea un caz mai clar de omor cu sînge rece și o apărare mai slabă. Să te ascunzi în spatele a două personaje inexistente, imaginare este cel mai ...

– Protestez.

– Se admite. Domnule Brennan, v-am avertizat deja.

– Îmi cer scuze, doamnă judecătoare.

Brennan continuă:

– Sînt sigur că juriul ar dori să facă cunoştinţă cu personajele despre care vorbiţi. Dumneavoastră sînteţi Ashley Patterson, aşa este?

– Da...

– Foarte bine, aş vrea să vorbesc cu Toni Prescott.

– Nu... nu pot s-o aduc.

Brennan se uită surprins la ea:

– *Nu puteţi? Chiar aşa?* Ei bine, atunci poate pe Alette Peters?

Ashley dădu din cap disperată.

– Nu... nu am nici un control asupra lor.

– Domnişoară Patterson, eu încerc să vă ajut, spuse Brennan. Vreau să arăt juraţilor acele alter ego-uri care au ucis şi au mutilat trei bărbaţi nevinovaţi. Aduceţi-le!

– Nu ... nu pot. Ashley începu să plîngă în hohote.

– Nu puteţi pentru că nu există! Vă ascundeţi în spatele unor fantome. Sînteţi singura persoană care stă acolo şi singura care este vinovată. Ele nu există, dar *dumneavoastră* existaţi şi am să vă spun ce altceva mai există: dovezile irefutabile, indubitabile ale faptului că aţi ucis trei bărbaţi şi i-aţi emasculat cu sînge rece.

Se întoarse către judecătoarea Williams:

– Doamnă judecătoare, acuzarea nu mai are nimic de adăugat.

David se întoarse să privească la juraţi. Stăteau şi se uitau cu toţii la Ashley cu feţele pline de repulsie. Judecătoarea se întoarse către David:

– Domnule Singer?

David se ridică în picioare.

– Doamnă judecătoare, vă cer permisiunea să o hipnotizez pe acuzată ca să ...

Judecătoarea Williams i-o retează scurt:

– Domnule Singer, v-am avertizat şi mai înainte că nu am intenţia să transform sala de judecată în sală de spectacol. Nu puteţi s-o hipnotizaţi în sala *mea* de judecată. Răspunsul este nu.

David spuse ferm:

– *Trebuie* să mă lăsaţi să fac asta. Nu ştiţi cît este de important...

– Ajunge, domnule Singer. Vocea.ei era ca gheaţa. Vă acuz pentru a doua oară de comportament ireverenţios. Vreţi să reexaminaţi martora, da sau nu?

David se simţea nefericit.

– Da, doamnă judecătoare.

Se apropie de boxa martorilor.

– Ashley, ştii că eşti sub prestare de jurămînt.

– Da. Ashley respira cu greutate, încercînd să se controleze.

– Şi că tot ceea ce ai spus este adevărul aşa cum îl ştii tu?

– Da.

– Ştii că mai există încă alte două alter ego-uri în mintea şi în trupul şi în sufletul tău, asupra cărora tu nu ai nici un fel de control?

– Da.

– Toni şi Alette?

– Da.

– N-ai comis nici una din crimele acelea oribile?

– Nu.

– Una dintre ele le-a comis, dar nu eşti tu răspunzătoare.

Eleanor se uită întrebătoare la Brennan, dar acesta zîmbi şi dădu din cap:

– Lasă-l să şi-o facă cu mîna lui, şopti el.

– Helen... David se opri brusc, alb la faţă ca hîrtia. Vreau să spun, Ashley... Vreau s-o aduci la suprafaţă pe Toni.

Ashley se uită la David şi dădu din cap neajutorată.

– Nu... nu pot, şopti ea.

– Ba da, poţi. Toni ne ascultă chiar acum. Se bucură şi de ce nu s-ar bucura? A reuşit să scape nepedepsită cu trei crime. Ridică vocea. Eşti foarte şmecheră, Toni. Vino încoace să-ţi facem o plecăciune. Nimeni nu poate să te atingă. Nu poate să te pedepsească, pentru că Ashley este nevinovată şi ar trebui s-o pedepsească şi pe ea dacă te pedepsesc pe tine.

Toată lumea îl privea ţintă pe David. Ashley rămăsese încremenită. David se apropie mai mult de ea:

– Toni! Toni! Mă auzi? Vreau să apari. *Acum!*

Aşteptă o clipă. Nu se întîmplă nimic. Ridică vocea:

– Toni! Alette! Ieşiţi la iveală! Ştim cu toţii că sînteţi acolo!

În sala de judecată, nu se auzea nici un zgomot. David îşi pierdu controlul de sine. Acum urla de-a dreptul:

– Ieşiţi afară. Arătaţi-vă chipurile... *Naiba să vă ia! Acum! Acum!*

Ashley era toată numai lacrimi. Judecătoarea Williams strigă furioasă:

– Veniți aici, domnule Singer!

David se apropie încet de ea.

– Ai terminat cu circul ăsta, domnule Singer? Am să trimit un raport în legătură cu comportarea dumitale la barou. Eşti o adevărată ruşine pentru profesiunea dumitale şi am de gînd să recomand excluderea dumitale din barou.

David nu răspunse.

– Mai ai şi alți martori?

David lăsă capul în jos învins.

– Nu, doamnă judecătoare.

Se terminase. Pierduse. Ashley avea să moară.

– Apărarea nu mai are nimic de spus.

Joseph Kincaid şedea în ultimul rînd din sala de judecată şi privea negru la față. Se întoarse către Harvey Udell:

– Scapă de el. Kincaid se ridică şi plecă.

Udell îl opri pe David în momentul în care acesta pleca din sala de judecată.

– David ...

– Bună, Harvey.

– Îmi pare rău că a ieşit aşa.

– Nu e ...

– Domnului Kincaid îi pare rău că trebuie să-ți transmită asta, dar, ştii, date fiind împrejurările, crede că ar fi mai bine dacă nu te-ai mai întoarce la firmă.

În momentul în care ieşi din sală, David fu asaltat de camerele de luat vederi şi de reporterii care urlau:

– Aveți de făcut o declarație, domnule Singer...?

– Am auzit că judecătoarea Williams vrea să vă excludă din barou...

– Judecătoarea Williams spune că vrea să vă închidă pentru sfidarea curții. Dumneavoastră ce credeți?...

– Experții consideră că ați pierdut cazul... Aveți de gînd să faceți recurs?

– Experții noştri juridici consideră că Ashley va primi pedeapsa cu moartea...

– Ce planuri aveți pentru viitor...?

David se urcă în maşină fără să rostească o vorbă şi plecă.

21

Își repeta în minte la nesfîrșit scenele atît de cunoscute.

Am văzut la știrile de dimineață, domnule doctor Patterson. Nici nu pot să vă spun ce rău îmi pare.

Da. A fost o lovitură cumplită. Am nevoie de ajutorul tău, David.

Bineînțeles. Orice pot să fac.

Vreau s-o reprezinți pe Ashley.

Nu pot să fac asta. Nu sînt penalist. Dar pot să vă recomand un avocat foarte bun, pe Jesse Quiller.

Foarte bine, îți mulțumesc, David...

Ești un tînăr foarte nerăbdător, așa e? Întîlnirea noastră trebuia să fie abia la ora cinci. Ei bine, am veşti bune pentru tine. Te facem partener...

*

Ați dorit să mă vedeți?

Da, doamnă judecătoare. Se vorbește despre acest proces la Internet și toată lumea a și condamnat-o deja pe acuzată. Ar putea fi un prejudiciu serios pentru apărare. De aceea introduc o moțiune de viciu de procedură.

Cred că sînt motive întemeiate pentru viciul de procedură, domnule Singer. Sînt de acord...

Jocul cu gust atît de amar care începe cu „ce-ar fi fost dacă..."

În dimineața următoare, curtea își reluă dezbaterile.

– Acuzarea este gata pentru pledoaria finală?

Brennan se ridică și se apropie de banca juraților, privindu-i în ochi pe rînd, unul după altul.

– Aveți posibilitatea să scrieți istoria aici. Dacă credeți că acuzata este realmente formată din mai multe persoane și nu este răspunzătoare pentru ceea ce a făcut, pentru crimele teribile pe care le-a comis și o lăsați să plece, înseamnă că oricine va putea să scape de acuzația de crimă prin simplul fapt că va spune că n-a comis-o. Că a fost comisă de un misterios alter ego. Oamenii vor putea așadar să jefuiască, să violeze, să ucidă și nu vor fi vinovați. „N-am făcut-o eu, a făcut-o alter ego-ul meu." Ken, sau Joe, sau Suzy, sau cum doresc să-și spună. Ei bine, cred că sînteți prea inteligenți ca să vă lăsați păcăliți de această poveste. Realitatea este cea din fotografiile pe care le-ați privit. Oamenii aceștia nu au fost uciși de nici un fel de alter ego-uri. Au fost uciși în mod

deliberat, sălbatic şi atroce de acuzata care stă la masă, Ashley Patterson. Doamnelor şi domnilor membri ai juriului, ceea ce a încercat apărarea să facă aici s-a mai încercat şi altă dată. În cazul *Mann contra Teller,* decizia a fost că existenţa personalităţii multiple în sine nu înseamnă achitarea acuzatului. În cazul *Statele Unite contra Whirley,* o soră medicală care a ucis un prunc a susţinut că are personalitate multiplă. Tribunalul a considerat-o vinovată. Ştiţi, aproape că îmi este milă de acuzată. Atîtea personaje trăiesc în biata fată. Cred că nimănui dintre noi nu i-ar conveni să aibă o grămadă de străini nebuni care să se plimbe prin lăuntrul nostru, aşa e? Care să se plimbe, să ucidă şi să castreze oameni. Ai şi de ce să-ţi fie frică.

Se întoarse să se uite la Ashley:

– Acuzata nu pare speriată, aşa e? Nu suficient de speriată ca să nu-şi pună o rochie frumoasă, să se pieptene şi să se fardeze. Nu pare absolut deloc speriată. Îşi închipuie că o să credem povestea ei şi o să-i dăm drumul să plece. Nimeni nu poate să dovedească existenţa acelei tulburări a ei de personalitate multiplă, aşa că noi va trebui să facem singuri raţionamentele. Apărarea susţine că aceste personaje intervin şi preiau controlul. Să vedem – mai întîi este Toni; s-a născut în Anglia. Şi apoi Alette; s-a născut în Italia. Sînt cu toatele aceeaşi persoană. S-au născut pe continente diferite şi la date diferite. Vă zăpăceşte treaba asta? Pe mine, da. I-am oferit acuzatei şansa de a ne lăsa să le vedem pe alter ego-uri, dar n-a profitat de ea. Mă întreb de ce? Poate pentru că nu există...? Legislaţia din California recunoaşte tulburarea

provocată de personalitatea multiplă drept bază de apărare? Nu. Dar legislația din Colorado? Nu. Mississippi? Nu. Legislația federală? Nu. De fapt, *nici* un stat nu recunoaşte personalitatea multiplă ca posibilitate de apărare. De ce? Pentru că *nu este* o modalitate de apărare. Doamnelor şi domnilor, este un alibi fictiv şi o încercare de a scăpa de pedeapsă... Ceea ce doreşte apărarea să vă facă să credeți este că în acuzată sînt două persoane, aşa că nici una nu poartă răspunderea pentru acțiunile ei criminale. Dar nu este decît o singură acuzată care stă în această sală de judecată – Ashley Patterson. Am dovedit dincolo de orice îndoială că ea este criminala. Dar ea susține că nu a comis aceste crime. Acestea au fost comise de altcineva, de cineva care i-a împrumutat trupul ca să ucidă oameni nevinovați – alter ego-urile ei. Ce minunat ar fi dacă am avea cu toții alter ego-uri care să facă pe ascuns pentru noi ceea ce dorim şi societatea nu ne permite? Sau poate că nu. Ați vrea să trăiți într-o lume în care oamenii pot să omoare pe cine vor şi să spună: „Nu poți să-mi faci nimic, n-am făcut nimic, alter ego-ul meu e de vină" şi „Nu poți să-l pedepseşti pe alter ego-ul meu, pentru că alter ego-ul meu sînt de fapt eu". Dar procesul de față nu se referă la ființe mitologice care nu există. Acuzata, Ashley Patterson, se află în fața noastră pentru trei crime odioase, comise cu sînge rece şi procuratura cere pedeapsa cu moartea. Vă mulțumesc.

Mickey Brennan se întoarse la locul său.

– Apărarea este pregătită să prezinte pledoaria finală?

David se ridică. Se apropie de banca juraților, se uită la fețele lor şi ce văzu îi tăie orice curaj.

– Ştiu că a fost un caz foarte greu pentru noi toţi. Aţi auzit experţi care au declarat că au tratat tulburări provocate de personalitatea multiplă şi i-aţi auzit pe alţii care au susţinut că aşa ceva nu există. Dumneavoastră nu sînteţi medici, nimeni nu vă cere să emiteţi un raţionament bazat pe cunoştinţe medicale. Vreau să vă cer scuze tuturor dacă purtarea mea de ieri vi s-a părut nepotrivită. Am strigat la Ashley Patterson pentru că voiam să le silesc pe alter ego-urile ei să iasă la iveală. Eu am vorbit cu ele. Ştiu că există. Există cu adevărat o Alette şi o Toni şi pot să preia controlul asupra lui Ashley oricînd doresc. Ashley nu are cunoştinţă de faptul că a comis vreo crimă. V-am spus la începutul acestui proces că, pentru ca o persoană să fie condamnată pentru crimă cu premeditare, trebuie să existe probe fizice şi motive. Aici nu există absolut nici un motiv, doamnelor şi domnilor. Nici unul. Iar legea spune că acuzarea trebuie să dovedească vinovăţia acuzatului dincolo de orice îndoială rezonabilă. Sînt sigur că veţi fi de acord cu mine că, în cazul de faţă, *există* o îndoială rezonabilă. În ceea ce priveşte probele, apărarea nu pune la îndoială existenţa lor. Sînt amprentele digitale ale lui Ashley Patterson şi ADN-ul ei la locurile crimelor. Dar tocmai faptul că se află acolo trebuie să ne dea de gîndit. Ashley Patterson este o femeie inteligentă. Dacă ar fi comis o crimă şi n-ar fi vrut să fie prinsă, ar fi fost aşa de proastă încît să-şi lase amprentele de fiecare dată? Răspunsul este nu.

David continuă să vorbească alte treizeci de minute. În cele din urmă, se uită la feţele juraţilor şi nu se simţi deloc liniştit. Se aşeză.

Judecătoarea Williams se întoarse către jurați:

– Acum vreau să vă dau instrucțiuni cu privire la ceea ce se poate aplica, din punct de vedere legal, în cazul de față. Vreau să ascultați cu atenție.

Vorbi încă douăzeci de minute, prezentînd în detaliu ceea ce legea admitea și ceea ce nu se putea invoca.

– Dacă mai aveți întrebări sau doriți să mai auziți anumite părți din declarații, grefierul o să vi le aducă. Juriul este rugat acum să meargă să delibereze. Ședința se suspendă pînă la întoarcerea juriului.

David se uită la membrii juriului care se ridicau unul după altul și părăseau sala de judecată, intrînd în camera de deliberare. *Cu cît va dura mai mult, cu atît avem mai multe șanse,* își spuse David.

Jurații se întoarseră peste patruzeci și cinci de minute.

David și Ashley se uitau la membrii juriului care intrau unul după altul și își reluau locurile. Chipul lui Ashley era dăltuit în piatră. David își dădu seama că transpiră abundent.

Judecătoarea Williams se adresă președintelui juriului:

– Ați ajuns la un verdict?

– Da, doamnă judecătoare.

– Vă rog să-l dați aprodului.

Aprodul duse foaia de hîrtie la judecătoare. Judecătoarea o despături. În sala de judecată nu se auzea nici un zgomot. Aprodul duse hîrtia înapoi la președintele juriului.

– Vreți, vă rog, să citiți verdictul?

Pe un ton lent, măsurat, președintele începu să citească:

- În cazul *Statul California împotriva lui Ashley Patterson,* noi, juriul, în acțiunea mai sus-menționată o găsim pe acuzată, Ashley Patterson, vinovată de uciderea lui Dennis Tibble, prin încălcarea Codului Penal, secțiunea 187.

În sală se auzi un foşnet. Ashley închise ochii şi strînse puternic pleoapele.

– În cazul *Statul California împotriva lui Ashley Patterson,* noi, juriul, în acțiunea mai sus-menționată o găsim pe acuzată, Ashley Patterson, vinovată de uciderea lui Samuel Blake, prin încălcarea Codului Penal, secțiunea 187.

– În cazul *Statul California împotriva lui Ashley Patterson,* noi, juriul, în acțiunea mai sus-menționată o găsim pe acuzată, Ashley Patterson, vinovată de uciderea lui Richard Melton, prin încălcarea Codului Penal, secțiunea 187. Noi, juriul, în cazul tuturor verdictelor, am stabilit că este vorba de crimă cu premeditare.

David simțea că nu mai poate respira. Se întoarse către Ashley, dar nu reuşi să articuleze nici un cuvînt. Se aplecă şi îşi puse brațele pe umerii ei.

Judecătoarea Williams spuse:

– Aş dori ca membrii juriului să se exprime personal.

Unul cîte unul, aceştia se ridicară în picioare.

– Verdictul care a fost citit este cel la care ați ajuns prin deliberare?

După ce toți afirmară că da, judecătoarea Williams spuse:

– Verdictul va fi înregistrat şi consemnat în procesul-verbal. Vreau să mulțumesc juriului pentru timpul acordat şi pentru efortul făcut, continuă ea. Sînteți liberi. Mîine Curtea va decide în legătură cu problema bolii mentale.

David stătea acolo nemişcat, amorţit, uitîndu-se în urma lui Ashley, care era condusă afară din sala de judecată.

Judecătoarea Williams se ridică şi se duse în biroul ei fără să se uite la David. Atitudinea ei îi arăta cît se poate de clar lui David care va fi decizia ei de a doua zi. Ashley avea să fie condamnată la moarte.

Sandra îi dădu telefon de la San Francisco:

– Cum te simţi, David?

– Bine, spuse el, încercînd să pară vesel. Tu cum te simţi?

– Foarte bine. Am urmărit ştirile la televizor. Judecătoarea a fost nedreaptă cu tine. Nu poate să te excludă din barou. Nu ai făcut altceva decît să încerci să-ţi ajuţi clienta.

Nici un răspuns.

– Îmi pare rău David. Aş fi vrut să fiu alături de tine. Aş putea să iau maşina şi să ...

– Nu, spuse David. Nu putem să riscăm. Ai fost astăzi la doctor?

– Da.

– Şi ce a spus?

– Foarte curînd. Dintr-o clipă în alta.

La mulţi ani, Jeffrey.

Îi telefonă şi Jesse Quiller.

– Am dat-o în bară, spuse David.

– Pe naiba. N-ai nimerit la judecătorul care trebuia. Ce i-ai făcut de e aşa pornită împotriva ta?

– Mi-a propus să cădem la o înțelgere, spuse David. Nu voia să se ajungă la proces. Poate că ar fi trebuit s-o ascult.

Toate canalele de televiziune erau pline de comentarii cu privire la nenorocirea lui. Îl asculta pe unul din experții jurişti ai unui canal care comenta cazul:

„N-am mai auzit niciodată un avocat al apărării care să țipe la propriul client. Trebuie să vă spun că și instanța a rămas stupefiată. A fost unul dintre cele mai..."

David închise televizorul. *Unde a fost greşeala? Viața trebuie să aibă happy end. Dar pentru că eu am încurcat totul, Ashley va muri, iar eu am să fiu exclus din barou, copilul se poate naşte dintr-o clipă în alta, iar eu nici măcar n-am o slujbă.*

Stătea în camera lui de hotel la miezul nopții și privea în întuneric. Era momentul cel mai nefericit din viața lui. Își repeta în minte la nesfîrşit ultima scenă din sala de judecată.

„Nu poți s-o hipnotizezi în sala mea de judecată. Răspunsul este nu."

Dacă m-ar fi lăsat s-o hipnotizez pe Ashley acolo, știu că aș fi convins juriul. E prea tîrziu, acum totul s-a terminat.

Dar o voce mică, neastîmpărată îi spunea: *Cine spune că s-a terminat?*

Dar nu mai pot să fac nimic.

Clienta ta este nevinovată. Ai de gînd s-o lași să moară?

Lasă-mă în pace.

Cuvintele judecătoarei Williams îi răsunau ca un ecou în minte. *„Nu poți s-o hipnotizezi în sala mea de judecată."*

Şi cuvintele se repetau la nesfîrşit – *în sala mea de judecată.*

La ora cinci dimineaţa, David, într-o stare de maximă agitaţie, dădu două telefoane. Cînd termină, soarele abia apărea deasupra orizontului. *E un semn bun,* îşi spuse David. *Vom cîştiga.*

Ceva mai tîrziu, David intră grăbit într-un magazin de antichităţi.

Vînzătorul se apropie de el.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule? Îl recunoscu imediat pe David: Domnule Singer?

– Caut un paravan chinezesc pliabil. Aveţi aşa ceva?

– Da, avem. Nu avem paravane chiar vechi, dar...

– Să vedem ce aveţi.

– Desigur.

Îl conduse pe David spre secţiunea unde se aflau mai multe paravane chinezeşti pliabile. Vînzătorul arătă spre unul din ele:

– Iată, acesta...

– Acesta e foarte bun, spuse David.

– Da, domnule. Unde să-l trimitem?

– Îl iau cu mine.

Următorul drum al lui David fu la un magazin de fierărie de unde cumpără un briceag al armatei elveţiene. Cincisprezece minute mai tîrziu, intra în coridorul tribunalului, cărînd după el paravanul. Îi spuse pazniculuí de la intrare:

– Am aranjat s-o intervievez pe Ashley Patterson. Am permisiunea să folosesc biroul judecătorului Goldberg. Astăzi nu este aici.

– Da, domnule, spuse paznicul. Totul este în ordine. Am s-o aduc pe acuzată. Doctorul Salem şi încă un alt domn sînt deja aici.

– Mulţumesc.

Paznicul se uită în urma lui David, care băgă paravanul chinezesc în lift. *E nebun de legat,* îşi spuse omul.

Biroul judecătorului Goldberg era o încăpere confortabilă cu o masă lîngă fereastră, cîteva fotolii, scaune şi o canapea lîngă unul din pereţi. Dr. Salem şi celălalt bărbat şedeau în cameră cînd intră David.

– Vă rog să mă iertaţi că am întîrziat.

– Acesta este Hugh Iverson, spuse dr. Salem. Este expertul pe care l-ai cerut.

Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile.

– Hai să aranjăm totul cît mai repede, spuse David. Ashley vine încoace.

Se întoarse către Hugh Iverson şi arătă spre un colţ al încăperii:

– Acolo vă convine?

– E perfect.

Se uită la Iverson, care se pusese pe treabă. Cîteva minute mai tîrziu, uşa se deschise şi Ashley intră împreună cu un gardian.

– Va trebui să rămîn în cameră, spuse acesta.

– Foarte bine, spuse David. Se întoarse apoi spre Ashley:

Te rog să iei loc. Mai întîi, trebuie să-ți spun că îmi pare nespus de rău pentru felul în care au evoluat lucrurile.

Ashley dădu din cap, aproape absentă.

– Dar încă nu s-a terminat. Mai avem o şansă.

Ashley se uită la el fără să creadă.

– Ashley, aş dori ca doctorul Salem să te hipnotizeze din nou.

– Nu. Ce rost are să...

– Fă-o pentru mine.

Ashley ridică din umeri. David făcu semn cu capul către dr. Salem. Acesta îi spuse lui Ashley:

– Am mai făcut acest lucru şi mai înainte, aşadar ştii că tot ce trebuie să faci este să închizi ochii şi să te relaxezi. Relaxează-te. Toți mușchii trebuie să fie relaxați și acuma vrei să dormi. Îți este somn, foarte, foarte tare somn...

Zece minute mai tîrziu, dr. Salem se uită la David şi spuse:

– Este adormită complet.

David se apropie de Ashley şi inima îi bătea cu putere.

– Vreau să vorbesc cu Toni.

Nici o reacție. David ridică vocea:

– Toni, vreau să vii aici. Mă auzi? Alette... vreau să vorbiți cu mine, amîndouă.

Tăcere.

Acum David urla.

– Ce v-a apucat? Vă este frică? Asta a fost şi în sala de judecată, nu-i aşa? Ați auzit ce a spus juriul? Ashley e vinovată. Ți-a fost teamă să apari, Toni! Eşti o laşă!

Se uitară la Ashley. Nici o reacție. David se uită disperat la dr. Salem. N-aveau să reușească.

– Curtea este în deliberare. Prezidează judecătoarea Jessa Williams.

Ashley stătea la masa apărării alături de David. Mîna lui David era înfășurată într-un bandaj mare. David se ridică:

– Pot să mă apropii, doamnă judecătoare?

– Da.

David se apropie de biroul judecătoarei. Brennan îl urmă.

– Aș dori să prezint o nouă probă în acest caz, spuse David.

– Nici vorbă, obiectă Brennan.

Judecătoarea Williams se întoarse spre el:

– Vă rog să-mi dați voie mie să iau această decizie. Se întoarse apoi din nou către David. Procesul s-a încheiat. Clienta dumneavoastră a fost condamnată și ...

– Este vorba de pledoaria referitoare la sănătatea mentală, spuse David. Nu vă cer decît zece minute din timpul dumneavoastră.

– Timpul nu înseamnă prea mult pentru dumneavoastră, domnule Singer? Ați irosit deja o mare cantitate din timpul nostru al tuturor. Apoi se decise: Foarte bine. Sper că este ultima cerere pe care o veți putea face într-o sală de judecată. Ședința se suspendă pentru zece minute.

David și Brennan o urmară pe judecătoare în biroul ei. Aceasta se întoarse către David:

– Domnule avocat, vă acord zece minute. Ce este?

– Vreau să vă arăt un film, doamnă judecătoare.

– Nu văd ce legătură poate să aibă aceasta cu ...

– Nici eu nu văd, spuse judecătoarea Williams, întorcîndu-se către Brennan. Aveți nouă minute.

David se grăbi spre uşa care dădea pe hol şi o deschise.

– Intraţi.

Hugh Iverson intră, aducînd cu el un proiector de şaisprezece milimetri şi un ecran portativ.

– Unde să-l pun?

David arătă spre un colţ al camerei.

– Acolo.

Priviră în tăcere cum omul îşi aranja echipamentul şi punea în priză proiectorul.

– Pot să închid obloanele? întrebă David.

Judecătoarea Williams nu-şi mai putea stăpîni enervarea.

– Da, domnule Singer, spuse ea. Mai aveţi şapte minute.

Proiectorul porni. David şi dr. Salem apărură pe ecran, privind la Ashley, care şedea pe un scaun. Pe ecran, dr. Salem spuse:

– Este adormită complet.

David se apropie de Ashley:

– Toni, vreau să vii aici. Mă auzi? Alette... vreau să vorbiţi cu mine, amîndouă.

Tăcere.

Judecătoarea Williams şedea încordată pe scaun, cu ochii la ecran. Acum David urla:

– Ce v-a apucat? Vă este frică? Asta a fost şi în sala de judecată, nu-i aşa? Aţi auzit ce a spus juriul? Ashley e vinovată. Ţi-a fost teamă să apari, Toni! Eşti o laşă!

Judecătoarea Williams sări în picioare.

– M-am săturat! Am mai văzut acest spectacol dezgustător. Timpul dumneavoastră a expirat, domnule Singer.

– Stați puțin, spuse David, nici n-ați...

– S-a terminat, spuse judecătoarea și porni spre ușă.

Dintr-o dată sunetele unui cîntec umplură încăperea.

Un peni pentru o jurubiță de ață,
Un peni pentru un ac.
Uite-așa se duc banii,
Poc! nevăstuica a fugit.

Uluită, judecătoarea Williams se întoarse. Se uită la imaginea de pe ecran. Chipul lui Ashley se schimbase complet. Era Toni. Aceasta spuse furioasă:

– Mi-a fost frică să apar în sala de judecată? Și chiar ți-ai închipuit că am să vin numai pentru că așa mi-ai poruncit tu? Ce-ți închipui că sînt eu? Un căluț dresat?

Judecătoarea se întoarse încet cu ochii ațintiți pe ecran.

– Am ascultat toate aiurelile alea cu care s-au lăsat păcăliți ca niște proști. Le imită vocea: „Nu cred că există personalitate multiplă". Ce tîmpiți. N-am văzut în viața mea ...

Sub ochii lor, chipul lui Ashley se transformă din nou. Parcă se relaxase pe scaun, iar chipul ei căpătă o expresie timidă și jenată. Cu accentul ei italian, Alette spuse:

– Domnule Singer, știu că ați făcut tot ce ați putut. Am vrut să apar în sala de tribunal și să vă ajut, dar Toni nu m-a lăsat.

Judecătoarea Williams asculta cu răsuflarea tăiată şi faţa albă ca hîrtia.

Chipul şi vocea se schimbară din nou.

– Ai fi vrut tu să te las, nu-i aşa? spuse Toni.

– Toni, ce crezi că se va întîmpla cu tine dacă judecătoarea o condamnă pe Ashley la moarte?

– Nu poate s-o condamne la moarte. Ashley nici măcar nu-l cunoştea pe unul dintre bărbaţi, ai uitat?

– Dar Alette îi cunoştea pe toţi. Tu ai comis aceste crime, Alette. Ai avut contact sexual cu bărbaţii şi după aceea i-ai înjunghiat mortal şi i-ai castrat, spuse David.

– Eşti un prost! spuse Toni. Habar n-ai de nimic. Alette n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Eu am făcut-o. Meritau să moară. Nu voiau decît să se culce cu mine. Toni respira scurt şi sacadat. Dar i-am făcut să plătească pentru asta, aşa e? Şi nimeni nu va putea dovedi niciodată că eu am făcut asta. N-are decît domnişoara Fandoseală să fie învinuită pentru toate. O să mergem cu toatele la un azil drăgălaş şi simpatic şi ...

În fundal, în spatele paravanului chinezesc se auzi un zgomot puternic.

Toni se întoarse:

– Ce a fost asta?

– Nimic, spuse David repede, e numai ...

Toni se ridică şi începu să alerge spre cameră pînă cînd chipul ei umplu tot ecranul. Împinse ceva şi imaginea de pe ecran începu să se clatine. O parte din paravanul chinezesc căzu în imagine. În centru avea o mică gaură.

– Ai pus o cameră în spatele paravanului, ticălos

nenorocit ce eşti, urlă Toni. Se întoarse către David. Ticălosule, m-ai păcălit! Ce vrei să faci?

Pe masă era un cuţit de deschis corespondenţa. Toni îl înşfăcă şi se repezi la David urlînd:

– Am să te ucid, am să te ucid!

David încercă s-o oprească, dar nu-i putea rezista. Cuţitul i se înfipse în mînă. Toni ridică mîna să lovească din nou, iar gardianul se repezi s-o imobilizeze. Toni îl zvîrli şi pe el la podea. Uşa se deschise şi în încăpere apăru încă un gardian. Cînd văzu ce se întîmplă, se repezi la Toni. Aceasta îl lovi în organele genitale cu piciorul şi îl zvîrli la pămînt. Alţi doi poliţişti veniră în fugă. Fu nevoie de trei bărbaţi zdraveni ca s-o imobilizeze în scaunul ei pe Toni, care ţipa şi gesticula tot timpul.

Mîna lui David sîngera.

– Trezeşte-o, pentru numele lui Dumnezeu, trezeşte-o mai repede, îi spuse el doctorului Salem.

– Ashley... Ashley... ascultă-mă, spuse dr. Salem. Acum ai să te trezeşti. Toni a plecat. Acum eşti în siguranţă, poţi să vii înapoi, Ashley. Am să număr pînă la trei.

Şi în timp ce cei trei spectatori priveau ecranul, trupul lui Ashley se linişti şi se relaxă.

– Mă auzi?

– Da. Era vocea lui Ashley, venind ca de undeva, de foarte departe.

– Ai să te trezeşti cînd voi număra pînă la trei. Unu... doi... trei...Cum te simţi?

Ashley deschise ochii.

– Mă simt îngrozitor de obosită. Am spus ceva?

Ecranul din biroul judecătoarei Williams rămase alb.

David se duse spre perete şi aprinse luminile.

– Extraordinar, făcu Brennan. Ce spectacol! Păcat că Oscarurile s-au decernat deja...

– Gura, spuse judecătoarea întorcîndu-se către el.

Brennan îi aruncă o privire surprinsă. Urmară cîteva clipe de liniște. Judecătoarea Williams se întoarse către David:

– Domnule avocat!

– Da?

Urmă o altă pauză.

– Sînt datoare să vă cer scuze.

Aşezată la biroul ei din sala de judecată, Tessa Williams spuse:

– Ambele părți au căzut de acord să accepte opinia unui psihiatru care a mai examinat-o pe acuzată, doctorul Salem. Decizia tribunalului este că acuzata nu este vinovată din cauza tulburărilor mentale. Va fi internată într-un sanatoriu de boli mentale, unde va fi tratată. Şedința se suspendă.

David se ridică, stors de vlagă. *Gata, s-a terminat,* îşi spuse el. *În sfîrşit, s-a terminat.* Acum el şi Sandra vor putea să-şi trăiască viața. Se uită la judecătoarea Williams şi spuse fericit:

– O să avem în curînd un copil.

Dr. Salem îi spuse lui David:

– Aş dori să-ți propun ceva, nu ştiu dacă se poate realiza,

dar dacă ai putea să aranjezi ceva, cred că ar fi foarte bine pentru Ashley.

– Despre ce este vorba?

– Spitalul de psihiatrie din Connecticut a tratat mai multe cazuri de personalitate multiplă decît oricare altă instituție similară din țară. Un prieten al meu, doctorul Otto Lewison, este director acolo. Dacă ai putea aranja ca tribunalul s-o trimită pe Ashley acolo, cred că ar fi foarte bine pentru ea.

– Mulțumesc, spuse David. Am să văd ce se poate face.

– Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse dr. Steven Patterson.

– Nici nu trebuie, zîmbi David. A fost quid pro quo, țineți minte?

– Ai făcut o treabă minunată. La un moment dat mi-a fost teamă că...

– Și mie.

– Dar s-a făcut dreptate. Fiica mea se va vindeca.

– Sînt sigur că așa va fi, spuse David. Doctorul Salem a propus spitalul de psihiatrie din Connecticut. Doctorii de acolo cunosc cazurile de personalitate multiplă.

Dr. Patterson rămase tăcut cîteva clipe.

– Știi, Ashley n-ar fi meritat să treacă prin toate astea. Este un om atît de minunat.

– Sînt de acord. Am să vorbesc cu judecătoarea Williams ca să încerc să obțin transferul.

*

Judecătoarea Williams era la ea în birou.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Singer?

– Aş dori să vă cer o favoare.

– Sper să v-o pot acorda, spuse ea zîmbind. Despre ce este vorba?

David îi explică ce îi spusese dr. Salem.

– Ei bine, este o cerere oarecum neobişnuită. Avem cîteva instituţii psihiatrice foarte bune şi în California.

– Foarte bine, spuse David, vă mulţumesc, doamnă judecătoare şi dădu să plece, dezamăgit.

– Dar n-am spus nu, domnule Singer, îl opri ea. Este o cerere neobişnuită, dar şi cazul a fost neobişnuit.

David rămase pe loc.

– Cred că pot să aranjez să fie transferată.

– Vă mulţumesc, doamnă judecătoare. Apreciez foarte mult acest gest.

În celula ei, Ashley îşi spunea: *M-au condamnat la moarte. La o moarte lungă într-un azil plin de nebuni. Ar fi fost mai bine să mă omoare.* Se gîndi la toţi anii fără sfîrşit şi fără speranţă care o aşteptau de acum înainte şi începu să plîngă.

Uşa celulei se deschise şi tatăl ei intră în încăpere. Rămase acolo o clipă privind la ea, cu chipul plin de îngrijorare.

– Iubita mea... se aşeză în faţa ei. Ai să trăieşti.

– Nu vreau să trăiesc, spuse ea nefericită scuturînd din cap.

– Nu vorbi aşa. Ai o problemă de sănătate, dar te poţi vindeca. Şi aşa va fi. Cînd ai să te simţi mai bine, ai să vii să locuieşti cu mine şi eu am să am grijă de tine. Indiferent ce s-ar întîmpla, o să ne avem întotdeauna unul pe altul. Acesta e un lucru pe care nu ni-l poate lua nimeni.

Ashley stătea tăcută.

– Ştiu cum te simţi în momentul de faţă, dar, crede-mă, lucrurile se vor schimba. Fetiţa mea va veni din nou la mine, vindecată. Se ridică încet în picioare. Mi-e teamă că trebuie să mă întorc la San Francisco.

Aştepta să audă ceva de la Ashley, dar fata tăcea.

– David mi-a spus că o să fii trimisă la cea mai bună clinică de psihiatrie din lume. Am să vin să te vizitez acolo. Ţi-ar plăcea?

– Da, spuse Ashley absentă.

– Foarte bine, iubita mea. O sărută pe obraz şi o îmbrăţişă. Ai să primeşti cele mai bune îngrijiri cu putinţă. O vreau înapoi pe fetiţa mea dragă.

Ashley se uită în urma tatălui ei care pleca şi se întreba *Oare de ce nu pot să mor acum? De ce nu mă lasă să mor?*

O oră mai tîrziu, veni şi David s-o vadă.

– Ei bine, am reuşit, spuse el. Se uită la ea îngrijorat. Te simţi bine?

– Nu vreau să mă duc la azilul de nebuni. Vreau să mor. Nu pot să suport să mai trăiesc aşa. Ajută-mă, David, te rog, ajută-mă.

– Ashley, ai să primeşti ajutor. Trecutul s-a dus. Acum ai un viitor. Coşmarul s-a încheiat. O luă de mînă. Uite, ai

avut încredere în mine pînă acum. Să ai şi de acum înainte. O să ai o viaţă normală peste cîtva timp.

Ashley tăcea.

– Spune-mi „te cred, David".

Ashley răsuflă adînc şi spuse:

– Te ... te cred, David.

– Eşti o fetiţă cuminte, spuse el zîmbind. Este un nou început pentru tine.

În momentul în care hotărîrea deveni publică, presa înnebuni de tot. Peste noapte, David ajunsese erou. Acceptase un caz imposibil şi îl cîştigase.

Îi telefonă Sandrei:

– Iubito, am...

– Ştiu, dragul meu, ştiu. Am văzut chiar acum la televizor. Nu-i aşa că e minunat? Sînt aşa de mîndră de tine.

– Nici nu pot să-ţi spun ce fericit sînt că s-a terminat. Deseară vin acasă. Abia aştept să văd ...

– David...?

– Da?

– David ... ooo...

– Da? Ce s-a întîmplat, iubita mea?

– Ooo... Copilul...

– Staţi, aşteptaţi-mă şi pe mine!

Jeffrey Singer cîntărea patru kilograme două sute şi era cel mai frumos copil pe care îl văzuse David vreodată.

– Seamănă cu tine, spuse Sandra.

– Seamănă, aşa e? David strălucea de bucurie.

– Mă bucur că totul s-a terminat cu bine, spuse Sandra.

– Au fost clipe cînd n-am fost chiar aşa de sigur, oftă David.

– Nu m-am îndoit nici o clipă de tine.

David o îmbrăţişă pe Sandra şi spuse:

– Mă întorc imediat. Trebuie să-mi iau lucrurile de la birou.

Cînd sosi la biroul lui de la firma Kincaid, Turner, Rose & Ripley, David fu întîmpinat cu felicitări foarte călduroase.

– Felicitări, David.

– Bună treabă...

– Le-ai arătat tu lor, aşa e?

David se îndreptă spre biroul lui. Holly nu mai era acolo. David începu să-şi adune lucrurile.

– David...

Se întoarse. În uşă stătea Joseph Kincaid. Acesta se apropie de el şi spuse:

– Ce faci?

– Îmi strîng lucrurile. Am fost concediat.

– Concediat? zîmbi Kincaid. Nici vorbă. Nu, nu şi nu. A fost o neînţelegere. Tot chipul lui radia. Vrem să te luăm ca partener, băiete. De fapt, am şi aranjat o conferinţă de presă pentru dumneata în după-amiaza aceasta la ora trei.

– Serios? David se uită neîncrezător la el.

– Evident, spuse Kincaid.

– Aţi face mai bine s-o anulaţi, spuse David. M-am hotărît să mă întorc la dreptul penal. Jesse Quiller m-a rugat să devin

partenerul lui. Cel puțin, cînd te ocupi de această parte a justiției ştii clar cine sînt criminalii. Aşa că, Joe, drăguțule, poți să-ți iei parteneriatul şi să te ştergi cu el undeva, spuse David şi părăsi biroul.

Jesse Quiller se uită de jur-împrejurul casei noi şi spuse:

– E minunată. Şi vi se potriveşte nemaipomenit de bine.

– Mulțumesc, spuse Sandra. Auzi un zgomot din camera copilului. Mă duc să văd ce e cu Jeffrey. Ieşi repede şi intră în camera de alături.

Jesse Quiller se apropie să admire o fotografie cu ramă de argint în care era deja înrămată prima poză a lui Jeffrey.

– E foarte drăguță. De unde o ai?

– Mi-a trimis-o judecătoarea Williams.

– Mă bucur că te-ai întors la noi, partenerule, spuse Jesse.

– Şi eu mă bucur, Jesse.

– Probabil că vrei să te relaxezi puțin. Poți să te odihneşti un timp...

– Da, ne-am gîndit să-l ducem pe Jeffrey în Oregon ca să facem o vizită părinților Sandrei şi ...

– Apropo, am primit în dimineața aceasta un caz interesant. Femeia este acuzată că şi-a ucis cei doi copii. Eu am sentimentul că este nevinovată. Din păcate, eu mă duc la Washington pentru alt caz, dar m-am gîndit că poate ai fi de acord să stai de vorbă cu ea şi să vezi ...

Cartea a treia

22

Spitalul de psihiatrie din Connecticut, aflat la douăzeci de kilometri nord de Westport, fusese inițial moșia lui Wim Boeker, un olandez bogat, care construise casa în anul 1910. Pe lîngă conacul elegant, mai era un atelier de lucru, grajdurile și un bazin de înot. Statul cumpărase această proprietate în 1925 și reamenajase conacul, în așa fel încît să poată găzdui o sută de pacienți. În jurul proprietății, fusese înălțat apoi un gard înalt, iar la intrare se construise un post de pază. La toate ferestrele, fuseseră puse gratii și o parte a casei fusese amenajată corespunzător pentru pacienții periculoși.

În biroul doctorului Otto Lewison, șeful clinicii de psihiatrie, avea loc o ședință. Dr. Gilbert Keller și dr. Craig Foster discutau despre noua pacientă care urma să sosească.

Gilbert Keller era un bărbat în jur de patruzeci de ani,

de înălțime mijlocie, cu păr blond și cu ochi cenușii, cu priviri intense. Era un expert renumit în privința tulburărilor de personalitate multiplă.

Otto Lewison, superintendentul Spitalului de Psihiatrie din Connecticut, avea peste șaptezeci de ani, era mic de statură, purta o barbă mică, albă și un pince-nez.

Dr. Craing lucrase mulți ani cu dr. Keller și scria o carte despre personalitatea multiplă. Toți trei studiau dosarul lui Ashley.

– Doamna aceasta a fost foarte ocupată în ultima vreme, spuse Otto Lewison. Are numai douăzeci și opt de ani și a ucis deja cinci oameni. Aruncă o privire spre documente. A încercat să-și ucidă și avocatul.

– Fantezia oamenilor este un lucru cunoscut, spuse sec Gilbert Keller.

– O vom ține în secția specială A pînă cînd vom reuși să-i facem o evaluare, spuse Otto Lewison.

– Cînd sosește? întrebă dr. Keller.

Chiar atunci se auzi în interfon vocea secretarei lui Lewison.

– Domnule doctor, Ashley Patterson a fost adusă. Ați vrea s-o conducem în cabinetul dumneavoastră?

– Da, te rog. Lewison ridică privirile: Iată răspunsul la întrebarea dumitale.

Călătoria fusese un coșmar. După ce se terminase procesul, Ashley fusese dusă înapoi în celula ei și ținută acolo trei zile, cît timp se făcuseră aranjamentele necesare pentru a fi trimisă cu avionul spre răsărit.

Un autobuz al închisorii o dusese apoi la aeroportul din Oakland, unde o aştepta un avion. Era un avion DC-6, făcînd parte din uriaşul Sistem Naţional de Transport al Deţinuţilor, condus de Serviciul Şerifilor SUA. La bord erau douăzeci şi patru de deţinuţi, toţi cu cătuşe la mîini şi la picioare.

Ashley purta cătuşe la mîini şi, în momentul cînd se aşeză, picioarele îi fură fixate cu lanţuri de scaun.

De ce îmi fac toate astea? Nu sînt un criminal periculos. Sînt o femeie normală. Dar o voce din interiorul ei spunea: *Care a ucis cinci oameni nevinovaţi.*

Deţinuţii din avion erau criminali înrăiţi, condamnaţi pentru crimă, viol, jaf armat şi zeci de alte delicte grave. Erau transportaţi în diverse închisori de maximă securitate din întreaga ţară. Ashley era singura femeie la bord. Unul dintre deţinuţi se uită la ea şi rînji:

– Bună, păpuşico, n-ai vrea să vii să mă încălzeşti niţel?

– Ţine-ţi gura, spuse un gardian.

– Ei, n-ai nici un pic de romantism în sufletul tău? Ce, nu putem s-o tăvălim şi noi puţin pe căţeaua asta ... Pentru ce te-au condamnat, iubito?

– Te-ai excitat, drăguţo? spuse alt criminal. Ce-ar fi să mă laşi să stau lîngă tine şi să te ...

Alt deţinut care se uita intens la Ashley exclamă:

– Staţi aşa! Asta e ticăloasa care a ucis cinci bărbaţi şi pe urmă i-a castrat.

Acum toţi se uitau la Ashley. Nici unul nu mai rînjea.

Pînă la New York, avionul făcu două aterizări ca să mai lase sau să mai ia pasageri. Zborul dură mult, traversară o

zonă cu turbulențe și, cînd aterizară pe aeroportul La Guardia, Ashley avea rău de avion.

Doi polițiști în uniformă o așteptau pe tarmac cînd ateriză avionul. Îi dezlegară picioarele și i le legară apoi din nou, cînd o urcară într-o dubă a poliției. Nu mai fusese niciodată atît de umilită. Faptul că se simțea cît se poate de normală făcea ca totul să fie și mai insuportabil. Oare își închipuiau că avea să încerce să evadeze sau să ucidă pe cineva? Toate acestea erau de domeniul trecutului. Nu știau asta? Era sigură că așa ceva nu se va mai întîmpla niciodată. Voia să plece de acolo. Oriunde. Porniră apoi pe un drum lung și arid spre Connecticut și Ashley ațipi. Fu trezită din somn de vocea unui gardian.

– Am ajuns.

Ajunseseră la porțile Spitalului de Psihiatrie din Connecticut.

Ashley fu condusă în cabinetul doctorului Lewison, care se ridică în întîmpinarea ei și spuse:

– Bine ai venit la Spitalul de Psihiatrie din Connecticut, domnișoară Patterson.

Ashley rămăsese în picioare, palidă și tăcută. Dr. Lewison făcu prezentările și îi oferi un scaun.

– Ia loc, te rog. Se uită la gardian: Scoate-i cătușele și lanțurile de la picioare.

Ashley fu eliberată și se așeză pe un scaun.

– Înțeleg că este foarte dificil pentru dumneata. Vom face tot ce vom putea ca să-ți ușurăm viața. Scopul nostru

este ca într-o zi să pleci de aici vindecată.

Ashley reuşi să-şi regăsească vocea şi spuse:

– Cît ... cît o să dureze?

– Este prea devreme ca să ne putem pronunța, spuse Otto Lewison. *Dacă vei putea* fi vindecată, s-ar putea să dureze cinci sau şase ani.

Fiecare cuvînt era ca o lovitură de măciucă pentru Ashley. *„Dacă vei putea fi vindecată, s-ar putea să dureze cinci sau şase ani..."*

– Terapia nu este dureroasă. Va consta din mai multe discuții cu doctorul Keller, hipnotism, terapie de grup, terapie prin artă. Lucrul important pe care trebuie să-l reții este că noi nu sîntem duşmanii tăi.

Gilbert Keller îi studia fața.

– Sîntem aici ca să te ajutăm şi vrem ca şi dumneata să ne ajuți.

Nu mai era nimic de spus. Otto Lewison făcu un semn către gardian şi acesta o luă pe Ashley de braț.

– Te va conduce acum în apartamentul dumitale, spuse Craig Foster. Vom discuta mai tîrziu.

După ce Ashley părăsi încăperea, Otto Lewison se întoarse către Keller:

– Ce părere ai?

– Ei bine, avem un avantaj. Sînt numai două alter ego-uri cu care trebuie să lucrăm. Keller încerca să-şi aducă aminte: Care a fost cazul cu cele mai multe?

– Femeia aceea, Beltrand, avea nouăzeci.

Ashley nu ştiuse la ce putea să se aştepte, dar îşi imaginase cumva o închisoare întunecoasă şi posomorîtă. Spitalul de Psihiatrie din Connecticut era mai degrabă un club foarte plăcut, cu gratii de metal.

În timp ce infirmierul o conducea pe coridoarele lungi şi vesele, Ashley privea chipurile pacienţilor care se plimbau peste tot fără nici o restricţie. Erau oameni de toate vîrstele şi toţi păreau foarte normali. *De ce sînt aici?* Unii dintre ei îi zîmbiră şi îi spuseră „Bună dimineaţa", dar Ashley era prea uluită ca să le răspundă. Totul părea supranatural. Era într-un azil de nebuni. *Sînt nebună?*

Ajunseră la o uşă de oţel care izola o parte din clădire. În spatele uşii se afla un infirmier. Apăsă pe un buton roşu şi uşa se deschise.

– Ea este Ashley Patterson.

Al doilea infirmier spuse:

– Bună dimineaţa, domnişoară Patterson.

Se străduiau ca totul să pară normal. *Dar nimic nu mai este normal,* îşi spuse Ashley. *Lumea s-a întors cu susul în jos.*

– Pe aici, domnişoară Patterson. O conduse spre o altă uşă şi o deschise. Ashley intră în încăpere. În loc de celulă, văzu că se află într-o cameră cu înfăţişare plăcută, de dimensiuni medii, cu pereţii zugrăviţi în bleu. Acolo se afla o canapea mică şi un pat cu aspect confortabil.

– Aici veţi locui. O să vi se aducă imediat lucrurile.

Ashley se uită în urma paznicului care plecase şi închisese

uşa. *Aici veţi locui.* Avu brusc un sentiment de claustrofobie. *Dar dacă nu vreau să stau aici? Dacă vreau să plec de aici?*

Se duse spre uşă. Aceasta era încuiată. Ashley se aşeză pe canapea, încercînd să-şi pună ordine în gînduri. Încercă să se concentreze pe aspectele pozitive. *Vom încerca să te vindecăm.*

Vom încerca să te vindecăm.

Te vom vindeca.

23

Dr. Gilbert Keller era cel care răspundea de îngrijirea lui Ashley. Specialitatea lui era tratamentul tulburărilor de personalitate multiplă şi, deşi înregistrase şi unele eşecuri, numărul succeselor repurtate de el era impresionant. În astfel de cazuri, nu era uşor să dai un răspuns. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să cîştige încrederea pacientului, să-l facă pe acesta să se simtă bine în prezenţa lui şi să scoată apoi alter ego-urile, unul după altul, în aşa fel încît în ultimă instanţă să poată comunica unele cu altele, să-şi dea seama de existenţa lor şi, în final, să înţeleagă că nu mai este nevoie de ele. Acesta era momentul fuzionării finale, cînd diversele personalităţi scindate deveneau din nou una singură.

Dar mai este mult pînă acolo, îşi spuse dr. Keller.

În dimineaţa următoare, dr. Keller o aduse pe Ashley în cabinetul său.

– Bună dimineața, Ashley.

– Bună dimineața, domnule doctor.

– Vreau să-mi spui Gilbert. Vreau să fim prieteni. Cum te simți?

Ashley se uită la el şi spuse:

– Oamenii spun că am ucis cinci bărbați. Cum ar trebui să mă simt?

– Îți aminteşti să fi ucis pe vreunul din ei?

– Nu.

– Am citit dosarul procesului tău, Ashley. Nu i-ai ucis tu. Unul din alter ego-urile tale a făcut-o. O să facem cunoştință cu alter ego-urile tale şi cu timpul şi cu ajutorul tău, o să le facem să dispară.

– Sper... sper că o să poți...

– Pot. Sînt aici ca să te ajut şi asta este ceea ce am să fac. Alter ego-urile au fost create în mintea ta ca să te salveze de o durere insuportabilă. Trebuie să descoperim ce anume a provocat acea suferință de nesuportat. Trebuie să aflu cînd au luat naştere aceste alter ego-uri şi de ce.

– Cum... cum o să faci asta?

– O să stăm de vorbă. Lucrurile vor veni de la sine. Din cînd în cînd, vom folosi hipnoza şi amitalul de sodiu. Ai mai fost hipnotizată, aşa e?

– Da.

– Nimeni nu va face presiuni asupra ta. Avem timp berechet. Adăugă apoi liniştitor: Şi cînd vom termina, vei fi vindecată.

Discutară aproape o oră. La sfîrşitul convorbirii, Ashley

se simți mult mai relaxată. Întoarsă la ea în cameră își spuse: *Sînt convinsă că va putea s-o facă.* Și rosti o mică rugăciune.

Dr. Keller se întîlni cu Otto Lewison.

– Am stat de vorbă în dimineața asta, spuse dr.Keller. Vestea cea bună este că Ashley recunoaşte că are o problemă şi este dispusă să se lase ajutată.

– E un început, spuse Lewison. Să mă ții la curent.

– Aşa o să fac, Otto.

Dr. Keller era încîntat de provocarea care îi fusese lansată de acest caz. Ashley Patterson avea ceva deosebit. Era ferm hotărît s-o ajute.

Stăteau de vorbă în fiecare zi şi, la o săptămînă după sosirea lui Ashley, Keller spuse:

– Vreau să stai cît mai confortabil şi să te relaxezi. Am să te hipnotizez.

Se apropie apoi de ea.

– Nu! Stai!

Doctorul se uită surprins la ea:

– Ce s-a întîmplat?

Prin mintea lui Ashley trecură zeci de gînduri îngrozitoare. Doctorul avea de gînd să scoată la iveală alter ego-urile ei. Era îngrozită.

– Te rog... Nu vreau să le cunosc.

– N-o să le cunoşti, o linişti dr. Keller. Nu încă.

– Foarte bine, spuse Ashley înghițind în sec.

– Eşti gata?

– Da, spuse ea, încuviințînd din cap.

– Bine. Începem.

Avu nevoie de cincisprezece minute pînă s-o poată adormi. Cînd constată că e în stare de hipnoză profundă, Gilbert Keller aruncă o privire spre hîrtiile de pe biroul lui. *Toni Prescott și Alette Peters.* Era momentul să se facă schimbarea, să se treacă de la o personalitate dominatoare la cealaltă. Se uită la Ashley, care ședea adormită pe fotoliul ei, și se aplecă în față.

– Bună dimineața, Toni. Mă auzi?

Văzu cum se transformă chipul lui Ashley, care deveni o personalitate cu totul diferită. Chipul ei era animat brusc de o mare vioiciune. Începu să cînte:

Un sfert de kil de orez,
un sfert de kil de gris,
Se amestecă frumos,
Poc! nevăstuica a dispărut.

– A fost foarte drăguț, Toni. Eu sînt Gilbert Keller.

– Știu cine ești, spuse Toni.

– Mă bucur să te cunosc. Ți-a mai spus cineva că ai o voce frumoasă?

– O mulțime de oameni.

– Vorbesc foarte serios. Ai luat lecții de canto? Sînt sigur că da.

– Nu, n-am luat. De fapt, am vrut, dar *Pentru numele lui Dumnezeu, nu vrei să încetezi odată cu zgomotul ăsta*

oribil! Chestia aia pe care o numeşti tu cîntat? nu contează.

– Toni, vreau să te ajut.

– Ba nu, nu vrei, doctoraşule. Vrei să te culci cu mine.

– De ce crezi asta, Toni?

– Asta e tot ce vor ticăloşii de bărbaţi. Asta e.

– Toni...? Toni...?

Tăcere. Gilbert Keller se uită din nou la faţa lui Ashley. Acum era senină. Keller se aplecă spre ea.

– Alette?

Pe chipul lui Ashley nu se produse nici o modificare de expresie.

– Alette...?

Nimic.

– Vreau să vorbesc cu tine, Alette.

Ashley începu să se foiască neliniştită.

– Vino, Alette.

Ashley inspiră adînc, apoi urmă o explozie bruscă de cuvinte în italiană:

– *C'è qualcuno che parla italiano?*[1]

– Alette...

– *Non so dove mi travo*[2].

– Alette, ascultă-mă. Eşti în siguranţă. Vreau să te relaxezi.

– *Mi sento stanca* ... sînt obosită.

– Ai trecut prin încercări cumplite, dar acum toate s-au

[1] E cineva care vorbeşte italiana? (în limba italiană în original).

[2] Nu ştiu unde mă aflu (în limba italiană în original).

dus. Viitorul tău va fi foarte paşnic. Ştii unde te afli?

Vocea lui era lipsită de orice fel de inflexiuni.

– *Sì.* Este un fel de loc pentru oameni care sînt *pazzo*[1]. *De asta eşti şi tu aici, doctore. Tu eşti cel nebun.*

– Este un loc unde te vei vindeca. Alette, cînd închizi ochii şi vizualizezi acest loc, ce-ţi vine în minte?

– Hogarth. El a pictat scene de la casele de nebuni de-a dreptul înfricoşătoare. *Eşti prea ignorant ca să fi auzit vreodată de el.*

– Nu vreau să te gîndeşti la această casă ca la un loc înfricoşător. Povesteşte-mi despre tine, Alette. Ce-ţi place să faci? Ce ţi-ar plăcea să faci cît stai aici?

– Aş vrea să pictez.

– O să-ţi dăm culori.

– Nu!

– De ce?

– Nu vreau. *Ce spui că e asta, copile? Mie mi se pare că nu este decît o pată urîtă. Lasă-mă în pace.*

– Alette? Faţa lui Ashley se schimbase din nou.

Alette plecase. Dr. Keller o trezi pe Ashley.

Aceasta deschise ochii şi clipi de cîteva ori.

– Ai început?

– Am terminat.

– Cum a mers?

– Toni şi Alette au stat de vorbă cu mine. Am făcut un început bun.

---

[1] Nebun (în limba italiană în original).

*

Scrisoarea de la David Singer suna astfel:

Dragă Ashley,

Îți scriu numai cîteva rînduri ca să ştii că mă gîndesc la tine şi sper că faci progrese. De fapt, mă gîndesc la tine chiar foarte des. Am sentimentul că am trecut împreună printr-un război. A fost o luptă crîncenă, dar am cîştigat. Şi am veşti bune. Am primit asigurări că acuzațiile de crimă împotriva ta de la Bedford şi de la Quebec vor fi retrase. Dacă pot să fac ceva pentru tine, te rog să-mi spui.

Cu cele mai călduroase îmbrățişări,

David.

În dimineața următoare, dr. Keller stătea de vorbă cu Toni, în timp ce Ashley era în stare de hipnoză.

– Acum ce mai e, doctoraşule?

– Aş vrea să stau puțin la taifas cu tine. Vreau să te ajut.

– N-am nevoie de ajutorul tău nenorocit. Mă simt foarte bine.

– Ei bine, eu am nevoie de ajutorul *tău*. Vreau să-ți pun o întrebare. Ce părere ai despre Ashley?

– Domnişoara Fund Turtit? Nu mă provoca.

– Nu-ți place?

– Nu pot s-o sufăr.

– Ce nu-ți place la ea?

Urmă o pauză.

– Nu lasă pe nimeni să se distreze. Dacă n-aş fi preluat

cu controlul din cînd în cînd viața noastră ar fi fost îngrozitor de plicticoasă. *Plicticoasă.* Nu-i place să meargă la petreceri, nici să călătorească, nici să se distreze.

– Dar ție îți place?

– Cred și eu. Doar de asta venim pe lume, iubițelule, nu-i așa?

– Te-ai născut la Londra, așa e? Vrei să-mi povestești despre asta?

– Am să-ți spun un singur lucru: aș vrea să fiu acum acolo.

Tăcere.

– Toni...? Toni...?

Plecase.

Gilbert Keller îi spuse lui Ashley:

– Aș vrea să vorbesc cu Alette. Urmări cum se transforma din nou chipul lui Ashley. Se aplecă în față și spuse blînd: Alette.

– *Sì.*

– Ai auzit discuția mea cu Toni?

– Da.

– Tu și cu Toni vă cunoașteți?

– Da. *Bineînțeles că ne cunoaștem, tîmpitule.*

– Dar Ashley n-o cunoaște pe nici una din voi?

– Nu.

– Îți place Ashley?

– E cumsecade. *De ce îmi pui întrebările astea prosteşti?*

– De ce nu stai de vorbă cu ea?

– Nu mă lasă Toni.

– Toni îți spune întotdeauna ce să faci?

– E prietena mea. *Asta nu te privește pe tine.*

– Vreau să fiu și eu prietenul tău, Alette. Vorbește-mi despre tine. Unde te-ai născut?

– M-am născut la Roma.

– Ți-a plăcut la Roma?

Expresia de pe chipul lui Ashley se modifică, fata începu să plîngă.

De ce? Dr. Keller se aplecă în față și spuse blînd:

– E-n regulă. Acum ai să te trezești, Ashley...

Ashley deschise ochii.

– Am stat de vorbă cu Toni și cu Alette. Sînt prietene. Vreau să fiți prietene toate trei.

În timp ce Ashley era la masă, un infirmier intră în camera ei și văzu pe podea un tablou reprezentînd un peisaj. Îl studie un moment, apoi îl duse în biroul doctorului Keller.

În biroul doctorului Lewison avea loc o întîlnire.

– Cum merge, Gilbert?

Dr. Keller spuse gînditor:

– Am discutat cu cele două alter ego-uri. Toni este cea dominantă. S-a născut în Anglia și nu vrea să vorbească despre asta. Cealaltă, Alette, s-a născut la Roma și nici ea nu vrea să vorbească despre asta. Acolo s-au produs traumele. Toni este cea mai agresivă. Alette este sensibilă și retrasă. O interesează pictura, dar îi este teamă să picteze. Trebuie să aflu de ce.

– Așadar, crezi că Toni o domină pe Ashley?

– Da. Toni preia mereu controlul. Ashley nu era

conştientă de existenţa lor, dar Toni şi Alette se cunosc. Este foarte interesant. Toni are o voce foarte frumoasă şi Alette este o pictoriţă talentată. Ridică desenul pe care i-l adusese infirmierul. Cred că talentele lor ar putea fi cheia cu ajutorul căreia să ajungem la ele.

Ashley primea în fiecare săptămînă cîte o scrisoare de la tatăl ei. După ce o citea, stătea liniştită în camera ei şi nu voia să vorbească cu nimeni.

– Este singura ei legătură cu lumea de acasă, îi spuse Keller lui Otto Lewison. Cred că îi accentuează dorinţa de a pleca de aici şi de a începe să ducă o viaţă normală. Orice amănunt contează.

Ashley începuse să se obişnuiască cu mediul. Pacienţii se plimbau peste tot, deşi erau infirmieri la fiecare uşă şi pe coridoare. Porţile erau întotdeauna încuiate. Era un salon comun unde se puteau aduna ca să se uite la televizor, o sală de gimnastică unde puteau să facă exerciţii şi o sufragerie comună. Erau fel de fel de oameni aici: japonezi, chinezi, francezi, americani... Se făcuseră eforturi ca spitalul să arate cît mai normal cu putinţă, dar cînd intra la ea în cameră, cineva încuia întotdeauna uşa în urma ei.

– Ăsta nu e spital, i se plînse Toni lui Alette. Este o nenorocită de închisoare.

– Dar doctorul Keller crede că poate s-o vindece pe Ashley. Şi atunci o să putem pleca de aici.

– Nu fi proastă, Alette. Nu vezi? Singurul mod în care poate s-o vindece pe Ashley este să scape de noi, să ne facă să dispărem. Cu alte cuvinte, ca s-o vindece pe ea, noi trebuie să murim. Ei bine, n-am de gînd să accept aşa ceva.

– Şi ce ai de gînd să faci?

– Am să găsesc o modalitate să fug de aici.

24

În dimineața următoare, un infirmier o conducea pe Ashley înapoi, la ea în cameră.

– Astăzi arăți altfel, spuse el.

– Oare, Bill?

– Da. Parcă ai fi altă persoană.

– Din cauza ta, spuse şoptit Toni.

– Ce vrei să spui?

– Tu mă faci să mă simt altfel. Toni îi atinse brațul şi îl privi în ochi: Mă faci să mă simt minunat.

– Nu mai spune.

– Vorbesc serios. Eşti foarte sexy. Ştii?

– Nu.

– Eşti căsătorit, Bill?

– Am fost, mai demult.

– Soția ta probabil că a fost nebună dacă te-a lăsat să pleci. De cît timp lucrezi aici, Bill?

– De cinci ani.

– E foarte mult. Nu simți niciodată nevoia să pleci de aici?

– Ba da, cîteodată.

Toni coborî vocea:

– Știi că de fapt n-am nimic. Recunosc că am avut o mică problemă cînd am venit aici, dar acum m-am făcut bine. Aș vrea să plec de aici. Sînt sigură că poți să mă ajuți. Am putea să plecăm împreună și ne-am distra de minune.

Infirmierul o studie o clipă.

– Nu știu ce să spun.

– Ba știi. E cît se poate de simplu. Nu ai de făcut nimic altceva decît să-mi dai drumul într-o noapte cînd toată lumea doarme și fugim împreună. Se uită la el și spuse cu o voce languroasă: N-o să-ți pară rău.

– Am să mă mai gîndesc, spuse el.

– Neapărat, șopti Toni pe un ton confidențial.

Cînd intră în cameră, Toni îi spuse lui Alette:

– O să scăpăm de aici.

În dimineața următoare, Ashley fu condusă în biroul doctorului Keller.

– Bună dimineața, Ashley.

– Bună dimineața, Gilbert.

– Vom încerca să folosim amitalul de sodiu în dimineața aceasta. Ai încercat vreodată așa ceva?

– Nu.

– Foarte bine. Ai să vezi că este foarte relaxant.

– Foarte bine, spuse Ashley. Sînt gata.

Cinci minute mai tîrziu, Keller vorbea cu Toni.

– Bună dimineața, Toni.

– Bună, doctorașule.

– Te simți bine aici,Toni?

– E ciudat că mă întrebi asta. Ca să spun drept, chiar a început să-mi placă aici. Mă simt ca acasă.

– Atunci de ce vrei să fugi?

– Ce? Vocea lui Toni se înăspri.

– Bill mi-a spus că l-ai rugat să te ajute să fugi de aici.

– Ticălosul ăla! Vocea ei exprima furie. Se ridică de pe scaun, alergă spre birou, luă un presse-papier şi îl aruncă în capul doctorului Keller.

Acesta se lăsă pe vine rapid.

– Am să te omor, am să-l omor şi pe el!

Doctorul Keller o apucă de braț.

– Toni...

Urmări expresia de pe fața lui Ashley. Aceasta se schimba, Toni plecase. Keller constată că inima îi bate nebunește.

– Ashley!

Cînd se trezi, Ashley deschise ochii, privi de jur-împrejur uimită şi spuse:

– S-a întîmplat ceva?

– Toni m-a atacat, spuse doctorul. Era furioasă pentru că am descoperit că voia să evadeze.

– Îmi... îmi pare rău. Am avut sentimentul că se întîmplă ceva rău.

– E-n ordine. Vreau să vă aduc împreună pe toate trei, tu, Toni şi Alette.

– Nu!

– De ce nu?

– Mi-e frică. Nu... nu vreau să le cunosc. Nu înțelegi? Nu sînt reale. Sînt numai în imaginația mea.

– Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să faci cunoştință cu ele, Ashley. Trebuie să vă cunoaşteți una pe alta. Numai în felul acesta te vei vindeca.

Ashley se ridică în picioare:

– Vreau să mă duc înapoi la mine în cameră.

Ajunsă la ea în cameră, Ashley se uită în urma infirmierului, care încuie uşa. Inima ei era plină de un profund sentiment de disperare. *N-am să plec niciodată de aici,* îşi spunea ea. *Mă mint. Nu pot să mă vindece.* Nu putea accepta realitatea că înlăuntrul ei mai trăiau alte personalități... Din cauza lor, au fost uciși cinci oameni, au fost distruse familii. *De ce tocmai eu, Dumnezeule mare?* Începu să plîngă. *Ce ți-am făcut eu?* Se aşeză pe pat şi îşi spuse: *Nu mai pot. Trebuie să-i pun capăt. Şi nu este decît o singură modalitate. Acum.*

Se ridică şi făcu turul camerei, căutînd ceva ascuțit. Nu era nimic. Camerele fuseseră proiectate cu multă grijă, în aşa fel încît să nu fie nimic în ele care să le permită pacienților să-şi facă rău.

În timp ce ochii îi alergau prin încăpere văzu culorile, pînzele şi pensulele şi se apropie de ele. Mînerele pensulelor erau de lemn. Ashley rupse unul în două şi apărură imediat nişte margini ascuțite, zimțate. Luă încet marginea ascuțită şi şi-o apăsă pe încheietura mîinii. Cu o mişcare rapidă şi

profundă îşi tăie venele şi sîngele începu să curgă. Puse marginea ascuţită a pensulei pe cealaltă încheietură şi repetă mişcarea. Rămase nemişcată acolo, privind cum curge sîngele şi pătează covorul. O luă cu frig. Căzu pe podea şi se strînse cu genunchii la piept.

Apoi totul se cufundă în întuneric.

Cînd dr. Gilbert Keller află vestea, fu cutremurat. Se duse s-o viziteze pe Ashley la infirmerie. Aceasta avea bandaje groase în jurul încheieturilor mîinii. Văzînd-o cum zace acolo, dr. Keller îşi spuse: *N-am să mai admit aşa ceva. Niciodată.*

– Era să te pierdem, spuse el. Ar fi fost foarte rău pentru mine.

Ashley se sili să zîmbească.

– Îmi pare rău. Dar totul pare aşa de ... aşa de lipsit de sens.

– Aici te înşeli, o asigură dr. Keller. Vrei să fii ajutată, Ashley?

– Da.

– Atunci trebuie să ai încredere în mine. Trebuie să lucrezi alături de mine. Nu pot să fac asta singur. Ce spui?

Urmă o pauză lungă.

– Ce vrei să fac?

– Mai întîi, vreau să-mi promiţi că nu vei mai încerca niciodată să-ţi faci rău.

– Foarte bine. Promit.

– Am să cer aceeaşi promisiune de la Toni şi de la Alette. Am să te adorm.

Cîteva minute mai tîrziu, dr. Keller vorbea cu Toni.

– Ticăloasa asta egoistă a încercat să ne omoare pe toate, nu se gîndeşte decît la ea. Înţelegi ce vreau să spun?

– Toni...

– Ei bine, eu nu înghit chestia asta. Eu...

– Vrei să te linişteşti şi să mă asculţi?

– Te ascult.

– Vreau să-mi promiţi că n-ai să-i faci niciodată rău lui Ashley.

– De ce să-ţi promit?

– Am să-ţi spun de ce. Pentru că tu faci parte din ea. Te-ai născut din durerea ei. Nu ştiu încă prin ce a trebuit să treci, Toni, dar ştiu că trebuie să fi fost ceva cumplit. Însă trebuie să înţelegi că şi ea a trecut prin acelaşi lucru, iar Alette s-a născut din acelaşi motiv ca şi tine. Toate trei aveţi multe lucruri în comun. Ar trebui să vă ajutaţi una pe alta, nu să vă urîţi. Îmi dai cuvîntul?

Nimic.

– Toni?

– Să zicem că da, spuse ea în silă.

– Mulţumesc. Vrei să vorbim acum despre Anglia?

– Nu.

– Alette. Eşti acolo?

– Da. *Unde crezi că sînt, tîmpitule?*

– Vreau să-mi faci aceeaşi promisiune ca şi Toni. Promite-mi că n-ai să-i faci niciodată rău lui Ashley.

Numai de ea îţi pasă, nu-i aşa? Ashley, Ashley, Ashley. Şi cu noi cum rămîne?

Alette?

- Da. Promit.

Lunile treceau una după alta şi nu se vedea nici un semn de progres. Dr. Keller şedea la biroul lui şi îşi recitea însemnările, revedea în minte şedinţele, încercînd să vadă ce nu mergea cum trebuie. Mai avea încă alţi şase pacienţi, dar cel mai mult îl îngrijora Ashley. Era o discrepanţă atît de mare între vulnerabilitatea ei inocentă şi forţele întunecoase care puteau să preia oricînd controlul asupra vieţii ei. De fiecare dată cînd vorbea cu Ashley, simţea o nevoie imperioasă de a o apăra. *E ca o fiică pentru mine,* îşi spuse el. *Pe cine vreau să prostesc? Mă îndrăgostesc de ea.*

Dr. Keller se duse să-l vadă pe Otto Lewison.

– Am o problemă, Otto.

– Credeam că numai pacienţii noştri au probleme.

– E vorba de una din pacientele noastre, Ashley Patterson.

– Oh?

– Cred că ... că mă simt atras foarte mult de ea.

– Transferanţă inversă?

– Da.

– Ar putea fi periculos pentru amîndoi, Gilbert.

– Ştiu.

– Ei bine, atît timp cît eşti conştient de asta ... ai grijă.

– Asta şi intenţionez.

NOIEMBRIE

În dimineața aceasta i-am dat lui Ashley un jurnal.

– Ashley, vreau să folosiți toate trei jurnalul acesta, și tu, Toni și Alette. Poți să-l ții la tine în cameră. Ori de cîte ori ți avea o idee sau un gînd pe care preferați să-l scrieți în loc -l discutați cu mine, notați-l în jurnal.

– Foarte bine, Gilbert.

O lună mai tîrziu, dr. Keller scria în jurnalul său:

DECEMBRIE

Tratamentul este în impas. Toni și Alette refuză să discute despre trecut. Devine din ce în ce mai greu s-o conving pe Ashley să se lase hipnotizată.

MARTIE

Jurnalul este neatins. Nu știu de unde vine mai multă împotrivire, de la Ashley sau de la Toni. Cînd o hipnotizez pe Ashley, Toni și Alette apar numai pentru foarte scurt timp și nu vor nici în ruptul capului să vorbească despre trecut.

IUNIE

Mă întîlnesc periodic cu Ashley, dar am sentimentul că nu facem nici un progres. Jurnalul este neatins. I-am dat lui Alette un șevalet și un set de culori. Sper că dacă va începe să picteze vom putea să stabilim o legătură.

IULIE

S-a întîmplat ceva, dar nu sînt sigur că e un semn de progres. Alette a pictat un tablou frumos, reprezentînd spitalul. Cînd i-am făcut complimente pentru el, i-a făcut plăcere, dar în aceeaşi seară a rupt tabloul în bucăţele.

Dr. Keller şi Otto Lewison îşi beau cafeaua împreună.

– Cred că am să încerc terapia de grup, spuse dr. Keller. Nimic altceva nu pare să aibă efect.

– Cîţi pacienţi ai în vedere?

– Nu mai mult de şase. Vreau să înceapă să aibă o viaţă activă, să aibă legătură cu ceilalţi oameni. În momentul de faţă trăieşte într-o lume numai a ei. Vreau să iasă din ea.

– Bună idee. Merită să încerci.

Dr. Keller o conduse pe Ashley într-un mic salon, în care se aflau şase persoane.

– Vreau să faci cunoştinţă cu cîţiva prieteni, spuse dr. Keller. Făcu turul încăperii cu Ashley şi îi prezentă, dar Ashley era prea preocupată de ea însăşi ca să înţeleagă numele lor. Numele se suprapuneau unul peste altul. Era Femeia Grasă, Bărbatul Osos, Femeia Cheală, Bărbatul Şchiop, Chinezoaica şi Bărbatul Amabil. Toţi păreau foarte cumsecade.

– Stai jos, spuse Femeia Cheală. Vrei puţină cafea?

– Da, mulţumesc, spuse Ashley şi se aşeză.

– Am auzit de tine, spuse Bărbatul Amabil. Ai avut multe de suferit.

Ashley încuviinţă din cap.

– Cred că toți am avut de suferit, dar acum ni se acordă ajutor. Locul acesta este minunat, spuse Bărbatul Osos.

– Aici sînt cei mai buni doctori din lume, spuse Chinezoaica.

Toți par atît de normali, își zise Ashley.

Dr. Keller se așezase mai la o parte, urmărind conversațiile. Patruzeci și cinci de minute mai tîrziu, se ridică:

– Ashley, cred că e timpul să mergem.

Bărbatul Șchiop se apropie de ea și îi șopti:

– Să nu bei apa de aici. Este otrăvită. Vor să ne omoare și să ia bani de la stat.

– Mulțumesc, spuse Ashley stupefiată. Am să... am să țin minte.

În timp ce mergea împreună cu doctorul pe coridor, Ashley îl întrebă:

– Ce probleme au?

– Paranoia, schizofrenie, personalitate multiplă, alte afecțiuni. Dar, Ashley, situația lor s-a îmbunătățit foarte mult de cît au venit aici. Vrei să stai de vorbă cu ei mai des?

– Nu.

Dr. Keller intră în biroul lui Otto Lewison.

– Nu ajungem nicăieri, mărturisi el. Terapia de grup n-a dat rezultate, iar ședințele de hipnotism nu mai ajută deloc. Aș dori să încerc altceva.

– Ce?

– Am nevoie de încuviințarea ta ca s-o duc pe Ashley să cineze în afara spitalului.

Nu cred că este o idee bună, Gilbert. Ar putea fi periculos. A mai ...

Știu. Dar în momentul de față eu sînt dușmanul ei. Vreau să devin prietenul ei.

Alter ego-ul ei, Toni, a încercat o dată să te ucidă. Dacă încearcă din nou?

Am să mă descurc.

Dr. Lewison reflectă o clipă.

Foarte bine. Vrei să te însoțească cineva?

Nu, am să mă descurc, Otto.

Cînd vrei să începi?

Deseară.

- Vrei să mă inviți în oraș la cină?

- Da. Cred că ți-ar face bine să mai ieși de aici cîteodată, Ashley. Ce părere ai?

- Da.

Ashley era uimită să constate cît de emoționată era la gîndul că va ieși în oraș cu Gilbert Keller. *O să fie nostim să mai ies de aici într-o seară*, își spuse Ashley. Dar înțelegea că e mai mult decît atît. Gîndul că va ieși în oraș cu Gilbert Keller o emoționa în mod special.

Luau cina la un restaurant japonez numit Grădinile Otani, la șapte kilometri de spital. Dr. Keller știa că își asuma un mare risc. În orice moment, Toni sau Alette ar fi putut să preia controlul. Fusese prevenit. *Este mai important ca Ashley*

să capete încredere în mine ca s-o pot ajuta.

– Ce nostim e, spuse Ashley, privind de jur-împrejurul restaurantului aglomerat.

– Ce anume?

– Oamenii de aici nu arată altfel decît cei de la spital.

– Nici nu sînt diferiți, Ashley. Sînt sigur că toți au probleme. Singura diferență este că cei de la spital nu le pot face față, așa că trebuie să-i ajutăm.

– N-am ştiut că am o problemă pînă cînd ... ştii.

– Dar ştii de ce, Ashley? Pentru că le-ai îngropat. N-ai putut să faci față lucrului aceluia cumplit care ți s-a întîmplat, așa că în mintea ta ai clădit ziduri care l-au înconjurat şi l-au ascuns. Într-o măsură mai mare sau mai mică, toți oamenii fac acest lucru. Schimbă apoi intenționat subiectul. Cum e friptura? Delicioasă, mulțumesc.

Din acel moment, Ashley şi doctorul Keller luau masa în afara spitalului o dată pe săptămînă. Luară prînzul la un mic restaurant italian numit Banducci şi cina la The Palm, Eveleen şi la Gumbo Pot. Nici Toni, nici Alette nu-şi făcură apariția.

Într-o seară, dr. Keller o duse pe Ashley la dans. Era un mic club de noapte cu o orchestră foarte bună.

– Îți place? o întrebă el.

– Foarte mult. Mulțumesc. Ashley se uită în ochii lui şi spuse: Nu eşti ca ceilalți doctori.

– Ceilalți doctori nu dansează?

– Ştii ce vreau să spun.

O strînse mai aproape de el şi amîndoi simţiră o atracţie puternică.

„Ar putea fi foarte periculos pentru amîndoi, Gilbert..."

25

Ştiu foarte bine ce naiba încerci să faci, doctoraşule, vrei s-o faci pe Ashley să creadă că eşti prietenul ei.

– Sînt prietenul ei, Toni, şi sînt şi prietenul tău.

– Nu, nu eşti. Crezi că ea e minunată şi eu sînt o lepădătură.

– Greşeşti. Vă respect şi pe tine şi pe Alette la fel de mult ca şi pe Ashley. Sînteţi la fel de importante pentru mine.

– Serios?

– Da. Toni, cînd ţi-am spus că ai o voce frumoasă am vorbit foarte serios. Cînţi la vreun instrument?

– La pian.

– Dacă am aduce un pian în salon, ai vrea să cînţi din voce şi să te acompaniezi din cînd în cînd?

– Poate că da. Toni părea emoţionată.

Dr. Keller zîmbi.

– Am să-l aduc. O să fie la dispoziţia ta.

– Mulțumesc.

Dr. Keller aranjă ca Toni să fie singură în salon o oră în fiecare după-amiază. La început, uşile au rămas închise, dar ceilalți pacienți auziseră pianul şi deschiseseră uşile ca să asculte. În curînd, Toni începu să cînte pentru toți pacienții spitalului.

Dr. Keller se uita la însemnările sale împreună cu dr. Lewison. Acesta spuse:

– Dar ce facem cu cealaltă, cu Alette?

– Pentru ea am aranjat să picteze în grădină în fiecare după-amiază. Evident, va fi supravegheată. Cred că este o terapie foarte bună.

Dar Alette refuză. În timpul unei discuții cu ea, dr. Keller spuse:

– Nu foloseşti culorile pe care ți le-am dat, Alette. E păcat să le laşi să se usuce. Eşti aşa de talentată.

Ce ştii tu?

– Nu-ți place să pictezi?

– Ba da.

– Atunci de ce nu pictezi?

– Pentru că nu pictez bine. *Nu mă mai bate la cap.*

– Cine ți-a spus asta?

– Mama... mama mea.

– N-am discutat despre mama ta. Vrei să-mi spui ceva despre ea?

– N-am ce să spun.

– A murit într-un accident, aşa e?

Urmă o pauză lungă.

– Da. A murit într-un accident.

În ziua următoare, Alette începu să picteze. Îi plăcea să stea în grădină cu pînzele şi pensulele ei. Cînd picta, uita de orice altceva. Unii dintre pacienţi se adunau în spatele ei şi priveau. Vorbeau între ei:

– Tablourile tale ar trebui să stea într-o galerie. (Negru.)

– Eşti foarte bună. (Galben.)

– Unde ai învăţat să pictezi? (Negru.)

– Poţi să-mi faci şi mie un portret? (Oranj.)

– Aş vrea să ştiu *şi eu* să pictez aşa. (Negru.)

Îi părea întotdeauna rău cînd se termina ora de pictură şi trebuia să se întoarcă în clădirea mare.

– Aş vrea să faci cunoştinţă cu cineva, Ashley. Ea este Lisa Garrett.

Era o femeie în jur de cincizeci de ani, micuţă şi firavă.

– Lisa se duce astăzi acasă.

Femeia radia de fericire.

– Nu e aşa că e minunat? Şi asta numai datorită doctorului Keller.

Gilbert se uită la Ashley şi spuse:

– Lisa a suferit tot de personalitate multiplă şi a avut treizeci de alter ego-uri.

– Aşa este, draga mea. Şi au plecat toate.

– Este a treia pacientă cu personalitate multiplă care pleacă de la noi anul acesta, spuse apăsat doctorul Keller.

Ashley simţi că speranţa îi reînvie în suflet.

*

Dr. Keller este drăguț. Cred că ne simpatizează cu adevărat, spuse Alette.

Eşti o proastă, zise disprețuitor Toni. Nu vezi ce se întîmplă? Ți-am mai spus o dată. Se preface că ne place, ca să ne determine să facem ce vrea el. Şi ştii ce vrea? Să ne aducă pe toate trei la un loc şi după aceea s-o convingă pe Ashley că nu are nevoie de noi. Şi atunci ştii ce se întîmplă? Tu şi cu mine murim. Asta vrei? Eu nu.

– Păi, sigur, nici eu nu... spuse Alette şovăitoare.

– Atunci, ascultă-mă! Trebuie să-i facem pe plac doctorului. Să-l lăsăm să creadă că vrem să-l ajutăm. Nu e nici o grabă. Şi îți promit că într-o bună zi o să scăpăm de aici.

– Cum spui tu, Toni.

– Foarte bine. Aşa că doctoraşul n-are decît să-şi închipuie că se descurcă de minune.

David îi trimise o scrisoare. În plic era fotografia unui băiețel. David îi spunea:

Dragă Ashley,

Sper că te descurci bine şi că terapia face progrese. Aici totul e bine. Lucrez mult şi mă bucur de munca mea. Îți trimit şi o fotografie a băiatului nostru, Jeffrey, care are doi ani. După viteza cu care creşte, în cîteva minute o să se însoare. Nu am nici un fel de alte noutăți. Voiam numai să ştii că mă gîndesc la tine.

Sandra îți trimite cele mai calde salutări,

David

*

Ashley studie fotografia. *E un băiețel frumos,* își spuse ea. *Sper să fie fericit.*

Se duse la masă și, cînd se întoarse, fotografia era pe podea, ruptă în bucățele.

15 iunie, ora 13.30

Pacientă: Ashley Patterson. Ședință de terapie cu folosirea amitalului de sodiu. Alter ego – Alette Peters.

– Vorbește-mi despre Roma, Alette.

– Este cel mai frumos oraș din lume. Este plin de muzee mari. Îmi plăcea să le vizitez mereu.(*Ce știi tu despre muzee?)*

– Și ai vrut să devii pictoriță?

– Da. *(Da' ce, credeai că am vrut să mă fac pompier?)*

– Ai studiat pictura?

– Nu. *(N-ai putea să mai bați și pe alții la cap?)*

– De ce? Pentru că nu te-a lăsat mama ta?

– O, nu, dar am înțeles că nu sînt destul de talentată. *(Toni, ia-l de aici!)*

– Ai suferit vreo traumă în acea perioadă? Ți s-a întîmplat vreun lucru cumplit de care îți amintești acum?

– Nu. Am fost foarte fericită. *(Toni!)*

15 august, ora 9.00

Pacientă: Ashley Patterson. Ședință de hipnoterapie cu alter ego-ul, Toni Prescott.

– Vrei să vorbești despre Londra, Toni?

– Da. M-am simțit minunat acolo. Londra este un oraș așa de civilizat. Sînt multe de făcut acolo.

– Ai avut probleme acolo?
– Probleme? Nu. Am fost foarte fericită la Londra.
– Nu ți s-a întîmplat nimic rău acolo?
– Bineînțeles că nu. *(Ce vrei de la mine, nesuferitule?)*

Fiecare ședință îi aducea lui Ashley în minte alte amintiri. Cînd se ducea la culcare seara, visa că este la Global Computer Graphics. Shane Miller era și el acolo și îi făcea complimente pentru o lucrare de-a ei. *„Nu ne-am putea descurca fără tine, Ashley. O să te ținem aici pentru totdeauna."* Apoi scena se schimba, era la închisoare și Shane Miller spunea: *„Ei bine, îmi displace să fac acest lucru, dar date fiind împrejurările, compania te disponibilizează. Firește, nu putem să ne permitem să fim implicați în așa ceva. Înțelegi, nu-i așa, nu e nimic personal în asta."*
Cînd se trezi de dimineață, perna era udă de lacrimi.

Pe Alette, ședințele de terapie o întristau. Îi aminteau cît de tare îi era dor de Roma și cît de fericită fusese cu Richard Melton. *Am fi putut avea o viață atît de fericită împreună, dar acum este prea tîrziu, prea tîrziu.*

Toni nu putea să sufere ședințele de terapie pentru că îi readuceau în memorie amintiri neplăcute. Tot ceea ce făcuse fusese ca să le protejeze pe Ashley și pe Alette. Dar o aprecia cineva pe ea? Nu. Era închisă aici ca și cînd ar fi fost o criminală. *Dar am să ies eu de aici,* își promise ea. *Am să scap de aici.*

Paginile calendarului cădeau una după alta şi încă un an veni şi se duse. Dr. Keller se simţea tot mai frustrat.

– Am citit ultimul tău raport, îi spuse Lewison lui Gilbert Keller. Crezi că există o lacună reală, sau se prefac?

– Se prefac, Otto. Parcă ştiu ce vreau eu să fac şi nu mă lasă. Cred că Ashley vrea sincer să mă ajute, dar celelalte n-o lasă. De regulă, în stare de hipnoză, reuşesc să ajung la ele, dar Toni este foarte puternică. Preia controlul complet şi este periculoasă.

– Periculoasă?

– Da. Închipuie-ţi cît de multă ură trebuie să fie în ea ca să ucidă şi să castreze cinci bărbaţi.

Restul anului se scurse fără schimbări. Doctorul Keller avea succes cu alţi pacienţi, dar cu Ashley, care îl preocupa cel mai mult, nu înregistra nici un progres. Avea sentimentul că lui Toni îi place să-şi bată joc de el. Era ferm hotărîtă să-l împiedice să reuşească. Şi atunci, pe neaşteptate, se produse o breşă.

Totul începu cu o scrisoare de la doctorul Patterson.

5 iunie

Dragă Ashley,

Mă duc la New York cu anumite treburi şi aş dori foarte mult să trec pe la tine să te văd. Am să-i dau telefon doctorului

Lewison şi, dacă nu are obiecţii, poţi să mă aştepţi în jurul datei de 25.

Cu multă dragoste,

Tata

Trei săptămîni mai tîrziu, dr. Patterson sosi cu o femeie de vreo patruzeci de ani, brunetă, zveltă, atrăgătoare şi cu fetiţa ei în vîrstă de trei ani, Katrina. Fură introduşi în biroul doctorului Lewison. Acesta se ridică în întîmpinarea lor.

– Domnule doctor Patterson, sînt încîntat să vă cunosc.

– Mulţumesc. Dînsa este doamna Victoria Aniston şi fiica ei, Katrina.

– Bună ziua, doamnă Aniston. Katrina, ce mai faci?

– Le-am adus ca s-o cunoască pe Ashley.

– Foarte bine. Acum este cu doctorul Keller, dar vor termina curînd.

– Ce mai face Ashley? întrebă dr. Patterson.

Otto Lewison şovăi o clipă.

– Aş putea vorbi cu dumneavoastră în particular?

– Sigur că da.

Dr. Patterson se întoarse către Victoria şi Katrina:

– Se pare că au o grădină foarte frumoasă aici. Duceţi-vă şi aşteptaţi-mă acolo, şi vin şi eu mai tîrziu cu Ashley.

Victoria Aniston zîmbi:

– Foarte bine. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule doctor, îi spuse ea lui Otto Lewison.

– Mulţumesc, doamnă Aniston.

Dr. Patterson se uită în urma lor, apoi se întoarse către Otto Lewison:

– E vreo problemă?

– Am să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule doctor Patterson. Nu face progrese prea mari, aşa cum sperasem. Ashley susține că vrea să primească ajutor, dar nu cooperează. De fapt, se împotriveşte tratamentului.

Dr. Patterson se uita la el mirat.

– De ce?

– Nu este ceva foarte ieşit din comun. Într-un anumit stadiu, pacienții cu personalitate multiplă se tem să-şi cunoască alter ego-urile. Perspectiva aceasta îi înspăimîntă. Simplul gînd că în trupul sau în mintea lor mai pot sălăşlui şi alte personaje care pot prelua oricînd controlul asupra lor... ei bine, nu vă puteți imagina cît poate fi de dureros.

– Desigur, spuse dr. Patterson, dînd din cap înțelegător.

– Este un aspect care ne uimeşte în legătură cu problema lui Ashley. Aproape întotdeauna aceste probleme încep cu o molestare comisă asupra pacientului cînd acesta era foarte tînăr. Nu avem nici o informație de acest gen în legătură cu Ashley, aşa că nu ştim cînd şi cum a început această traumă.

Dr. Patterson rămase tăcut o vreme. Vorbi într-un tîrziu, alegîndu-şi cu greutate cuvintele.

– Pot să vă ajut. Trase aer în piept. E vina mea.

Otto Lewison îl privea cu multă atenție.

– S-a întîmplat pe cînd avea şase ani. A trebuit să plec în Anglia. Soția mea n-a putut să vină cu mine. Am luat-o pe Ashley cu mine. Soția mea avea un văr mai în vîrstă pe nume

John. La început, nu mi-am dat seama, dar John avea ... probleme emoționale. Într-o zi a trebuit să țin o conferință și John s-a oferit să stea cu fata. Cînd m-am întors acasă în seara aceea, plecase. Ashley era într-o stare de isterie acută. Mi-a trebuit foarte mult timp s-o liniștesc. După aceea, n-a mai lăsat pe nimeni să se apropie de ea, a devenit timidă și retrasă, iar o săptămînă mai tîrziu John a fost arestat, pentru că molestase mai mulți copii. Chipul doctorului Patterson era schimonosit de durere. Nu mi-am iertat-o niciodată. N-am mai lăsat-o niciodată singură pe Ashley după aceea.

Urmă o tăcere apăsătoare. În cele din urmă, Lewison spuse:

– Îmi pare nespus de rău. Dar cred că ne-ați dat răspunsul pe care îl căutam, domnule doctor Patterson. Acum Keller o să aibă pe ce să se sprijine.

– A fost mult prea dureros pentru mine să deschid discuția.

– Înțeleg. Otto Lewison se uită la ceas. Ashley o să mai întîrzie puțin. Ați putea să vă duceți în grădină după doamna Aniston, iar eu am s-o trimit pe Ashley acolo imediat ce apare.

Dr. Patterson se ridică.

– Vă mulțumesc, așa voi face.

Otto Lewison îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta. Abia aștepta să-i spună dr. Keller ce aflase.

Victoria Aniston și Katrina îl așteptau.

– Ai văzut-o pe Ashley? întrebă Victoria.

– O s-o trimită aici peste cîteva minute, spuse dr. Patterson. Se uită de jur-împrejur. E plăcut aici, nu-i aşa?

Katrina veni în fugă la el.

– Vreau să zbor acum spre cer.

– Foarte bine, spuse el zîmbind. O luă în braţe, o aruncă în sus şi o prinse din nou în braţe.

– Mai sus!

– Ţine-te bine! Hopa! O aruncă din nou şi o prinse, iar fetiţa ţipa de plăcere.

– Încă o dată!

Dr. Patterson stătea cu spatele spre clădirea principală, aşa că nu-i văzu pe Ashley şi pe dr. Keller care se apropiau.

– Mai sus! ţipă Katrina.

Ashley se oprise în uşa clădirii încremenită. Se uita la tatăl ei care se juca cu fetiţa şi timpul păru să se sfărîme în bucăţele. După acea, totul se desfăşură cu încetinitorul.

O fetiţă era aruncată tot aşa în aer...

– Mai sus, tati!

– Ţine-te bine! Hopa!

Şi după aceea fetiţa era aruncată pe un pat...

O voce spunea „O să-ţi placă asta..."

Imaginea unui bărbat care se apropia de marginea patului ei. Fetiţa ţipa acum: „Încetează. Nu. Te rog, nu."

Bărbatul era în umbră, o ţinea jos, apăsată în pat şi o mîngîia. „Nu-i aşa că îţi place?"

*

Şi dintr-o dată umbra se risipi şi Ashley văzu faţa bărbatului. Era tatăl ei. Uitîndu-se acum la tatăl ei care se juca în grădină cu fetiţa, Ashley deschise gura şi începu să ţipe. Nu se mai putea opri.

Dr. Patterson, Victoria Aniston şi Katrina se întoarseră repede, miraţi.

Doctorul Keller spuse repede:

– Îmi pare foarte rău, astăzi are o zi proastă. N-aţi putea să reveniţi altă dată? Şi o duse repede pe Ashley înăuntru.

O duseră într-un salon de urgenţă.

– Are un puls anormal de rapid, spuse dr. Keller. Şi-a pierdut cunoştinţa. Se apropie de ea şi îi vorbi: Ashley, nu ai de ce să te temi. Aici eşti în siguranţă. Nimeni n-o să-ţi facă nici un rău. Ascultă vocea mea şi relaxează-te ... linişteşte-te... relaxează-te...

Abia peste o jumătate de oră putu să vorbească cu ea.

– Ashley, spune-mi ce s-a întîmplat. Ce te-a tulburat?

– Tata şi fetiţa...

– Ce e cu ei?

De astă dată, Toni fu cea care răspunse:

– Nu poate să se uite la ei. Îi este frică că o să-i facă şi fetiţei ce i-a făcut şi ei.

Keller o privi o clipă.

– Ce...ce anume i-a făcut?

*

Era la Londra. Era în pat. S-a aşezat pe marginea patului, lîngă ea şi i-a spus: „Am să te fac foarte fericită, fetiţa mea", şi a început s-o gîdile, iar ea rîdea şi apoi... i-a scos pijamaua şi a început să se joace cu ea. „Nu-ţi place ce-ţi fac eu cu mîinile". Ashley a început să ţipe. „Încetează. Nu mai face asta." Dar el nu s-a oprit. A ţinut-o apăsată jos şi a continuat tot aşa ...

– Asta a fost prima dată cînd s-a întîmplat, Toni? întrebă dr. Keller.

– Da.

– Cîţi ani avea Ashley?

– Şase.

– Şi atunci te-ai născut tu?

– Da. Ashley era prea înspăimîntată ca să poată face faţă.

– Ce s-a întîmplat după asta?

– Tata a venit în fiecare noapte şi s-a urcat în pat, la ea. Cuvintele curgeau ca un torent acum. Nu putea să-l oprească. Cînd s-au dus acasă, Ashley i-a spus mamei ce s-a întîmplat, dar mama i-a spus că e o tîrfă şi o mincinoasă. Lui Ashley îi era frică să se ducă la culcare noaptea, pentru că ştia că tata o să vină la ea în cameră. O punea să-l pipăie şi după aceea se freca singur. Şi îi spunea să nu spună nimănui, pentru că n-o va mai iubi. Nu putea să spună nimănui, mama şi tata ţipau tot timpul unul la altul, iar Ashley credea că e din cauza ei.

Ştia că făcuse ceva rău, dar nu ştia ce anume. Mama o ura.

– Cît timp a durat asta? întrebă dr. Keller.

– Cînd am împlinit opt ani... Toni se opri.

– Continuă, Toni.

Chipul lui Ashley se schimbă şi acum pe fotoliu se afla Alette.

– Ne-am mutat la Roma, spuse ea, unde tata făcea cercetări la Policlinica Umberto Primo.

– Şi acolo te-ai născut tu?

– Da. Ashley n-a putut să suporte ceea ce s-a întîmplat într-o noapte şi eu am venit s-o apăr.

– Ce s-a întîmplat?

– Tata a intrat în cameră în timp ce ea dormea, şi el era în pielea goală. S-a strecurat la ea în pat şi de astă dată a intrat în ea. A încercat să-l oprească, dar n-a putut. L-a implorat să nu mai facă niciodată asta, dar el a venit după aceea în fiecare noapte. Şi de fiecare dată spunea: „Aşa îi arată bărbatul unei femei că o iubeşte şi tu eşti femeia mea, iar eu te iubesc. Nu trebuie să povesteşti nimănui asta." Şi n-a putut să spună nimănui niciodată.

Ashley plîngea cu sughiţuri, lacrimile îi curgeau şiroind pe obraji.

Gilbert Keller abia se putea abţine să n-o ia în braţe şi să-i spună că o iubeşte şi că totul avea să fie bine. Dar, bineînţeles, era imposibil. *Eu sînt doctorul ei.*

Cînd dr. Keller se întoarse în birou la dr. Lewison, dr. Patterson, Victoria Aniston şi Katrina plecaseră.

– Ei bine, asta este ceea ce aşteptam, îi spuse dr. Keller lui Otto Lewison. Am făcut în sfîrşit o breşă. Ştiu cînd şi de ce s-au născut Toni şi Alette. De acum înainte ar trebui să se producă schimbări mari.

Dr. Keller avea dreptate. Lucrurile începură să mişte.

26

Şedinţa de hipnoterapie începuse. Imediat ce Ashley adormi, dr. Keller întrebă:

– Ashley, vorbeşte-mi despre Jim Cleary.

– Îl iubeam pe Jim. Voiam să fugim de acasă şi să ne căsătorim.

– Da...?

– La banchetul de adio, Jim m-a rugat să mă duc la el acasă şi ... am spus nu. Cînd m-a condus acasă, tata ne aştepta. Era furios. I-a spus lui Jim să plece şi să nu mai vină.

– Ce s-a întîmplat după aceea?

– M-am hotărît să mă duc la Jim. Mi-am făcut valiza şi am pornit spre casa lui. Ashley şovăi, apoi continuă: La jumătatea drumului spre casa lui m-am răzgîndit şi m-am întors acasă. Am...

Expresia lui Ashley începu să se schimbe. Începu să se relaxeze şi locul ei în fotoliu fu luat de Toni.

– La naiba, nu s-a întors. S-a dus la el acasă, doctoraşule.

*

Cînd a ajuns acasă la Jim Cleary, peste tot era întuneric. Ai mei sînt plecați în week-end. *Ashley a sunat la ușă. Cîteva clipe mai tîrziu, Jim Cleary deschise ușa. Era în pijama.*

– Ashley! Pe față îi apăru un zîmbet. Te-ai decis să vii! O trase înăuntru.

– Am venit pentru că ...

– Nu-mi pasă de ce ai venit. Important e că ești aici. O îmbrățișă și o sărută. Vrei ceva de băut?

– Nu. Poate niște apă. Devenise dintr-o dată reticentă

– Sigur că da. Vino.

O luă de mînă și o duse la bucătărie. Îi turnă un pahar de apă și se uită la ea în timp ce o bea.

– Pari neliniștită.

– S... sînt...

– N-ai de ce să te temi. Ai mei n-au să vină înapoi. Hai să mergem sus.

– Jim, cred că n-ar trebui să...

Jim veni pe la spate și îi puse mîinile pe sîni. Ashley se întoarse.

– Jim...

Buzele lui erau lipite de ale ei și o împingea spre masa din bucătărie.

– Am să te fac fericită, iubito. Tatăl ei spunea „Am să te fac fericită, iubito."

Ashley încremeni. Simțea cum îi smulge hainele de pe ea și intră în ea, în timp ce ea stătea acolo, în pielea goală și țipa neauzită.

Și furia puse stăpînire pe ea.

Văzu un cuțit mare pe un tocător. Îl apucă și i-l înfipse în piept, țipînd întruna: „Încetează... tată, încetează... încetează!" *Se uită în jos, la trupul lui Jim care zăcea însîngerat pe podea.*

– *Animalule, strigă ea, n-ai să mai faci asta nimănui. Se aplecă și înfipse cuțitul în testiculele lui.*

La ora șase dimineața, Ashley se dusese la gară să-l aștepte pe Jim. Dar acesta nu veni.

Începu să intre în panică. Ce putea să se fi întîmplat? Ashley auzi trenul fluierînd în depărtare. Se uită la ceas: 7.30. Trenul intra în gară. Ashley se ridică în picioare și se uită de jur-împrejur speriată. S-a întîmplat ceva cumplit cu el. Cîteva minute mai tîrziu, stătea tot acolo și urmărea din priviri trenul care ieșea din gară, luînd și visurile ei cu el.

Mai aștepta încă o jumătate de oră, apoi se îndreptă încet spre casă. La amiază, Ashley și tatăl ei luau avionul spre Londra...

Ședința se încheiase. Dr. Keller numără:

– ... patru ... cinci. Acum te trezești.

Ashley deschise ochii.

– Ce s-a întîmplat?

– Toni mi-a spus cum l-a ucis pe Jim Cleary. Jim te-a atacat.

Ashley se albi la față.

– Vreau să mă duc la mine în cameră.

*

Dr. Keller vorbea cu Otto Lewison.

– Am început să facem progrese, Otto. Pînă acum, am bătut pasul pe loc, pentru că fiecare din ele se temea să facă primul pas. Dar acum sînt mai relaxate. Mergem pe calea cea bună, dar Ashley se teme încă să privească realitatea în față.

– Nu știe cum s-au petrecut acele asasinate?

– Nu are nici cea mai mică idee. Toni a preluat conducerea de fiecare dată, iar ea nu are nici o amintire.

Două zile mai tîrziu.

– Te simți bine, Ashley?

– Da. Vocea ei venea de departe.

– Vreau să vorbim despre Dennis Tibble. Era prieten cu tine?

– Dennis și cu mine lucram la aceeași companie. Nu eram prieteni.

– Poliția spune că în apartamentul lui au fost găsite amprentele tale.

– E adevărat. M-am dus la el pentru că voia să-i dau un sfat.

– Și ce s-a întîmplat?

– Am stat puțin de vorbă, apoi mi-a dat un pahar de vin cu un drog în el.

– Care este următorul lucru de care îți amintești?

– M-am ... m-am trezit la Chicago.

Expresia lui Ashley începu să se schimbe. Într-o clipă, Toni luă locul lui Ashley.

– Vrei să ştii ce s-a întîmplat cu adevărat...?

– Spune-mi, Toni.

Dennis Tibble a luat sticla de vin şi a spus:

– Să ne simţim bine. A început s-o împingă spre dormitor.

– Dennis, nu vreau să...

Şi erau deja în dormitor, iar el îi scotea hainele de pe ea.

– Ştiu că şi tu vrei, iubito. Vrei să faci dragoste cu mine. De asta ai venit aici.

Ashley se lupta să se elibereze.

– Încetează, Dennis!

– Nu înainte de a-ţi oferi lucrul pentru care ai venit aici. O să-ţi placă, iubito.

O împinse pe pat, ţinînd-o strîns, iar mîinile îi coborau pe pîntece. Era vocea tatălui ei: „O să-ţi placă, iubito".

Şi intra cu forţa în ea, iarăşi şi iarăşi, iar ea ţipa neauzită:

– Nu, tată, opreşte-te!

Şi atunci furia inexprimabilă puse stăpînire pe ea. Apucă sticla de vin, o lovi de marginea mesei şi îi înfipse marginile ascuţite în spate. Dennis urlă şi încercă să se ridice, dar ea îl ţinea strîns şi continua să lovească cu sticla spartă în el. Îl văzu cum se rostogoleşte pe podea.

– Încetează, şopti el.

– Promiţi că n-ai să mai faci asta niciodată? Ei bine, ca să fiu mai sigură... se aplecă cu sticla în mînă spre organele lui genitale.

*

Dr. Keller aşteptă o clipă, apoi întrebă:

– Ce ai făcut după aceea, Toni?

– M-am hotărît să plec de acolo înainte să vină poliția. Trebuie să recunosc că eram foarte emoționată. Voiam să plec din viața plicticoasă a lui Ashley pentru un timp şi aveam un prieten la Chicago, aşa că m-am hotărît să mă duc acolo. Dar nu era acasă, aşa că am făcut nişte cumpărături, m-am plimbat prin cîteva baruri şi m-am distrat de minune.

– Şi ce s-a întîmplat după aceea?

– M-am dus la un hotel şi am adormit. Toni ridică din umeri. De aici înainte Ashley şi-a revenit.

Se trezi încet, ştiind că se întîmplase ceva teribil, ceva foarte rău. Se simțea ca şi cînd ar fi fost drogată. Ashley se uită de jur-împrejurul camerei şi se simți cuprinsă de panică. Stătea întinsă într-un pat dintr-o cameră ieftină de hotel, n-avea nimic pe ea. Nu ştia unde este, nici cum ajunsese aici. Reuşi să se ridice în capul oaselor şi inima începu să-i bată cu putere.

Se ridică din pat, intră în baia micuță şi păşi sub duş. Lăsă jetul de apă fierbinte să-i lovească trupul, încercînd să spele de pe ea lucrurile acelea cumplite şi murdare care i se întîmplaseră. Dacă o lăsase însărcinată? Gîndul că ar putea avea un copil de la el îi făcea greață. Ieşi de sub duş, se şterse şi se duse spre dulap. Lucrurile ei nu erau acolo. Nu găsi decît o fustă scurtă de piele, un tricou ajustat şi o pereche de sandale cu toc înalt. Îi repugna gîndul de a pune pe ea

ororile acelea, dar n-avea încotro. Se îmbrăcă repede şi se privi în oglindă. Arăta ca o prostituată.

– Tată, eu...

– Ce s-a întîmplat?

– Sînt la Chicago şi ...

– Ce faci la Chicago?

– Nu pot să-ţi explic acum. Am nevoie de un bilet de avion pînă la San Jose. Nu am bani la mine. Poţi să mă ajuţi?

– Sigur că da. Aşteaptă... Este un avion al Companiei American Airlines care pleacă de la aeroportul O'Hare la zece patruzeci. Zborul 407. Ai să găseşti un bilet la ghişeu.

– Alette? Mă auzi, Alette?

– Sînt aici, domnule doctor Keller.

– Vreau să vorbim despre Richard Melton. A fost prietenul tău, aşa e?

– Da. Era foarte... *simpático*. Eram îndrăgostită de el.

– Era şi el îndrăgostit de tine?

– Aşa cred, da. Era pictor. Mergeam împreună prin muzee şi ne uitam la tablourile acelea minunate. Cînd eram cu Richard mă simţeam ... plină de viaţă. Cred că dacă nu l-ar fi ucis cineva, pînă la urmă ne-am fi căsătorit.

– Vorbeşte-mi despre ultima dată cînd aţi fost împreună.

– Cînd am ieşit de la muzeu, Richard a spus: „Colegul meu de cameră este la o petrecere în seara asta. Ce-ar fi să trecem pe la mine pe acasă? Am nişte tablouri pe care aş vrea să ţi le arăt."

„Nu încă, Richard."

„Cum spui tu. Ne vedem săptămîna viitoare?"

„Da".

– Am plecat apoi cu maşina, spuse Alette. Şi a fost ultima dată cînd...

Dr. Keller vedea cum chipul lui Ashley dobîndeşte expresia lui Toni.

– Asta este ceea ce îi place ei să creadă, spuse Toni. Dar n-a fost aşa.

– Ce s-a întîmplat? întrebă dr. Keller.

S-a dus în apartamentul lui de pe Fell Street. Era un apartament mic, dar tablourile lui Richard îl făceau să pară foarte frumos.

– Parcă totul prinde viaţă aici, Richard.

– Mulţumesc, Alette. O luă în braţe. Vreau să fac dragoste cu tine. Eşti frumoasă.

„Eşti frumoasă", spusese tatăl ei. Şi ea încremeni. Pentru că ştia că se va întîmpla lucrul acela teribil. Stătea întinsă pe pat în pielea goală şi simţea durerea aceea cunoscută cînd o pătrunse, sfîşiind-o în bucăţi.

Şi începu să ţipe: „Nu, tată, nu! Opreşte-te!"

Şi apoi furia maniaco-depresivă puse stăpînire pe ea. Nu ştia de unde scosese un cuţit, dar îl înjunghie de mai multe ori, fără încetare, ţipînd:

– Ţi-am spus să te opreşti, ţi-am spus!

Ashley se zbătea pe fotoliu, ţipînd.

– E în ordine, Ashley, spuse dr. Keller. Acum eşti în

siguranță. O să te trezești cînd număr eu pînă la cinci.

Ashley se trezi, tremurînd.

– S-a întîmplat ceva?

– Toni mi-a povestit despre Richard Melton. A făcut dragoste cu tine. Ai crezut că e tatăl tău, așa că...

Ashley își astupă urechile cu mîna.

– Nu mai vreau să aud nimic!

Dr. Keller se duse să-l vadă pe Otto Lewison.

– Cred că ne apropiem de punctul final. Este foarte traumatizant pentru Ashley, dar ne apropiem de sfîrșit. Mai avem de analizat două crime.

– Și după aceea?

– Am să le aduc din nou împreună pe Ashley, Toni și Alette.

27

Toni? Toni, mă auzi? Dr. Keller urmărea cum se modifică expresia de pe chipul lui Ashley.

– Te aud, doctoraşule.

– Hai să vorbim despre Jean Claude Parent.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că totul era prea frumos ca să fie adevărat.

– Ce vrei să spui?

– La început mi s-a părut un adevărat gentleman. Mă ducea în oraş în fiecare zi şi ne simțeam chiar foarte bine. Am crezut că e diferit, dar era la fel ca toți ceilalți. Nu voia decît sex.

– Înțeleg.

– Mi-a făcut cadou un inel frumos şi presupun că şi-a închipuit că îi aparțin. M-am dus la el acasă.

*

Era o casă frumoasă cu două niveluri, din cărămidă aparentă şi plină de antichităţi.

– E foarte frumos.

– Vreau să-ţi arăt ceva deosebit care este sus, în dormitor.

Şi a dus-o sus, iar ea nu avea putere să-l oprească. Erau amîndoi în dormitor, iar el a cuprins-o în braţe şi i-a şoptit.

– Dezbracă-te.

– Nu vreau să ...

– Ba da, vrei. Amîndoi vrem.

A dezbrăcat-o repede, apoi a culcat-o pe pat şi s-a urcat deasupra ei. Ea gemea şi striga „Nu, tată, nu, te rog, opreşte-te!"

Dar Jean Claude nu-i dădea nici o atenţie. A continuat să intre şi să iasă din ea pînă cînd a făcut „Ah!" şi apoi s-a oprit.

– Eşti minunată.

Iar furia a cuprins-o din nou. A pus mîna pe cuţitul de deschis scrisori şi i l-a înfipt în piept în sus şi în jos şi iar în jos şi în sus.

– N-ai să mai faci nimănui asta! a spus ea şi s-a aplecat cu cuţitul în mînă către organele lui genitale.

După aceea a făcut un duş, s-a îmbrăcat şi a plecat înapoi la hotel.

– Ashley... Chipul lui Ashley începu să se schimbe. Trezeşte-te!

Ashley se trezi încet. Se uită la dr. Keller şi spuse:

– Tot Toni?

– Da. L-a cunoscut pe Jean Claude prin Internet. Ashley, cînd ai fost la Quebec, ai avut perioade cînd ţi s-a părut că ţi-ai pierdut memoria? Că ai pierdut cîteva zile sau o zi, cînd nu-ţi mai aminteai ce-ai făcut?

– Da, şopti ea dînd încet din cap. S-a întîmplat chiar foarte des.

– Atunci au fost perioadele cînd a intrat Toni în acţiune.

– Şi atunci... atunci a...?

– Da.

Următoarele cîteva luni trecură fără evenimente deosebite. După-amiaza, dr. Keller o asculta pe Toni cum cînta la pian şi din gură, se uita la Alette care picta în grădină. Mai era de discutat încă o crimă, dar dorea ca Ashley să fie relaxată înainte să înceapă să vorbească cu ea.

Trecuseră cinci ani de cînd venise la spital. *Este aproape vindecată,* îşi spuse dr. Keller.

Într-o luni de dimineaţă, trimise după Ashley şi o privi cu atenţie cînd intră în cabinetul lui. Era palidă, ca şi cînd ar fi ştiut ce o aşteaptă.

– Bună dimineaţa, Ashley.

– Bună dimineaţa, Gilbert.

– Cum te simţi?

– Emoţionată. Aceasta e ultima, aşa e?

– Da. Să vorbim despre adjunctul de şerif, Samuel Blake. Ce făcea la tine în apartament?

– Eu l-am rugat să vină. Cineva scrisese pe oglinda mea din baie „O să mori". Nu ştiam ce să fac. Credeam că cineva încearcă să mă omoare. Am telefonat la poliție și Blake a venit. Mi-a arătat multă înțelegere.

– L-ai rugat să stea cu tine?

– Da. Îmi era frică să rămîn singură. A spus că o să-şi petreacă noaptea acolo şi după aceea, dimineață, o să aranjeze să mi se asigure protecție douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. M-am oferit să dorm eu pe canapea şi să-i las lui dormitorul, dar a spus că o să doarmă el pe canapea. Îmi amintesc că a verificat ferestrele ca să fie sigur că erau bine închise şi a încuiat şi uşa de două ori. Şi-a pus pistolul pe masa de lîngă canapea. I-am spus noapte bună şi m-am dus în dormitor.

– Şi ce s-a întîmplat după aceea?

– Eu ... următorul lucru de care îmi amintesc este că am fost trezită din somn de cineva care țipa pe alee. Atunci a venit şeriful şi mi-a spus că Samuel Blake fusese găsit mort.

Se opri, albă la față ca varul.

– Foarte bine, acum am să te adorm. Relaxează-te... Închide ochii şi relaxează-te...

Fu nevoie de zece minute pînă s-o poată adormi.

– Toni, spuse dr. Keller.

– Sînt aici. Vrei să ştii ce s-a întîmplat în realitate, nu-i aşa? Ashley a fost o proastă că l-a invitat pe Sam să stea la ea în apartament. Aş fi putut să-i spun ce trebuie să facă.

Polițistul auzi un țipăt venind dinspre dormitor, se ridică repede de pe canapea şi puse mîna pe armă. Se repezi la uşa

de la dormitor şi ascultă o clipă. Linişte. I se păruse. Cînd dădu să se întoarcă, îl auzi din nou. Deschise uşa şi intră, cu arma în mînă. Ashley era în pat, goală, adormită. Nu mai era nimeni altcineva în cameră. Ashley scotea nişte gemete. Poliţistul se apropie de marginea patului. Ashley era foarte frumoasă, cum stătea încolăcită acolo. Gemu din nou, chinuită de nişte vise cumplite. Poliţistul nu voia decît s-o liniştească, s-o ia în braţe şi s-o ţină strîns. Se culcă alături de ea şi o trase încetişor spre el, simţi căldura trupului ei şi se excită.

Ashley fu trezită de vocea lui care spunea:

– E foarte bine acum. Eşti în siguranţă. Şi îşi lipi buzele de ale ei, îi depărtă picioarele şi intră în ea.

Ashley urla: „ Nu, tată, nu!"

Dar el se mişca din ce în ce mai repede, mînat de dorinţa lui primară şi atunci ea simţi nevoia imperioasă să se răzbune. Scoase cuţitul din sertarul noptierei şi începu să-l înfigă în trupul lui.

– Ce s-a întîmplat după ce l-ai ucis?

– Ea l-a înfăşurat într-un cearşaf şi l-a tîrît în lift şi de acolo prin garaj în aleea din spate.

– ... şi după aceea, îi spuse dr. Keller lui Ashley, Toni i-a înfăşurat trupul într-un cearşaf, l-a tîrît pînă la ascensor şi prin garaj în aleea din spate.

Ashley stătea nemişcată, albă la faţă ca un mort.

– Este un ... eu sînt un monstru.

– Nu, Ashley, spuse dr. Keller. Trebuie să ţii minte mereu că Toni s-a născut din durerea ta, ca să te apere pe tine. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Alette. E timpul să ne apropiem de sfîrşit. Vreau să faci cunoştinţă cu ele. Este următorul pas pe calea vindecării tale.

Ashley ţinea ochii strîns închişi.

– Foarte bine. Cînd facem ... asta?

– Mîine de dimineaţă.

Ashley era în stare de hipnoză profundă. Dr. Keller începu cu Toni.

– Toni, vreau ca tu şi Alette să staţi de vorbă cu Ashley.

– Ce te face să crezi că o să poată sta de vorbă cu noi?

– Cred că poate.

– Foarte bine, doctoraşule. Cum spui tu.

– Alette, eşti gata să faci cunoştinţă cu Ashley?

– Dacă Toni spune că e în ordine...

– Sigur că da, Alette. E timpul.

Dr. Keller inspiră adînc şi spuse:

– Ashley, vreau să-i spui bună ziua lui Toni.

Urmă o tăcere lungă. Apoi se auzi o voce timidă:

– Bună, Toni.

– Bună.

– Ashley, spune-i bună ziua lui Alette.

– Bună, Alette...

– Bună, Ashley...

Dr. Keller scoase un oftat profund de uşurare.

– Vreau să faceţi cunoştinţă una cu alta. Aţi suferit

împreună traume cumplite. Acestea v-au despărțit una de alta. Dar acum nu mai există nici un motiv să fiți despărțite. Veți deveni o singură persoană întreagă și sănătoasă. Este un drum lung, dar l-ați început deja. Vă asigur că ce-a fost mai greu a trecut.

Din acest moment, tratamentul lui Ashley progresă în ritm rapid. Ashley și cele două alter ego-uri ale ei stăteau de vorbă în fiecare zi.

– Trebuia să te protejez, îi explică Toni. Cred că de fiecare dată cînd îi omoram pe bărbații aceia îl omoram pe tata pentru ceea ce îți făcuse.

– Și eu am încercat să te protejez, spuse Alette.

– Eu... apreciez lucrul acesta. Vă sînt recunoscătoare amîndurora.

Ashley se întoarse către dr. Keller și spuse dezorientată:

– De fapt sînt numai eu, nu-i așa? Vorbesc cu mine însămi?

– Vorbești cu două alte părți din tine însăți, o corectă el blînd. Este timpul să vă uniți toate trei și să deveniți o singură persoană.

Ashley se uită la el și zîmbi:

– Sînt gata.

În după-amiaza aceea, dr. Keller se duse să-l vadă pe Otto Lewison.

– Am auzit că ai veşti bune, Gilbert, spuse dr. Lewison.

– Da, încuviință din cap dr. Keller. Ashley face progrese

remarcabile. În cîteva luni cred că putem să-i dăm drumul şi să continuăm cu tratamentul ambulatoriu.

– Chiar că e o veste minunată. Felicitări.

O să-i simt lipsa, îşi spuse dr. Keller. *O să-mi fie tare dor de ea.*

– Doctorul Salem este pe linia doi pentru dumneavoastră, domnule Singer.

– Mulţumesc.

David ridică receptorul mirat. De ce să-l caute dr. Salem pe el? Trecuseră cîţiva ani de cînd cei doi bărbaţi nu mai avuseseră nici o legătură.

– Royce?

– Bună dimineaţa, David. Am o informaţie interesantă pentru tine. Este în legătură cu Ashley Patterson.

David se simţi brusc îngrijorat.

– Ce s-a întîmplat?

– Îţi aminteşti cît ne-am străduit să aflăm ce traumatism îi provocase acea disociere a personalităţii?

David îşi amintea foarte bine. Fusese punctul cel mai slab al cazului lor.

– Da.

– Ei bine, am aflat răspunsul. Prietenul meu, doctorul Lewison, care este directorul Spitalului de Psihiatrie din Connecticut, mi-a dat un telefon. Piesa care lipsea în puzzle-ul nostru era doctor Steven Patterson. El este cel care a molestat-o pe Ashley cînd era copil.

– Ce? făcu David, nevenindu-i să creadă.

– Doctorul Lewison a aflat chiar acum.

David îl asculta în tăcere pe dr. Salem, dar mintea lui zbura în altă parte. Îşi amintea cuvintele doctorului Patterson: *„Eşti singurul în care am încredere, David. Fiica mea înseamnă totul pentru mine. O să-i salvezi viaţa ... Vreau s-o aperi pe Ashley şi nu vreau să se mai amestece nimeni altcineva în cazul acesta...“*

Şi David îşi dădu brusc seama de ce insistase dr. Patterson atît de mult ca el s-o reprezinte singur pe Ashley. Doctorul era sigur că dacă David ar fi descoperit ce îi făcuse el fiicei lui, l-ar fi acoperit. Dr. Patterson trebuise să decidă între viaţa fiicei sale şi reputaţia sa şi alesese reputaţia. *Ce ticălos!*

– Mulţumesc, Royce.

În după-amiaza aceea, Ashley era în salon şi văzu un exemplar din *Westport News* pe care cineva îl lăsase acolo. Pe prima pagină a ziarului, era fotografia tatălui ei cu Victoria Aniston şi Katrina. Sub fotografie era reportajul care începea aşa: „Dr. Steven Patterson se va căsători cu Victoria Aniston, care are o fiică de trei ani dintr-o căsătorie anterioară. Dr. Patterson va lucra la spitalul St. John din Manhattan şi a cumpărat împreună cu viitoarea lui soţie o casă în Long Island...“

Ashley se opri din citit şi faţa ei se contractă într-o mască de furie.

– Am să-l ucid pe ticălos, urlă Toni. Îl omor!

Îşi pierdu controlul cu desăvîrşire. Fură nevoiţi s-o

închidă într-o cameră cu pereți matlasați ca să nu se poată răni, legată de mîini și de picioare. Toni preluase total controlul asupra lui Ashley. Cînd îl văzu pe dr. Keller, începu să țipe:

– Dă-mi drumul de aici, ticălosule! Acum!

– O să-ți dăm drumul de aici, spuse împăciuitor dr.Keller, dar mai întîi trebuie să te calmezi.

– Sînt calmă, urlă Toni. Dă-mi drumul!

Dr. Keller se așeză pe podea alături de ea și spuse:

– Toni, cînd ai văzut fotografia tatălui tău ai spus că vrei să-i faci rău, să-l ...

– Ești un mincinos. Am spus că vreau să-l *ucid!*

– Ai ucis destul. Nu mai vrei să omori pe nimeni.

– Ba pe el am să-l înjunghii. Ai auzit de acidul clorhidric? Trece prin orice, inclusiv prin piele. Stai să vezi cînd am să...

– Nu vrei să gîndești în felul acesta.

– Ai dreptate! Am să-i dau foc! Așa e mai bine. Nu e nevoie să aștepți prea mult. Și am s-o fac în așa fel încît n-o să mă prindă nimeni dacă...

– Toni, uită ce ai spus.

– Foarte bine. Pot să mă gîndesc la alte modalități care sînt chiar și mai potrivite.

Doctorul o studie o clipă cu un sentiment de frustrare.

– De ce ești așa de furioasă?

– Nu știi? Și eu care credeam că ești mare doctor. Se căsătorește cu o femeie care are o fetiță de trei ani. Ce o să se întîmple cu acea fetiță, Mare Doctor ce ești? Îți spun eu: ceea ce s-a întîmplat cu noi. Ei bine, n-am de gînd să las lucrurile așa.

– Speram că am scăpat de toată ura asta.
– Ură? Vrei să auzi ce înseamnă ura?

Ploua, o ploaie măruntă răpăia monoton pe acoperişul maşinii care mergea cu viteză. Se uită la mama ei care şedea la volan, scrutînd şoseaua din faţă. Fetiţa era veselă şi începu să cînte:

De jur-împrejur
tufişul de mure
şi maimuţica...

Mama ei se întoarse spre ea şi ţipă: „Încetează. Ţi-am mai spus că nu pot să sufăr cîntecul ăsta. Mă scoţi din sărite, ticăloasă ce eşti... "

După aceasta, totul se petrecu cu încetinitorul. A urmat o curbă, maşina a derapat şi a nimerit într-un copac. Izbitura o aruncase afară din maşină. Era speriată, dar nu fusese rănită. Se ridică în picioare. O auzea pe mama ei, care rămăsese blocată în maşină: „Scoate-mă de aici! Ajută-mă! Ajută-mă!"

Ură ? Mai vrei să auzi?

Walter Manning a spus: „Trebuie să fie o decizie unanimă. Fiica mea este artistă profesionistă, nu o diletantă. Ne-a făcut o favoare. Nu putem s-o respingem.... Trebuie să fie o decizie unanimă. Sau îi dăm portretul făcut de fiica mea, sau nu-i mai dăm nimic. "

Stătea cu maşina parcată în curbă, cu motorul mergînd.

Îl văzu pe Walter Manning cum traversează strada, îndreptîndu-se spre garajul unde îşi ţinea maşina. Băgă în viteză şi apăsă pe accelerator. În ultima clipă, Manning auzi zgomotul maşinii care venea peste el şi se întoarse. Îi văzu expresia de pe chip în momentul în care maşina îl strivise şi îi aruncase apoi trupul într-o parte. Continuase să meargă. Nu era nici un martor. Dumnezeu era de partea ei.

– *Asta* înseamnă ură, doctoraşule! Asta e adevărata ură!

Gilbert Keller îi ascultă tot recitalul, stupefiat, zguduit de răutatea şi sîngele rece cu care se dezlănţuise. Îşi anulă toate întîlnirile din acea zi. Simţea nevoia să fie singur.

În dimineaţa următoare cînd intră în camera cu pereţi matlasaţi, Alette fu cea care îl întîmpină.

– De ce îmi faci asta, domnule doctor Keller? întrebă Alette. Dă-mi drumul de aici.

– O să-ţi dau, o asigură doctorul Keller. Vorbeşte-mi despre Toni. Ce ţi-a spus?

– A spus că trebuie să fugim de aici şi să-l ucidem pe tata.

Toni interveni şi ea:

– Bună, doctore. Acum ne simţim bine. De ce nu ne dai drumul de aci?

Doctorul Otto Lewison oftă.

– Îmi pare nespus de rău pentru ceea ce s-a întîmplat, Gilbert. Şi totul mergea aşa de bine!

– În momentul de față, nici nu mai pot să ajung la Ashley.

– Presupun că va trebui să luăm totul de la început.

Dr. Keller rămăsese pe gînduri.

– Nu tocmai, Otto. Am ajuns la punctul în care cele trei alter ego-uri au ajuns să se cunoască. Asta înseamnă că am făcut o breşă foarte importantă. Pasul următor era să le facem să se reintegreze. Trebuie să găsesc o cale să fac acest lucru.

– Articolul ăla nefericit...

– Am avut noroc că Toni a fost cea care a văzut articolul.

Otto Lewison se uită la el surprins.

– Am avut noroc?

– Da. Pentru că există această ură reziduală în Toni. Acum, cînd ştim că ea există, putem să acționăm asupra ei. Vreau să încerc o experiență. Dacă reuşeşte, o să fie bine. Dacă nu... făcu o pauză şi adăugă liniştit: atunci cred că Ashley va rămîne pentru tot restul vieții ei aici.

– Ce vrei să faci?

– Cred că ar fi rău dacă tatăl lui Ashley ar încerca s-o vadă din nou, dar am de gînd să apelez la serviciile unei agenții speciale care se ocupă de tăieturile din ziare şi să le cer să-mi trimită absolut toate articolele despre doctorul Patterson.

Otto Lewison clipi din ochi:

– Cu ce scop?

– Am să i le arăt pe toate lui Toni. În cele din urmă, ura ei va trebui să ardă şi să se consume. În felul acesta pot s-o monitorizez şi să încerc s-o controlez.

– S-ar putea să dureze foarte mult, Gilbert.

– Cel puțin un an, poate chiar mai mult.

*

Cinci zile mai tîrziu, Ashley preluase din nou controlul asupra personalității ei.

Cînd dr. Keller intră dimineața în celula cu pereți matlasați, Ashley spuse:

– Bună dimineața, Gilbert. Îmi pare rău de cele întîmplate.

– Mă bucur că s-au întîmplat. Ne vom expune acum toate sentimentele pe față. Făcu semn gardianului să-i scoată cătușele de la mîini și de la picioare.

Ashley se ridică și își frecă încheieturile.

– N-a fost foarte confortabil, spuse ea. Ieșiră pe coridor. Toni e foarte supărată.

– Da, dar o să-i treacă. Uite care este planul meu.

În fiecare lună erau trei sau patru articole despre dr. Steven Patterson. Într-unul se spunea: „Dr. Steven Patterson se va căsători cu Victoria Aniston în cadrul unei ceremonii sofisticate de pe Long Island vinerea următoare. Colegii doctorului Patterson vor veni cu avionul să participe..."

Toni fu cuprinsă de isterie cînd dr. Keller îi arătă reportajul.

– Căsătoria asta n-o să dureze prea mult!

– De ce spui asta, Toni?

– Pentru că el o să moară.

„Dr. Steven Patterson a demisionat de la Spitalul St.John și va deveni șeful secției de cardiologie de la Spitalul Metodist din Manhattan..."

– Aşa că o să poată viola toate fetiţele de acolo, urlă Toni.

„Dr. Steven Patterson a primit premiul Lasker pentru activitatea sa în domeniul medicinei şi a fost primit la Casa Albă..."

– Ticălosul ar trebui spînzurat! urlă Toni.

Gilbert Keller avu grijă ca Toni să primească toate articolele scrise despre tatăl ei. Şi cu timpul, cu fiecare nou articol, furia lui Toni părea să scadă. Era ca şi cum s-ar fi uzat. Trecu de la ură la furie şi, în cele din urmă, la o acceptare resemnată.

La rubrica de noutăţi imobiliare, se spunea: „Dr. Steven Patterson şi soţia sa s-au mutat într-o casă din Manhattan, dar intenţionează să mai cumpere o locuinţă în Hamptons, unde să-şi poată petrece vara cu fiica lor, Katrina".

Toni începu să plîngă:

– Cum de a putut să ne facă una ca asta?

– Ai sentimentul că fetiţa aceea a luat locul tău, Toni?

– Nu ştiu. Nu ... nu ştiu ce să cred.

Mai trecu încă un an. Ashley avea şedinţe de terapie de trei ori pe săptămînă. Alette picta aproape în fiecare zi, dar Toni refuza să cînte.

De Crăciun, dr. Keller îi arătă lui Toni altă tăietură din ziare. Era o fotografie a tatălui ei, împreună cu Victoria şi

Katrina. Sub ea scria: „Familia Patterson îşi va petrece Crăciunul la Hamptons".

Toni spuse tristă:

– Obişnuiam să ne petrecem întotdeauna Crăciunul împreună. Îmi dădea întotdeauna cadouri foarte frumoase. Se uită la dr. Keller. Nu era chiar aşa de rău. În afară de ... ştii tu... era un tată bun. Cred că m-a iubit cu adevărat.

Era primul semn de însănătoşire.

Într-o zi, trecînd pe lîngă salon, dr. Keller o auzi pe Toni cîntînd la pian. Surprins, intră în salon şi se uită la ea. Era complet absorbită de muzică.

În ziua următoare, dr. Keller avu o discuţie cu Toni.

– Tatăl tău îmbătrîneşte, Toni. Ce crezi că ai să simţi cînd va muri?

– Nu... nu vreau să moară. Ştiu că am spus o mulţime de prostii, dar le-am spus numai pentru că eram supărată pe el.

– Mai eşti supărată?

Toni stătu o clipă pe gînduri.

– Nu sînt supărată. Sînt jignită. Cred că ai avut dreptate. Am avut sentimentul că fetiţa mi-a luat locul.

Ridică privirile spre dr. Keller:

– Totul era confuz în mintea mea. Dar tatăl meu are dreptul să-şi continue viaţa, iar Ashley are şi ea dreptul să-şi trăiască viaţa.

Dr. Keller zîmbi. *Sîntem din nou pe făgaşul cel bun.*

*

Cele trei personalități discutau acum liber una cu alta.

– Ashley, spuse doctorul Keller, ai avut nevoie de Alette și de Toni pentru că nu puteai să suporți durerea. Ce simți acum față de tatăl tău?

Urmă o scurtă tăcere, apoi Ashley vorbi rar:

– N-am să pot uita niciodată ceea ce mi-a făcut, dar pot să-l iert. Vreau să dau trecutul la o parte și să mă ocup de viitor.

– Pentru asta trebuie să deveniți din nou o singură persoană. Ce părere ai, Alette?

– Dacă am să fiu Ashley, o să mai pot picta? întrebă Alette.

– Bineînțeles.

– Atunci sînt de acord.

– Toni?

– O să mai pot să cînt la pian?

– Da, spuse doctorul.

– Atunci, de ce nu?

– Ashley?

– Eu sînt gata să redevenim una singură. Vreau ... vreau să le mulțumesc că m-au ajutat atunci cînd am avut nevoie de ele.

– Mi-a făcut plăcere, iubito.

– *Minièra anche*[1], spuse Alette.

Venise momentul pasului final: integrarea.

---

[1] Și mie (în limba italiană în original).

– Foarte bine. Acum am să te hipnotizez, Ashley. Vreau să-ți iei rămas-bun de la Toni și de la Alette.

Ashley trase aer în piept și spuse:

– La revedere, Toni. La revedere, Alette.

Zece minute mai tîrziu, Ashley era în stare de hipnoză profundă.

– Ashley, nu mai ai de ce să te temi. Toate problemele tale sînt de domeniul trecutului. Nu mai ai nevoie de nimeni care să te protejeze. Poți să-ți trăiești viața fără ajutorul altcuiva, fără să încerci să ignori experiențele triste. Ești capabilă să faci față singură oricăror încercări. Ești de acord cu mine.

– Da, așa este. Sînt gata să înfrunt viitorul.

– Foarte bine, Toni?

Nici un răspuns.

– Toni?

Nici un răspuns.

– Alette?

Tăcere.

– Alette?

Tăcere.

– Au dispărut, Ashley. Acum ești una singură și te-ai vindecat.

Văzu cum fața lui Ashley se luminează de bucurie.

– Ai să te trezești la numărătoarea mea. Unu... doi... trei...

Ashley deschise ochii cu un zîmbet fericit pe față.

– S-a... s-a produs, așa e?

– Da, spuse el.

– Sînt liberă, spuse ea cuprinsă de extaz. Gilbert! Parcă mi s-a luat o perdea neagră oribilă de pe ochi.

Doctorul Keller o luă de mînă.

– Nici nu pot să-ți spun ce fericit sînt. O să mai facem cîteva teste în lunile următoare, dar dacă vor fi aşa cum cred eu, te vom trimite acasă. O să aranjez să urmezi un tratament ambulatoriu, indiferent unde te vei stabili.

Ashley dădu din cap afirmativ, prea copleşită de emoție ca să poată vorbi.

28

În următoarele cîteva luni, Otto Lewison invită trei psihiatri care s-o examineze pe Ashley. Aceştia folosiră hipnoterapia şi amitalul de sodiu.

– Bună ziua, Ashley. Sînt doctorul Montfort şi vreau să-ţi pun cîteva întrebări. Cum te simţi?

– Mă simt minunat, domnule doctor. E ca şi cînd m-aş fi vindecat de o boală lungă.

– Crezi că eşti o persoană rea?

– Nu. Ştiu că s-au întîmplat unele lucruri rele, dar nu cred că sînt răspunzătoare de ele.

– Urăşti pe cineva?

– Nu.

– Dar pe tatăl tău? Pe el îl urăşti?

– L-am urît. Acum nu-l mai urăsc. Cred că n-a fost vinovat de ceea ce a făcut. Sper că acum e bine.

– Ai vrea să-l revezi?

– Cred că ar fi mai bine să nu-l mai văd. Are viața lui. Vreau să încep şi eu o viață nouă, numai a mea.

– Ashley?

– Da.

– Sînt doctorul Vaughn. Aş dori să port o mică discuție cu tine.

– Foarte bine.

– Îți amintești de Toni şi de Alette?

– Bineînțeles. Dar au plecat.

– Ce părere ai despre ele?

– La început mi-a fost frică de ele, dar acum ştiu că am avut nevoie de ele. Le sînt recunoscătoare.

– Dormi bine noaptea?

– Acum, da.

– Spune-mi ce visezi.

– Înainte aveam visuri cumplite; mă fugărea întotdeauna ceva sau cineva. Credeam că o să mă omoare.

– Mai ai aceste visuri?

– Nu. Visurile mele sînt acum foarte paşnice. Văd culori strălucitoare şi oameni zîmbitori. Noaptea trecută, am visat că eram la schi şi coboram panta în zbor, a fost minunat.

– Ce sentimente ai față de tatăl tău?

– Îi doresc să fie fericit şi vreau să fiu şi eu fericită.

– Ashley?

– Da.

– Sînt doctorul Hoelterhoff.

– Bună ziua, domnule doctor.

– Nu mi-au spus că eşti aşa de frumoasă. Crezi că eşti frumoasă?

– Cred că sînt atrăgătoare...

– Am auzit că ai o voce frumoasă. Eşti de acord?

– Nu e o voce cultivată, dar... Ashley rîse... nu cînt prea fals.

– Şi am auzit că şi pictezi. Eşti bună la pictură?

– Ca amatoare, da, cred că sînt destul de bună.

Doctorul o studia cu atenţie.

– Ai vreo problemă pe care ai vrea s-o discuţi cu mine?

– Nu-mi vine nimic în minte. Sînt tratată foarte bine aici.

– Ce simţi la gîndul că vei pleca de aici şi vei reintra în lumea din afară?

– Mă sperie puţin, dar este şi foarte emoţionant. M-am gîndit mult la asta.

– Crezi că o să-ţi fie frică de lumea de afară?

– Nu. Vreau să-mi construiesc o viaţă nouă. Mă pricep la computere. Nu pot să mă duc înapoi la compania pentru care am lucrat, dar sînt sigură că am să găsesc de lucru la altă companie.

Doctorul Hoelterhoff dădu din cap:

– Mulţumesc, Ashley. Mi-a făcut plăcere să discut cu tine.

Doctorii Montfort, Vaughn, Hoelterhoff şi Keller se adunaseră în biroul lui Otto Lewison. Acesta studia

rapoartele lor. Cînd termină de citit, ridică privirile spre dr. Keller şi zîmbi.

– Felicitări. Rapoartele sînt pozitive. Ai făcut o treabă minunată.

– Este o femeie minunată, spuse el. Foarte deosebită. Mă bucur că se poate întoarce la viaţa normală.

– A fost de acord să continue tratamentul ambulatoriu după ce pleacă de aici?

– Evident.

Otto Lewison încuviinţă din cap:

– Foarte bine. Am să pregătesc documentele de externare. Se întoarse apoi către ceilalţi doctori: Vă mulţumesc, domnilor. Apreciez în mod deosebit ajutorul dumneavoastră.

29

Două zile mai tîrziu, Ashley fu invitată în biroul doctorului Lewison. Keller era şi el acolo. Ashley urma să fie externată şi să se întoarcă acasă la ea, în Cupertino, unde urma să aibă şedinţe periodice de evaluare cu un psihiatru numit de tribunal.

– Ei bine, astăzi e ziua cea mare, spuse Lewison. Eşti emoţionată?

– Sînt emoţionată, sînt speriată, sînt ... nici eu nu mai ştiu cum sînt. Mă simt ca o pasăre căreia i s-a redat libertatea. Parcă îmi vine să zbor.

Chipul fetei strălucea.

– Mă bucur că pleci, dar... dar o să-mi fie dor de tine, spuse dr. Keller.

Ashley îl luă de mînă şi spuse cu căldură:

– Şi mie o să-mi fie dor de tine. Nici nu ştiu ... nu ştiu

cum să-ți mulțumesc. Ochii ei erau plini de lacrimi. Mi-ai redat viața.

Se întoarse spre dr. Lewison:

– După ce am să mă întorc în California, am să caut de lucru la una din uzinele de computere de acolo. Am să vă spun cum merge și cum mă descurc cu terapia ambulatorie. Vreau să fiu sigură că ceea ce s-a întîmplat nu se va mai repeta.

– Nu cred că ai motive să-ți faci griji, spuse dr. Lewison.

După ce plecă, Lewison se întoarse către Gilbert Keller:

– Un caz ca acesta te recompensează pentru multe altele care dau greș, așa e?

Era o zi însorită de iunie și mergea pe Madison Avenue în New York, iar zîmbetul ei radios îi făcea pe oameni să întoarcă privirile după ea. Nu mai fusese niciodată așa de fericită. Se gîndea la viața minunată care o aștepta de acum înainte și la tot ce avea intenția să facă. Lucrurile s-ar fi putut termina foarte rău pentru ea, dar iată că ajunsese la sfîrșitul fericit pentru care se rugase.

Intră în gara Pennsylvania. Era cea mai aglomerată gară din America, un labirint anost de încăperi neaerisite și de pasaje. Gara era plină de oameni. *Și fiecare din ei are o poveste interesantă,* își spuse ea. *Se duc în locuri diferite, își trăiesc propriile vieți, iar acum și eu am să-mi trăiesc viața mea.*

Își luă bilet de la una din mașinile automate. Trenul ei tocmai trăgea la peron. Se urcă și își ocupă locul. Era extrem de emoționată. Trenul se smuci ușor din loc, apoi începu să

prindă viteză. *În sfîrşit, am pornit pe drumul meu.* Şi în timp ce trenul se îndrepta spre Hamptons, începu să cînte încetişor:

În jurul tufei de mure,
Maimuţica o fugărea pe nevăstuică.
Maimuţica se distra de minune.
Poc! Nevăstuica a dispărut...

Nota autoarei

În ultimii douăzeci de ani, au fost cîteva zeci de procese penale în care acuzații susțineau că suferă de personalitate multiplă. Acuzațiile se refereau la un număr mare de infracțiuni, inclusiv crimă, răpire, viol și incendiere.

Personalitatea multiplă, cunoscută și sub numele de tulburări de identitate disociativă, reprezintă un subiect foarte controversat în rîndul psihiatrilor. Unii consideră că așa ceva nu există. Pe de altă parte, sînt mulți medici, spitale și organizații sociale care au tratat pacienți suferind de personalitate multiplă. Există studii care estimează că între 5 și 15% din pacienții clinicilor de psihiatrie suferă de această tulburare.

Statisticile curente ale Ministerului Justiției arată că aproximativ o treime din victimele abuzurilor sexuale sînt copii sub șase ani, și că o fetiță din trei este victima unui abuz sexual înainte de împlinirea vîrstei de opt ani.

Cele mai frecvente cazuri de incest se referă la tată și fiică. Un proiect de cercetare efectuat în trei țări arată că personalitatea multiplă afectează 1% din populația totală.

Tulburările disociative sînt adesea diagnosticate greșit și studiile arată că, în medie, oamenii cu această afecțiune au nevoie de aproximativ șapte ani pentru a fi diagnosticați corect.

Două treimi din cazurile de personalitate multiplă sînt vindecabile.

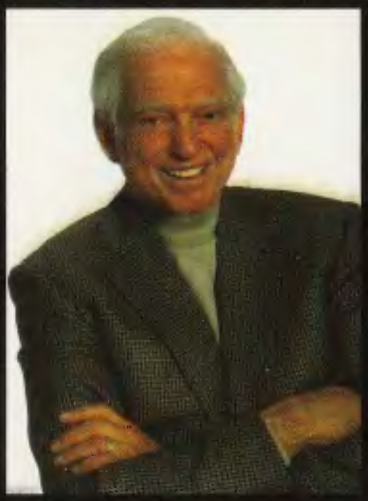

Sidney Sheldon, autorul a peste treizeci de romane celebre, printre care **Furia îngerilor** şi **Prinţesa de gheaţă**, deosebit de apreciate de cititorii români ca şi de telespectatori, face, prin cartea de faţă, o nouă dovadă a valorii sale ieşită din comun. Dealtfel, criticii sînt de acord că acest roman este deosebit de tot ce a scris el pînă acum.Sheldon este singurul scriitor care a cîştigat cîte un premiu *Oscar*, *Tony* şi *Edgar*, cărţile sale fiind vîndute într-un număr de 275 milioane de exemplare, în întreaga lume. Figurează în *Cartea recordurilor (The Guinness Book of World Records)* ca cel mai tradus scriitor de pe mapamond.

ÎNGER ŞI DEMON

Un roman cutremurător, în care trei femei superbe - *Ashley*, *Toni* şi *Alette* - sînt suspectate de comiterea unor crime înfiorătoare. Asistăm la desfăşurarea unuia dintre cele mai bizare procese ale secolului, în care apărarea se foloseşte de o probă surprinzătoare, de natură medicală.

Acţiunea se desfăşoară cu viteza unei maşini de curse, de la Londra la Roma şi din Quebec la San Francisco, atingînd un punct culminant care îl va ului pe cititor.

EDITURA LIDER

Lei 49000